

Giới thiệu Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?

Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao? là tựa truyện kết hợp giữa thể loại truyện teen và tiểu thuyết nói về Châu Khả Mi là một cô gái bình thường đến độ tầm thường, an phận thủ thường, ngày ngày lủi thủi trong một góc hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Cuộc sống tưởng chừng mãi yên bình như thế nhưng sự đời ai có ngờ, vào một phút nhất thời nổi máu anh hùng cô đã cùng đồng nghiệp của mình liều lên vào phòng của thư kí để lấy lại tài liệu mà đồng nghiệp lỡ làm sai, ai ngờ đầu bị bắt gặp.

Cô thư kí đó quyết định giao hai người cho đích thân chủ tịch xử lí. Lo lắng cùng run sợ đã khiến cho Khả Mi hối hận vì một phút nông nổi của mình, đến khi gặp mặt chủ tịch cô mới như té ngửa, người chủ tịch huyền thoại trong truyền thuyết, người đàn ông độc thân hoàng kim, niềm mơ ước của tất cả phụ nữ ai ngờ đầu lại chính là mối tình đầu của cô.

Và rồi cuộc sống yên bình của Châu Khả Mi cô thế là chấm dứt. Tại sao cô lại phải cùng người đàn ông đó dây dưa không rõ, để rồi trở thành tâm điểm của mọi người?! Đọc truyện online để tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp Lại Cô Nhân, Thật Đáng Sợ!!!

Chương 01: GẶP MẶT CÔ NHÂN, THẬT ĐÁNG SỢ!!!

One

Vào một tối tiết trời mát mẻ đến thoải mái lòng người, hàng cây hai bên đường khẽ lay lướt theo từng cơn gió, trăng sáng vàng vạc. Ấy vậy mà tiếng thở dồn dập, hồi hả ở đâu đó ngang nhiên phá tan bầu không khí tưởng chừng thanh bình này...

-Có chuyện gì sao?-Dưới ánh trăng khuôn mặt của người này như được phác họa, đó là một chàng thanh niên 19 đầy sức sống, mang trên mình một loại tư vị A riêng biệt.

-Em...em...-Đối diện với chàng trai là một cô gái 18, có vẻ rụt rè nói.

-Mau đi! Không còn sớm!-Anh chàng đó có vẻ bức, khó chịu nói. Con nhỏ này tính dờ dờ gì đây trời? Bây giờ cũng không còn sớm!

-Em...-Bị chàng trai giục, cô gái nhỏ sợ hãi mà cuống lên, chân cứ thuận thế mà đi xuống đất, mặt đỏ như ớt gấc.

-Mau đi!

-Em thích anh!-Phù, may quá! Cuối cùng cũng nói ra được. Không biết anh ấy sẽ có thái độ như thế nào đây ta? Mình hồi hộp quá!

-Rồi sao?-Lạnh lùng, hờ hững anh ta thốt ra một câu khiến cô gái chết đứng. Không biết trên khuôn mặt đó có những cảm xúc gì nhưng cô gái trước mặt đã sớm hóa đá rồi. Tôi nói rồi sao?

-Anh không thích em?-Cô gái đó giọng run run dường như sắp khóc.

-Không!

-Vậy tại sao trước kia mỗi khi đi qua em anh luôn nhìn?-Dường như cô gái muốn vớt vát một chút hi vọng cuối cùng.

-Ai biết!

-...

-Còn gì nữa không, nói mau đi!-Anh ta có vẻ mất kiên nhẫn.

-Anh...đề tiện! Tại sao lại không thích tôi?

-Cái con nhỏ này, đã bảo là không thích tại sao lại nhây vậy hả?!

-Anh ta điên tiết gầm lên, mắt lí nhí lao vào bóp cổ cô gái.

-Khụ...khụ...khụ

-Thích tôi? Định si nhục tôi hả?

-Khụ ...khụ ...khụ

-Chết đi con nhỏ đây dựa!

-Khụ ...khụ...bỏ ...bỏ ra-Cô gái bắt lực đâm vào cánh tay của anh ta...

-Á~!-Tiếng hét xé toạc không khí im ắng xung quanh.Không phải là cô gái tóc ngắn mà là một cô nàng tóc dài quá vai, thờ hồn hên, mặt xanh như tàu lá chuối, sợ hãi sờ cổ mình.

-Hóa ra chỉ là giấc mơ! Làm hết hồn !-Cô nàng khẽ vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm :-Sao tự dừng lại mơ giấc mơ đó ? Mà giấc mơ cũng biến tấu quá đi ! Ôi trời ơi, cái cô hợm mình...

Cô gái lồm cồm bò dậy, lết bệt đi đến bình nước.

-Khả Mi, cậu có chuyện gì sao ?-Cô bạn cùng phòng kiêm bạn thân của cô-Song Linh lo lắng chạy ra ngoài hỏi.

-À, không có gì ! Mình gặp ác mộng.

-Làm giết mình !-Song Linh khẽ thờ phào toan bước vào phòng.

-Song Linh...

-Hử ?

-À, không có gì đâu ! Cậu vào ngủ tiếp đi !

-Lấp lừng như thể mình không thích đâu !-Cô bạn có vẻ bức.

-...

Cạch !

Sau tiếng đóng cửa căn phòng lại trở về sự yên ắng ban đầu

- Giấc mơ đó là sao cơ chứ ?-Khả Mi mệt mỏi ngồi xuống ghế cạnh đó, trong đầu chất đầy nghi vấn :-Đang lảng mạn bỗng nhiên chuyển sang hành xác, bóp cổ người ta là sao chứ ? Mà cũng biến tấu quá đi ! Ngày đó khi tỏ tình với hân ta là cùng con bạn ngồi trong nhà vệ sinh, sao lại chuyển thành ngoài đường, cũng đề cao tên đó quá đi !

Uống một ngụm nước vẫn thấy bức.

-Nghĩ lại ngày đó mình cũng hám danh hám lợi quá đi ! Thích một cái tên lạnh lùng như thể kết quả là bị si nhục ! Đúng là cầu huyết mà ! Giá cứ như trong phim truyền hình Hàn Quốc là được rồi ! Haiz, mà hình như ngày mai mình phải đi làm thì phải, rảnh rồi ngồi đây nghĩ chuyện tâm phào !-Khả Mi lết bệt lê dép về giường, nặng nề đặt mình xuống.

-Tập đoàn Lâm thị đâu dễ cho mình vào !-Thầm nhủ một câu cũng như là tự nhắc lòng mình rồi Khả Mi nhắm mắt lại, không gian lại chìm vào yên ắng.

...

Two

Cạch, cạch, cạch.

Tiếng đánh máy vang lên đều đều, phá tan không khí yên tĩnh xung quanh.Nhân viên phòng tài vụ mà dĩ nhiên là có Khả Mi đều miệt mài mà đánh máy.

-Xong rồi ! Nghỉ thôi !-Một đồng nghiệp nữ bỗng đứng lên, vờn vai một cách mệt mỏi, bỗng lúc đó đồng hồ chính xác trùng hợp cũng điểm 11h, tất cả nhân viên phòng tài vụ lập tức rời ghế.

-Khả Mi, đi ăn trưa thôi !-Một đồng nghiệp nọ tốt bụng đập vai cô, Khả Mi lập tức đứng dậy, mặc kệ công việc.Dù sao cũng đói bụng rồi, chẳng phải cha ông có câu : « người không thương mình, trời tru đất diệt »sao, ắt hẳn là áp dụng cho trường hợp như thế này rồi ! Mau đi thôi !

Mọi người cũng như Khả Mi vui vẻ toan bước xuống phòng ăn trưa thì « ngài »trưởng phòng đáng quý không biết từ đâu bỗng thông báo một tin giât gân :

-Cô cậu khoan đi đã, nghe tôi thông báo đây ! Ngày mai chủ tịch cùng các vị manager sẽ xuống tầng 3 để khảo sát tốc độ làm việc, vì vậy tôi mong mọi người phải tích cực làm việc, không được để một sai sót nào xảy ra nghe chưa ?-Sau câu thông báo của trưởng phòng, mọi người như vỡ tan cảm xúc,

nhất thời náo nhiệt một phen mà quên cả đói.

-Ôi, chủ tịch sẽ xuống đây sao ? Tôi cuống quá à ! Biết mặc gì vào ngày mai đây ?

-Ôi, chủ tịch ! Phải đi đặt cái váy chiffon mới được !

- Quái lạ thật, sao tự dưng chủ tịch lại chiếu cố đến bộ phận tài vụ thế không biết ?

Bạn Khả Mi của chúng ta hoàn toàn ngơ ngác trước cảnh tượng trước mắt.

-Kì Tâm, mọi người sao vậy ? Chẳng phải chủ tịch khảo sát tốc độ làm việc của nhân viên là bình thường sao ?

-Mình cũng chẳng biết nữa, nhưng nghe đồn là từ trước đến nay chủ tịch không bao giờ để ý đến bộ phận tài vụ cả !

-Sao vậy ?-Khả Mi cảm thấy khó hiểu.Không bao giờ để ý, chủ tịch có khinh suất quá không ?

-Phải nói sao đây nhỉ ? Nói chung là bộ phận tài vụ của chúng ta mỗi khi làm xong thì chỉ cần trưởng phòng lên báo cho mấy vị cấp cao thôi ! À, hình như trưởng phòng cũng mới chỉ gặp qua chủ tịch có 3 lần thôi đấy !-Giọng của Kì Tâm bỗng chuyển sang chế độ mỉa mai.

-Thật sao ?-Ngay cả trưởng phòng cũng mới thấy qua 3 lần sao ?

-Nhưng mà mình nghĩ ngày mai thế nào chúng ta cũng thấy mặt chủ tịch thôi ! Công nhận số đỏ thiệt !-Thấy Kì Tâm mê mê hạnh phúc, rong đuôi với những viễn tưởng trong đầu, Khả Mi chỉ lắc đầu.

...

Three

-Khả Mi, bảng số liệu cô đã đánh xong chưa ?

-Dạ, xong ngay đây !

-Kì Tâm, tài liệu liên quan đến doanh thu tháng trước của khu nghỉ mát Sầm Sơn đâu ?

-Đây !

-Mọi người nhanh lên, 15 phút nữa chủ tịch sẽ đến đây !

Sáng sớm, Khả Mi chưa kịp ăn sáng gì mà đã tắt bật chạy đến tập đoàn để chuẩn bị mọi thứ thật tốt để nghênh đón thánh thượng từ tầng 22 xuống.Mọi người ai nấy đều chạy tới chạy lui, phòng làm việc bỗng chốc nhỏ hơn bình thường.

-Khả Mi, cô mau đi photo cái này đi !-Trưởng nhóm đập xuống bàn một xấp giấy, cô vội vã chạy đi.

...

-Ôi chủ tịch, ngài đúng là khắc tinh của mọi người mà ! Không đến thì thôi, quyết định đến rồi thì khiến mọi người không tài nào thở ra hơi ! « Mặc dù chỉ kết toán tài chính của hai công ty con trong 18 công ty của tập đoàn nhưng bất giác vẫn cảm thấy bản thân quan trọng », hôm qua đúng là mình có nói như thế nhưng mà ...chủ tịch, xin anh có thể dừng đến đó được không ?-Đứng trước máy photo, Khả Mi khẽ lau bầu sau đó nhanh chóng trở về bộ phận.

-Nhanh lên, photo mỗi cái tài liệu mà sao lâu thế hà ?!

-Chủ tịch vừa ra khỏi phòng nhân sự, sắp xuống đây rồi ! Mọi người mau tập trung !-Sau lời triệu tập của trưởng phòng mọi người nhanh chóng chạy ra trước cửa phòng, xếp thành một hàng dài.

-Nhớ những gì tôi dặn chưa ?-Trưởng phòng nghiêm mặt hỏi lại.

-Dạ nhớ !-Mọi người đồng thanh đáp, riêng Khả Mi mặt nghệt ra như phỗng vì không hiểu gì cả.

-Nhắc lại !

-Ngoài trưởng phòng ra không ai được ngẩng mặt lên !

-Tiếp !

-Không tiếng động, không bàn tán, không thủ thỉ, nghiêm túc hết sức !

-Rất tốt !-Trưởng phòng hài lòng gật đầu, bỗng nét mặt nghiêm lại.

-Chủ tịch đến !

Im lặng một màn.

Cộc, cộc, cộc !

Thành thịnh, thịnh thịnh.

Quái lạ, sao tim mình đập nhanh vậy ? Cảm giác này ...quen thuộc !

Khả Mi có vẻ tái mặt vì cảm giác quen thuộc này, chỉ có một người...

Tiếng bước chân cuối cùng cũng dứt.Đập vào mắt mọi người lúc này là những đôi giày thời thượng mà nổi bật nhất là đôi giày của người đứng giữa, ai cũng thầm nhủ đó là chủ tịch.

-Bảng số liệu về khoản thu chi tháng này của khu nghỉ mát Thiên Thời đâu?-Mãi một lúc lâu một tiếng nói đầy khí thế vang lên đã phá tan bầu không khí im lặng cũng như cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Khả Mi, cô vội vã kéo tâm hồn đang lơ lửng trên cây của mình xuống đúng vị trí.

-Dạ, đây thưa chủ tịch!-Trưởng phòng khấp nép đưa bảng số liệu.

-Được rồi, trong thời gian này mọi người đã làm việc rất tốt, tôi lấy làm khen ngợi! Hôm nay đến đây thôi!-Dứt lời chủ tịch cùng mấy vị manager quay người, hiên ngang mà đi qua nhân viên phòng tài vụ, không ai dám thở mạnh cho đến khi người đó cùng mấy vị manager khuất bóng.

-Này, lúc này tôi cứ như muốn xỉu vậy í!

-Ôi, đúng là không uống tiền mình mua cái váy chiffon này mà!-Khánh Xuyên-cô đồng nghiệp bà tám nhất bộ phận bắt đầu khoe khoang.-Nói cho mấy cô biết, lúc này tuy là chủ tịch mãi quá mà không để ý đến tôi nhưng thay vì vậy các cô biết không, một vị manager trong số đó đã liếc mắt đưa tình với tôi đấy!

-Ui-, thật vậy sao?

-Kính nhì!

-Có khi nào Khánh Xuyên của chúng ta sẽ là một tiểu tam trẻ nhất lịch sử tập đoàn Lâm thị không?-Tú Tú-cô đồng nghiệp chưa ngoa nhất phòng vừa phát ngôn đều khiến mọi người cười lẫn lộn.

-Tú Tú, cô đừng có mà quá đáng nghe chưa?!--Khánh Xuyên mặt đỏ như mông khi, bực bội gắt lên.

-Ha ha ha ha ...

Mọi người càng cười lớn, không khí ồn ào của bộ phận tài vụ khiến người ngoài không thể không khỏi bực mình.

-Kì Tâm, mọi người chắc là vui mừng lắm ! Chủ tịch lúc này còn khen ngợi chúng ta, tôi nghĩ nếu bộ phận chăm chỉ hơn chút nữa có khi ...-Thấy Kì Tâm có vẻ im lặng, cô lo lắng hỏi :

-Có chuyện gì sao ?

-Khả Mi...

-Hử ?

-Hình như bảng số liệu lúc này chủ tịch cảm là do tôi chịu trách nhiệm hay sao í ?-Nhìn Kì Tâm sợ hãi, cô cũng vô tình mà lo lắng theo.

-Cô nói rõ xem nào !

-Tôi ...tôi lúc này ...hình như nhập dư một con số không ở phần chi ...

-Chắc chắn ! Nhất định phải chắc chắn, chuyện này không phải chuyện đùa nên cô không được có chữ hình như ở đó !

-Chắc chắn !

-...

-Khả Mi, giờ tôi phải làm sao đây ?

-Cô phải đi báo với trưởng phòng thôi !

-Tôi sợ ông ta lắm ! Nhờ may tôi bị đuổi việc thì sao ?-Kì Tâm dờ khóc dờ mếu, bộ dạng thảm hại kinh khủng.

-Cô cứ thử nghĩ xem, chúng ta chỉ là nhân viên nhỏ bé, nếu bây giờ không báo với trưởng phòng để ông ta lo liệu thì chúng ta biết làm gì đây ?

-Nhưng mà tôi ...

Mọi người đang vui vẻ liền bị lời thăm thì to nhỏ của Kỉ Tâm và cô cũng như thái độ của Kỉ Tâm làm cho tò mò, ai cũng xúm xúm vào.

-Có chuyện gì sao ?

-Cô sao vậy hả, Kỉ Tâm ?

Kỉ Tâm bị thái độ của mọi người làm cho cảm động, sau đó nhanh chóng thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho mọi người nghe. Lúc đó bạn Khả Mi mới hiểu, thì ra là hôm qua cô ấy buồn ngủ quá mà việc thì chưa làm xong cho nên trong tư thế cố chống cự mà gất gù đánh thêm một số không vào.

-Thế tại sao trước khi chủ tịch đến cô không sửa đi ?-Rất nhanh đã có một đồng nghiệp hỏi hộ vấn đề mà Khả Mi đang băn khoăn trong lòng.

-Tôi chỉ vừa mới nhớ ra tức thời.

-Trời ơi !

-Vậy cô mau đi nói với trưởng phòng đi !-Khánh Xuyên gợi ý.

-Hay là mọi người cùng tôi vào trong đó đi ?

-Thôi đi cô, chúng tôi cũng không phải người không biết nghĩ nha !

-Đúng đó ! Cô tự làm tự chịu đi !

-Có chuyện gì vậy ?-Tiếng bàn tán của mọi người cuối cùng cũng đánh động đến trưởng phòng đang ngồi ở trong phòng.

-Trưởng phòng, chúng tôi không có liên quan gì đâu nha ! Mọi chuyện là lỗi của Kỉ Tâm !-Thấy Khánh Xuyên nói như vậy trưởng phòng liền quay sang nhìn chăm chăm Kỉ Tâm.

-Kỉ Tâm, cô vào phòng gặp tôi !-Để lại câu nói khiến người người thờ không thông, ông ta quay bước vào phòng.

-Khả Mi...

-Đi ! Tôi vào cùng cô !-Khả Mi quay sang trấn an rồi hai người cùng bước vào.

Cộc, cộc, cộc

Hồi hộp gõ cửa, Kỉ Tâm lo lắng quay sang nhìn cô.

-Vào đi !

Sau tiếng nói phát ra đằng sau cánh cửa hai cô gái hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào.

-Nói tôi nghe xem là có chuyện gì !

Dưới sự động viên của cô, Kỉ Tâm thành thật kể lại mọi chuyện.

...

-Cái gì ?! Cô đầu óc có vấn đề đúng không ?! Giờ cô nói tôi biết làm sao đây hả ?!-Sau khi xong mọi chuyện Kỉ Tâm kể, lão trưởng phòng điên tiết gất lên, khiến mọi người bên ngoài giật mình mà rút cả bút xuống.

-Trưởng phòng tôi xin lỗi ! Lần sau tôi sẽ không như thế nữa đâu !

-Cô còn muốn có lần sau nữa sao ?! Tôi nói cho cô biết, nếu như ngày mai chủ tịch xem bảng thống kê thu chi tháng này của khu nghỉ mát đó thì cô chết chắc ! Cô nghĩ họ sẽ không kiện cô sao ?! Lúc đó đừng nói đến nghỉ việc mà cô còn phải bồi thường nữa đó cô biết không !-Ông trưởng phòng tức tối chửi rủa, nước bọt bắn tung tóe.

-Hu hu hu hu, trưởng phòng ...ông giúp tôi đi !-Nhìn thấy Kỉ Tâm khóc thảm thương như thế, cô cũng cảm thấy tội nghiệp theo.

-Trưởng phòng, cô ấy cũng đâu muốn như thế đâu !

-Không muốn như thế ?! Cô nói nghe hay quá ! Vậy thì cô gánh hậu quả thay cô ta được không ?!-Nghe trưởng phòng nói như thế Khả Mi cũng cứng họng.

-Hức ...hức ...hức-Kì Tâm chỉ biết khóc nức lên từng tiếng.

-Cô lo mà nghĩ cách làm sao để chủ tịch không xem được bảng số liệu đó, không thì lo làm đơn thôi việc rồi chuẩn bị tiền bồi thường đi !-Lão trưởng phòng phán một câu sau đó đuổi hai cô ra ngoài.

...

-Khả Mi, tôi chắc chết mất ! Số tiền đó lớn như vậy tôi lấy đâu ra cơ chứ ?!

-Cô đừng nghĩ quẩn ! Cố nghĩ xem có cách nào lấy được bảng số liệu đó không !-Khả Mi chỉ lo cô bạn nghĩ quẩn mà làm càn, đành cố động viên.

-Còn nghĩ gì được cơ chứ ! Hu hu hu hu ...sao số tôi khổ thế này ?-Kì Tâm lại bắt đầu khóc, Khả Mi lại cố nghĩ cách, mọi người vẫn làm việc như không biết chuyện gì xảy ra thấy thế Khả Mi điên tiết.

...

-A, tôi nghĩ ra rồi !-Khả Mi reo lên khiến ai cũng giật mình.

-Hừ ?

-Này nhá, chẳng phải tối nay tất cả nhân viên ở tầng 21 cùng hai thư kí và chủ tịch sẽ đi ăn cùng nhau sao ! Sao tối nay chúng ta không nhân cơ hội đó...

-Thôi, tôi thấy cứ sao sao ấy ! Nhờ may bị ai bắt gặp thì sao ?

-Vậy cô muốn mất việc, muốn bồi thường à ? Chỉ còn cách liều một phen thôi ! Nếu cô đồng ý tôi đi cùng cô !-Kì Tâm do dự nhìn cô, Khả Mi cũng chẳng nói gì cả.

-...

-Thôi được rồi ! Tối nay nhờ cô !

For

-Này tối nay cô định mặc gì vậy hả ?

-Một kiểu đầm trễ vai.

-Tôi nhất định cũng phải kiếm một mối thông qua buổi tiệc tối nay mới được !

-Thực ra tôi chắm chủ tịch cơ ! Người đàn ông độc thân hoàng kim !

-Thôi đi cô ạ !

-Ha ha ha ha...

Tiếng cười ngày càng xa dần, ba người cuối cùng còn ở tầng 21 cũng khuất bóng.Tòa nhà tối đen như mực.

-Khả Mi, chúng ta vào thôi !

-Ừ !

Hai cô gái từ từ lên đến phòng thư kí.

-Khả Mi, cô có thấy gì không ?-Kì Tâm chiếu đèn pin điện thoại để Khả Mi có thể tìm dễ dàng hơn, trong bóng tối thứ ánh sáng yếu ớt đó càng nổi bật.

-Không ! Mà cô tập trung soi vào đây có được không ! Cứ đừng qua đừng lại như thế tôi làm sao mà tìm cho được !-Cô bực mình gất khề trong khi tay vẫn tiếp tục tìm bảng số liệu đó trong đồng giấy tờ của thư kí.

-Sao lâu vậy ?-Kì Tâm có vẻ sốt ruột.

-...

Soạt, soạt, soạt.

Tiếng lật giấy vẫn đều đều vang lên giữa căn phòng lớn.Một lúc sau, Khả Mi bỗng reo lên :

-Tìm thấy rồi !

-Ôi, vậy là tôi được cứu rồi có đúng không ?!Cảm ơn cô ! Cảm ơn cô nhiều lắm !

Hai cô gái cứ mãi vui vẻ mà không hề hay biết có người lên đây lúc nào.

-Hai cô đang làm gì ở đây thế ? Còn tờ giấy kia là sao hả !-Nghe thấy tiếng nói, Kì Tâm cùng cô đồng loạt quay lại, trợn trừng mắt khi thấy cô thư kí LiLa của chủ tịch đã đứng đó từ lúc nào.

Ôi Chúa ơi, con phải làm gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Là Anh Sao?!

Chương 02: LÀ ANH SAO?

One

-Hai cô đang làm gì ở đây vậy?! Còn tờ giấy đó là sao?-Cô thư kí LiLa như hoảng hồn vì sự xuất hiện của hai cô gái này.Lúc này ở bữa tiệc cô mới chợt nhớ ra là mình để quên tập tài liệu quan trọng ở công ty liền quay về lấy, ai ngờ ...

-Chúng ...chúng tôi-Hai người ai nấy đều hoảng loạn, mắt trợn trừng, ngay cả nói cũng lắp bắp.

-Hai cô muốn bán đứng công ty?

-Không ...không có đâu!-Hai người nhanh chóng phủ nhận, xua tay rồi rít, điều này làm cho cô thư kí thêm nghi ngờ.

-...-Không dè dặt, thư kí LiLa liền ném cho hai người ánh mắt đầy dò xét, cả Khả Mi lẫn Kì Tâm đều lo lắng mà quan sát từng biểu cảm dù nhỏ trên khuôn mặt của cô thư kí.

-Hai cô rốt cuộc có mục đích gì? Nói!-LiLa bỗng nhiên quát lên khiến cả hai người giật nảy mình, nhưng cả hai cũng chỉ cúi gầm mặt xuống.

-Các cô căn bản không chịu nói ra đúng không? Được rồi, tôi sẽ gọi cho chủ tịch!-Mắt thấy cô thư kí chuẩn bị lôi điện thoại ra, hai người lập tức hoảng loạn kinh khủng, còn nghe cô thư kí nhắc đến chủ tịch mà kinh hồn.Khả Mi vì tương lai con cháu sau này mà quyết định nói bừa:

-Chúng ...chúng tôi là đến đây tìm đồ!

-À, tìm đồ sao? Mà từ khi nào mà nơi đây trở thành nơi các cô muốn ra thì ra muốn vào thì vào vậy?-Nghe cô thư kí nói như thế, Khả Mi chợt nhận ra điều gì đó.Lí do cô đưa ra không phải là tự đào hố chôn mình sao? Cô miệng há hốc, cứng họng mà không nói được gì.

-Cô dám lừa dối tôi sao?-Ánh mắt của cô thư kí đó phút chốc trở nên nguy hiểm, hai người run như cầy sấy.

-Là trưởng phòng bảo chúng tôi lên đây lấy tài liệu!-Kì Tâm này giờ im hơi lặng tiếng bỗng nhiên cất tiếng nói.Chà, mặt không đỏ, hơi thở không suyễn, giọng nói vẫn đều đều! Kì Tâm chắc hẳn là cao thủ nói dối rồi! Khả Mi nhìn cô đồng nghiệp mà lòng bất giác nảy sinh sùng bái, cô cũng nhanh chóng mà phụ họa theo:

-Đúng là trưởng phòng có sai chúng tôi lên đây lấy tài liệu! Lúc này đã lừa dối cô, thành thật xin lỗi!-Khả Mi cũng tích cực mà diễn xuất.

-Vậy sao? Tài liệu gì?

-Tài ...tài liệu về khoản thu chi của khu nghỉ mát Thiên Thời-Giọng nói của Kì Tâm có chút bất thường.

-À, vậy là tôi đã trách nhầm các cô sao? Thành thật xin lỗi!-Cô thư kí đó cười mỉa mỉ, lịch sự nói.Phù, may quá! Cô ta không hề nghi ngờ!

-Ôi, cô không cần xin lỗi đâu!-Cả Khả Mi lẫn Kì Tâm đều cười tươi đến kì cục.

-Thôi được rồi! Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho trưởng phòng để tránh trường hợp các cô quên mà lấy nhầm tài liệu!-Mắt thấy LiLa thư kí chuẩn bị gọi cho trưởng phòng hai người không kịp suy nghĩ gì mà nhanh chân giữ tay cầm điện thoại của cô ấy lại.

-Hai cô làm gì vậy?-Chau mày nhìn hành động của hai người, cô thư kí lạnh giọng hỏi.

-Ha ha ha ha ...cô chỉ ít cũng phải tin vào năng lực của chúng tôi chứ! Và lại, cô làm như thế chúng tôi thấy ...kì sao ấy!

-Kì sao? Không, tôi thấy có gì kì lạ đâu!

-Nhưng mà...-Hai người mặt méo xệch đi, cười gượng gạo nhìn cô LiLa.

-Đừng có nói là hai người cùng lừa tôi?-Nghe cô thư kí nói như thế, hai cô chỉ còn biết rút tay về.Cô thư kí lại nói:-Thôi được rồi! Hai người về đi!

-Chúng tôi...

-Còn chuyện gì sao?-Ánh mắt của cô thư kí bỗng chốc nguy hiểm cực kì, hai cô bất giác mà rùng mình.

-Không, chúng tôi chỉ muốn nói là cô làm việc nha!

Cạch!

Đóng cửa lại, tâm trạng của hai người đều nặng nề kinh khủng.

Thế là hết rồi! Bao nhiêu năm nay cố sống chết tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống quý báu của gia đình là "an phận thủ thường", "không phận sự miễn tham gia", ấy vậy mà chỉ vì một phút sĩ muốn làm anh hùng mà phải thiệt thân, tử trận một cách nhục nhã! Các cụ nói cấm có sai mà! Đúng là "ai càng tử tế thì càng thiệt", tự dung lại tử tế, tự dung lại tử tế!!!

-Khả Mi, dù sao cũng cảm ơn cô!-Kì Tâm bỗng nhiên lên tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Khả Mi.

-Kì Tâm, lúc này tôi thực sự thấy cô rất thông minh, rất nhanh trí nhưng ...cô thấy chúng ta chết chưa đủ hay sao mà còn lòi lã trưởng phòng vào nữa!

-Chứ tôi biết nói sao đây? Chẳng lẽ nói tôi đánh dư một số không, nói cô nghĩ ra chuyện lên vào tầng 22, nói tôi vào đó để ăn trộm tài liệu sao?

-Cô muốn nói gì thì tùy, nhưng đừng nói tôi là người đầu têu ra mọi chuyện chứ!-Khả Mi khe lằm bằm.

-Cô nói cái gì cơ?-Kì Tâm chau mày khó hiểu.

-Không có gì!-Haiz, Chúa ơi, ngài nếu thương con thì cho tảng đá xuống đây đè chết con đi! Bạn Khả Mi đáng thương than thân trách phận.Cả hai người đều không nói gì cho đến khi tách ra ai về nhà lấy.

Two

Sáng sớm hôm sau, Khả Mi quyết định nghỉ việc để được chết trong vinh quang.Cô trùm chăn kín mít, ý định đoạn tuyệt với trần đời.

-Này, bộ cậu tính không đi làm à?-Thấy Khả Mi như thế, cô bạn thân Song Linh cảm thấy khó hiểu.Mọi ngày cứ đến giờ đi làm là nó cứ như lên cơn ỉ! Vậy mà bây giờ chẳng thềm đã động gì.

-Mình bị đuổi việc rồi!-Khả Mi nói lí nhí trong họng.

-Sao cơ?-Mình chẳng nghe thấy gì cả!

-Thôi, cậu đi làm đi! Sao hôm nay lảm chuyện vậy?

-Hừ, bà đây không thềm quan tâm đến mi nữa nhá!-Nói đoạn toan bước ra ngoài, Khả Mi vẫn nằm chẳng khác gì con cá chết trôi.

Reeng reeng reeng!

Tiếng chuông điện thoại nhảm chán của Khả Mi bỗng nhiên reo lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh xung quanh.Khả Mi chẳng thềm để ý, thành ra điện thoại cứ réo ỉnh tai nhức óc mà người thì vẫn điềm nhiên trùm chăn ngủ tiếp.Song Linh bực mình quay trở vào.

-Ê, nhà người tính phá làng, phá xóm đấy hả?-Thấy Khả Mi đến động cũng chẳng thềm, Song Linh đành nghe

-Này, bộ cô chết rồi hay sao mà không nghe điện thoại hả!- Vừa mới nghe, Song Linh đã bị một tiếng hét ở đầu dây bên kia làm cho thùng mạng nhĩ.

-Đồng nghiệp của người này!-Nói xong liền ném điện thoại về phía Khả Mi.Cô bắt đắc dĩ nghe máy.

-Cô còn không mau đến là lão trưởng phòng bảo sẽ kiện đấy!- Vừa mới nghe hết câu, Khả Mi liền bật dậy như lò xo, chưa đầy ba phút sau liền vãi phóng ra ngoài dưới ánh mắt khó hiểu của cô bạn thân

-Rút cuộc trong điện thoại nói gì nhỉ?

-----0o0-----

Cái quái gì thế này?! Không đi làm liền dọa kiện sao? Thiên lí ở đâu cơ chứ?! Trời ơi, ông trời cho sét đánh chết con đi!!! Trên đường đến tập đoàn, Khả Mi tức tối chửi rủa, chân cứ thế mà giẫm bình bịch bước vào tập đoàn, nhưng khi đến bộ phận thì nhanh chóng chuyển sang chế độ bước chân từ tốn, khoan thai.

-Hi, mọi người!-Khả Mi vui vẻ nhưng đều bị mọi người ném cho ánh mắt khinh bỉ khiến cô chột dạ.Mọi người biết hết rồi sao?

-Trời ơi, Khả Mi! Sao cô đến muộn thế hả?-Kì Tâm không biết từ đâu ra nhanh chóng kéo tay cô ra một chỗ.

-Kì Tâm, Khả Mi, hai cô vào phòng tôi!-Lão trưởng phòng mặt lạnh tanh nhìn vừa nói dứt câu liền quay bước.

...

-Ăn cắp tài liệu, lừa dối cô thư kí LiLa, đã thế còn lừa tôi vào! Các cô muốn chết đúng không!-Chưa kịp đóng cửa lại, lão trưởng phòng đã chửi xối xả.

-Chúng tôi xin lỗi!

-Xin lỗi là xong sao?! Tôi không thể hiểu nổi các cô căn bản ngu dốt hay cố tình ngu dốt! Bộ các cô không có não à?!-Lão trưởng phòng điên tiết chửi rủa ầm ĩ, nước bọt bắn tung tóe.Mỗi câu chửi lão ta lại dùng một tờ giấy cuộn lại đập liên tiếp vào đầu hai người.Cả hai cũng chỉ biết cắn răng mà nhịn.

-Mấy người nghĩ cái ghế trưởng phòng này tự dung rút xuống đầu tôi sao?! Còn cô nữa! Đánh dư một số không! Tôi chẳng tài nào hiểu nổi, đã dằn dặt tại sao không ở nhà đi, tại sao còn đến đây mà gây rắc rối cho người khác nữa! Mấy loại người như hai cô không sống khéo thế giới lại hài hòa hơn đây!-Thấy lão trưởng phòng chửi như vậy thì Khả Mi không thể chịu đựng được nữa liền quay sang nhìn Kì Tâm, phát hiện mắt cô ấy đỏ.Vốn định hơn thua với lão ta một phen thì điện thoại nội bộ liên vang lên.

Reeng reeng reeng!

-Alô, tôi trưởng phòng tài vụ xin nghe!-Thấy lão ta thái độ thay đổi như trở bàn tay thì Khả Mi liền thấy khinh bỉ.

-Vâng!-Không hiểu sao cái khoảng khắc mà ông ta đặt điện thoại xuống đều khiến cho hai cô cảm thấy bất an.

-Hai cô lên phòng chủ tịch!

Rầm!

Câu thông báo của lão trưởng phòng như sét đánh ngang tai.Hai người chết đứng tại chỗ.

-Nhanh chóng!-Ông ta quát ầm lên, hai cô giật mình mà chạy ra ngoài, trong tư thế hoảng loạn mà lên sào huyệt của đại boss.

Trời ơi, lấy cấp có mỗi cái tài liệu mà khiến lão địa chủ là trưởng phòng tức giận là kinh lắm rồi, bây giờ còn kinh động đến thánh thượng cao cao tại thượng trên tầng 22 thì hỏi có chết người không cơ chứ?!Chúa ơi, mong người thương con vì nghĩa quên thân mà cho con chết đẹp một tí!

Cộc, cộc, cộc.

Khả Mi run như cây sậy mà gõ cửa sào huyệt của đại ma vương, hai cô thư kí ngồi ngoài chẳng thèm đếm xỉa gì đến hai cô như thể sớm biết số phận của hai người khi bước vào căn phòng đó vậy!

Sau nửa ngày chân chừ, cuối cùng hai người cũng quyết định bước vào.

Woa, phòng làm việc của đại boss có khác, rộng quá đi! Nhưng mà ...có lạnh lẽo quá không? Không biết phải nói Khả Mi vô tư hay đơn giản là bị điện tích căn phòng của tổng tài làm cho mụ mị nữa. Giây phút này mà cô vẫn còn tâm trạng nhìn ngấm phòng .

-Ngồi đi!-Tiếng nói lạnh lẽo như từ âm ti vọng về đã nhanh chóng lôi xềnh xệch tâm hồn đang phiêu du quanh căn phòng của Khả Mi xuống đất.

-Kì ...Tâm?-Đại boss ngân dài từng chữ, vô tình mà tàn nhẫn khiến hai tâm hồn thổn thức của hai cô gái run như cây sậy, miệng khô không khóc, thờ cũng không ra hơi nói gì đến việc ngẩng đầu lên.

-Ăn cắp tài liệu! Đây là tính cách của cô?-Lão đại dùng một câu úm hỏi nhanh chóng khiến Kì Tâm lo sợ.

- Không ...

-Tôi có thể nghĩ rằng mình đang"nuôi ong tay áo"không?-Nuôi ong tay áo sao? Khả Mi bắt đầu thấy khâm phục khả năng bẻ gãy vấn đề của lão đại rồi đây!

-Đánh dư một con số không! Đây là tác phong làm việc của cô?

-Thật ra mọi chuyện ...-Dường như Kì Tâm không thể ngồi yên mà chịu chết nữa, cuối cùng cũng trong lúc mất bình tĩnh mà ngang nhiên ngẩng đầu lên, mặt đối mặt với đại boss.Khả Mi cũng thầm nhủ là lát nữa dù có chết cũng phải bảo vệ mình như Kì Tâm, nhưng đợi hơn nửa ngày mà chẳng thấy cô ấy

nói gì cả.Tò mò, Khả Mi cũng quay sang nhìn thì thấy mặt của cô đồng nghiệp đó lạ thường, mắt cũng tròn to hơn thường ngày thì phải ? Khoan đã, hình như cô ấy đang lằm bằm cái gì đó, phải nghe kĩ mới được ! Khả Mi nhanh chóng cổ vênh tai lên để nghe

-Đẹp ...traí ...quá !

Rầm !

Khả Mi như bị tảng đá đè xuống đầu.Trời ơi, trong lúc « nước sôi, lửa bỏng »như thế này mà cô vẫn còn tâm trạng để nhìn ngắm đại boss sao ?! Mà khoan đã, từng nghe nói chủ tịch là một trong những người nằm trong top những CEO quyền rũ nhất thành phố ? Từng nghe nói ...chủ tịch có một sắc đẹp giết hại chúng sinh ? Từng nghe nói chủ tịch rất trẻ, rất đẹp ? Từng nghe nói ...

-Châu ...Khả ...Mi !-Một lúc lâu sau, giọng nói đó có vẻ dịu đi nhưng vẫn sắc lạnh như thường vang lên, và cũng thành công kéo linh hồn của Khả Mi về đúng vị trí.Hic, tổng tài kêu đích danh mình !

-Ngẩng đầu lên !-Trời ơi, đại boss bảo mình ngẩng đầu lên sao ? Chẳng lẽ Khả Mi tôi lại chết sớm như thế sao ? Hic, đại boss à, mong anh xem xét.Chẳng phải tập đoàn vẫn thường lấy nguyên tắc « thân thiện, giúp đỡ đồng nghiệp.Tích cực sáng tạo.Tranh thủ mọi thời cơ »làm phương châm phấn đấu sao ? Tôi thiết nghĩ mình chẳng làm gì sai cả ! Này nhá, tôi là giúp đỡ đồng nghiệp khi cô ấy gặp khó khăn, sáng tạo ra phương thức ăn trộm tài liệu mới, tranh thủ thời cơ là lúc mọi người tăng 21 đi rồi lên vào.Nghĩ kiểu gì thì kiểu, anh không thể đuổi việc một nhân viên ngoan ngoãn tuân thủ nội quy tập đoàn mọi lúc, mọi nơi như tôi được ! Đúng vậy, đây chính là tiếng lòng của Khả Mi nhưng xin lỗi đi, cô làm gì có gan đó chứ, mà dù có cho cô mười cái gan nữa thì cô căn bản cũng chẳng dám.

-Ngẩng đầu lên !-Giọng nói dường như đã mất kiên nhẫn, Khả Mi lưỡng lự còn Kỉ Tâm bên cạnh vẫn mãi mê chìm đắm trong sắc đẹp sát hại chúng sinh của chủ tịch.Sau nửa ngày, Khả Mi cũng quyết định ngẩng đầu lên.

-...-Cô chết đứng trước khuôn mặt của người trước mặt.Anh ta ở đây làm gì ?! Hay căn bản đây chính là chủ tịch ?!

-Người quen cả, thái độ đó là sao cơ chứ ?-Anh ta cười mà như không cười, ánh nhìn Khả Mi có vẻ nghiến ngậm.

-...

-Chào mừng đến với tập đoàn Lâm thị !-Kèm theo một nụ cười nhẹ như gió thoảng qua.Kỉ Tâm lại một lần nữa bị nhấn chìm nhưng rất nhanh sau đó liền phát hiện ra một vấn đề :chủ tịch cao cao tại thượng cư nhiên lại có thể cười với Khả Mi.Còn về phần Khả Mi sau khi nhìn thấy nụ cười thì bất giác hiện ra một ý nghĩ nụ cười giấu dao !!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mối Tình Đầu

Chương 03: MỐI TÌNH ĐẦU

One

Một buổi tối yên bình hiếm hoi trên đất Sài thành, xe cộ dường như vẫn hơn mọi ngày, mọi người cũng bớt hối hả, cũng nhò thế mà ai cũng yên ổn mà ngắm trăng.Nhưng trong một con hẻm nhỏ, một tiếng hét như muốn nổ tung căn nhà vang lên:

-Cái gì?! Anh ta là chủ tịch của cậu sao?-Sau khi về nhà, Khả Mi nhanh chóng kể mọi chuyện cho cô bạn thân của mình nghe, Song Linh như bị chấn động vì câu thông báo về chủ tịch của Khả Mi.Vì sao? Đơn giản người đàn ông đó chính là mối tình đơn phương của Khả Mi, mối tình vô cùng đáng ghét!

-Cậu thử nói xem có chết không cơ chứ?! Mình mà biết chuyện như thế này thì đã sớm xin nghỉ việc rồi!-Khả Mi mặc một bộ thể thao rộng thùng thình, vừa cắn táo vừa cắn phần nói.

-Ừm, công nhận số cậu xui thật đấy! À mà này, hình như tối nay có buổi họp lớp đấy!

-Thôi bỏ đi!-Khả Mi tỏ thái độ không quan tâm, vẫn tiếp tục ăn táo.

-Cậu nghĩ cái đám đó sẽ dễ dàng mà bỏ qua sao?-Song Linh chăm chú quan sát thái độ của cô.Mình vẫn nhớ như in cái năm Khả Mi không đi đến buổi họp lớp, đám đó còn đến tận nhà trọ đập cửa.

-Tối nay chúng ta ra ngoài uống nước đi!

-...

-Mình đến đó chỉ là trò cười cho bọn nó, vậy thì đến làm quái gì cơ chứ?!

-Vậy thì mau đi thôi!-Song Linh nhìn bạn bằng ánh mắt tội nghiệp kinh khủng rồi vui vẻ nói.Dưới sự thúc giục của bạn mình, Khả Mi liền đứng dậy.

-----0o0-----

Tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương của quán như đánh bay nỗi lòng của hai cô gái, Song Linh và cô nhân nhả dựa lưng vào ghế.

-Ôi, có phải Khả Mi không?

Đang yên đang lành bỗng có một giọng nói vang lên, Song Linh và cô đồng loạt quay lại nhìn chủ nhân của giọng nói.

-Hôm nay hai cậu không đến buổi họp lớp sao? Trùng hợp thật í! Bọn này hôm nay cũng không đến!

-Khả Mi, Song Linh, lâu rồi không gặp!

Khả Mi tái mặt nhìn ba vị khách không hẹn mà gặp trước mặt, quay sang nhìn Song Linh cũng không khá khẩm gì.

-Này, lâu rồi cậu có gặp anh Lâm Dĩ không?-Mông còn chưa kịp đặt xuống ghế mà cô gái tóc uốn nhẹ đã vào ngay vấn đề họ quan tâm.

-Khụ, khụ, khụ!-Ngay lập tức nước cam chưa kịp xuống đến cổ họng bỗng lao thẳng lên mũi, Khả Mi ho sặc sụa.

-Khả Mi, cậu có sao không?-Song Linh lo lắng hỏi, vỗ vỗ lưng bạn.Khả Mi uất hận nhìn ba con nhò trời đánh kia liền thấy họ đang nháy mắt cười thầm với nhau.Mẹ nó chứ! Rõ ràng chúng nó cố tình chơi mình!

-Ôi chết, xin lỗi nha!-Cô gái tóc ngắn thoi thượng giả bộ quan tâm.Nhìn nó kia! Nhìn nó kia! Rõ ràng là đang khoái chí! Trời ơi, ông mau cho sét đánh chết con đi!

-Không sao! Mà tại sao các cậu lại hỏi như thế? Mình và anh ta đâu có thân thiết đến mức đến bây giờ vẫn giữ liên lạc! Ha ha ha...-Khả Mi cười gượng gạo.Hừ, đừng có mơ bà đây lọt vào lưới của các người nhá! Tên khốn Lâm Dĩ, cút!!!

-Cậu sao có thể quên nhanh như thế cơ chứ? Còn nhớ năm lớp 11 cậu còn đích thân gửi thư cho thiên vương Lâm Dĩ...

-Khụ...khụ...khụ-Khả Mi còn ho dữ dội hơn.

-Mấy cô đủ chưa hả?! Khả Mi đã làm gì sai sao chứ?! Chỉ ít cậu ấy còn dám đối diện với tình cảm của mình, chứ không như mấy cô, suốt ngày nhìn mà thèm tiếc rẻ!-Cuối cùng Song Linh cũng không chịu được mà bùng nổ.

-Châu Song Linh, mày nói gì đấy hả?! Con bạn của mày chẳng phải là loại đàn bà ham của lạ sao?! “Đũa mốc mà chùi mâm son”, căn bản là một dạng không ra gì, ngay cả một chút liêm sỉ, tự tôn của phụ nữ nó cũng không có!

-Mấy người đừng có mà quá đáng!

-Hừ, còn không phải mày năm đó kênh kiệu, ngang nhiên gửi thư tình cho anh Dĩ sao? Kết quả thì sao cơ chứ?! Bị anh ấy đem bức thư đó mà photo ra nhiều bản cho toàn trường cùng thưởng thức! Ha ha ha...-Ba con nhò đó cười cợt nhả, lôi kéo sự chú ý của mọi người trong quán, ai cũng nghe rõ mồn một câu chuyện cô ta nói, có người còn cười, chỉ trỏ vào Khả Mi đang đỏ rần mặt vì xấu hổ.

-Mì Khánh, cô một vừa hai phải thôi chứ! Mấy người bắt nạt cậu ấy suốt bao năm qua còn chưa đủ sao?!

-Không đủ! Mãi mãi không bao giờ đủ! Hạng đàn bà ham hố hư vinh, mơ mộng trào cao như cô ta đáng bị như vậy!-Khả Mi thẹn quá mà hóa giận.Quá đáng vừa phải thôi nha! Chỉ là một bức thư tình, thậm chí hẳn ta thôi, ghê gớm lắm sao?! Có giới mấy người cưa đổ hẳn ta đi!

-...-Song Linh tức đến nổi á khẩu, mọi người trong quán vẫn tiếp tục quan sát.

-Trông cô đã tỉnh mộng mà cuối cùng lại ngang nhiên vào tập đoàn Lâm thị mà làm, rõ ràng là có mưu đồ! Cô tính quần lấy anh ấy sao, loại gái đào mả này!-Con người ai cũng có giới hạn nhất định thôi đó!

-Mấy cô...-Song Linh tức đến máu lên, xung quanh quán vì chuyện này mà yên tĩnh hẳn, ai cũng vênh tai lên nghe rõ chuyện tình vừa hè này.

-Bọn tao nghĩ nếu mày chuốc say anh ấy rồi dùng thân thể mà...

Chát!

Âm thanh như xé toạc bầu không khí, mọi người ai cũng trở mắt nhìn sự việc trước mặt, còn Khả Mi thấy tay mình tê rần rần mới biết mình vừa tát cô ta.

-Mây ...mây dám tát tao? Loại đàn bà như mây...

Tách, tách, tách!

Chưa kịp nói hết câu cô ta đã lĩnh trọn li cà phê do Khả Mi hất vào mặt, mọi người lại được một phen trầm trồ.

-Cô nói đủ chưa?! Bây giờ đến lượt tôi nói!-Khả Mi tức giận nhìn chằm chằm ba cô gái trước mặt, Châu Khả Mi, nhin đủ rồi! :-Mấy người nói lời lúc này tôi cảm thấy rất chướng tai! Chẳng phải chỉ là một bức thư tình, thậm thích anh ta thôi sao?! Cả trường lúc đó đâu chỉ có mình tôi có ý muốn vượt trên mức tình bạn cùng trường với anh ta, mấy người đừng có mà vô lí! Hừ, đừng có nói các cô căn bản không ăn được thì liền ghen tức với người khác đấy chứ?! Bản thân không dám đối mặt với anh ta mà còn giả mồm nói tôi là loại con gái không ra gì!

-Khả Mi...-Song Linh thấy bạn mình hăng như con gà trời lại còn thái độ hiếu kì của mọi người, liền khẽ giật giật tay cô.

-Cậu bỏ tay mình ra! Hôm nay mình phải nói cho ra lẽ!-Khả Mi mất hết lí trí, giựt phắt tay lại, tiếp tục "giáo huấn":-Có gì ghê gớm cơ chứ! Chỉ là một thằng đàn ông, thế giới này cũng không thiếu! Được cái mã ngoài, thông minh một tí thì ghê gớm lắm sao?! Tôi cũng không ngờ các cô căn bản đến giờ phút này vẫn còn ôm cây si với loại người căn bản được mã ngoài đó! Nói cho mấy người biết, từ bây năm về trước tôi đã sớm vứt cái thứ tình cảm đáng nôn mửa đó xuống dưới chân mà chà đạp rồi!

Sau ba phút ngẩn người, ba cô gái đó mới hoàn hồn, lao vào định bụng dạy cho Khả Mi một bài học.

-Mây cũng đã từng cầm li cà phê này mà tạt vào mặt Lâm Di! Được rồi, để xem hôm nay tao dạy dỗ mây như thế nào!-Nói đoạn, ba người đó như bà la sát hiện hình, lao vào giựt tóc, đánh Khả Mi và Song Linh tới tấp, may mà mọi người trong quán nhanh chóng can ngăn nếu không...chỉ e là đã sớm có án mạng!

Ở quán ồn ào như vậy nên không ai để ý một chiếc xe Ferrari đen đã sớm đậu gần đó, không khí lạnh lẽo vây quanh xe như khuôn mặt của người đàn ông ngồi trong đó...

-Chủ tịch, có cần thông báo với cô Khả Mi là từ nay mai không cần đi làm nữa không?-Anh thư kí lễ phép nói, nhìn thấy khuôn mặt âm u đầy bão tố của ông chủ mà rùng mình.Mình là muốn nhanh về với vợ nha!

-Không cần phải thông báo nữa! Anh nói với thư kí LiLa là vấn đề cho Khả Mi và Kì Tâm đi làm...vào ngày mai!-Khuôn mặt lạnh tanh bỗng nhiên lóe lên một nụ cười nhạt khi nói đến câu cuối.Châu Khả Mi, bao năm không gặp hình như cô bản lĩnh hơn rồi đấy! Rất thú vị! Người đàn ông đó nhanh chóng ra lệnh cho tài xế rời đi, chiếc xe lao vút đi trong đêm tối bỏ lại không khí ồn ào đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thiên Đường Hay Địa Ngục?

Chương 04: THIÊN ĐƯỜNG HAY ĐỊA NGỤC?

One

Cạch, cạch, cạch!

Tiếng đánh máy vẫn đều đều, phá tan bầu không khí yên tĩnh xung quanh.Mọi thứ vẫn cực kì yên ổn và tâm trạng của Khả Mi cực kì high.Vì sao ư? Đơn giản vì lão đại không đuổi việc cô, và hình như cũng không còn nhớ gì đến cái quá khứ kia nữa.

-Đến giờ ăn trưa rồi!-Tú Tú vươn vai, tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy chuẩn bị đến nhà ăn và đương nhiên trong đó cũng bao gồm Khả Mi.

-Khả Mi, rốt cuộc cô không liên quan đến chủ tịch sao?-Kì Tâm tò mò hỏi.Khả Mi thì chỉ nhìn cô đồng nghiệp này với ánh mắt đề phòng.Kính thật đấy! Căn bản chủ tịch anh ta cười có một cái thôi mà Kì Tâm đã nhanh chóng tình nguyện làm phát thanh viên, thông báo rồi tam sao thất bản cho mọi người nghe.Bây giờ không biết họ đã nghe những gì nữa!

-Đúng đó, bọn tôi rất tò mò nha!-Mọi người xúm xúm quanh Khả Mi, bây giờ trông cô chẳng khác gì là một miếng thịt mỡ cả.

-Mọi người, tôi nhắc lại một lần nữa! Không có quan hệ gì hết! Tại sao có thể nghĩ tôi cùng chủ tịch có quan hệ chứ?! Thiệt tình!-Khả Mi cố gắng lấp liếm, xoa dịu con quỷ tò mò đang rục rịch trong người bọn họ ngủ yên.

-Bọn tôi chẳng tin!-Thấy bọn họ căn bản một nửa tin tưởng cũng không có, Khả Mi liền nói bừa:

-OK, vậy bây giờ mà đích thân thư kí riêng của chủ tịch gọi tôi lên phòng thì tôi và anh ta chắc chắn có quan hệ! Vì đang là giờ nghỉ mà, chẳng lẽ còn làm việc sao? Đừng chứ!

-Nói như cô ! Thư kí riêng của chủ tịch tôi mới chỉ gặp qua có ba lần trong bốn năm làm việc ở đây thôi đấy!

-Tôi còn chưa gặp!-Mọi người ném ánh mắt khinh bỉ về phía Khả Mi, nhưng cô vì những câu nói này mà tâm trạng cao hứng vô cùng, vì nó chứng minh rằng cái điều cô nói phét kia mãi mãi không có khả năng xảy ra. Thế là Khả Mi vui vẻ chuẩn bị đến nhà ăn.

Cộp, cộp, cộp!

Tiếng giày cao gót vang lên từ đằng xa, bỗng nhiên Khánh Xuyên cuống cuống đập tay mọi người.

-Có chuyện gì sao? Gặp ma hả?-Tú Tú bức bối nhìn theo hướng Khánh Xuyên chỉ cũng đứng hình ngay lập tức. Không khí xung quanh yên tĩnh một màn, mọi người ở tầng 3 đều thờ không thông, trở mắt nhìn đáng người kiêu diễm đang tiêu sái bước về phía này.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng giày cao gót cuối cùng cũng dừng nhưng ...nó lại dừng trước mặt nhân viên phòng tài vụ.

Có chuyện gì vậy? Khả Mi không hiểu sao cảm thấy lo lắng kinh khủng.

-Tôi là Nghi Phương-thư kí riêng của chủ tịch!-Chào ơi, thư kí riêng có khác! Có xinh quá không! Đáng chuẩn thiết đó, chân lại còn dài!Khả Mi đang mãi mê nhìn ngắm cô thư kí mỹ nữ đó thì như vỡ lẽ ra một điều gì.

-Nghi ...Nghi Phương, chào ...cô!-Tú Tú, Khánh Xuyên, Kì Tâm cũng như tất cả nhân viên phòng tài vụ đều hồi hộp, run run giơ tay lên chào hỏi cô thư kí đó.Người ...người này là thư kí riêng! Vậy ...

-Xin hỏi trong mấy vị ai là cô Châu Khả Mi?-Cô thư kí đó cười một cách chuyên nghiệp, mọi người bên ngoài cũng nhanh chóng dừng bước chân vì sự xuất hiện của cô thư kí này, trong đầu ai cũng nghĩ phòng tài vụ năm nay số đỏ, hết chủ tịch đến thư kí riêng lần lượt xuống đây.

Cập, cập, cập!

Răng của Khả Mi không rét mà lại đánh cảm cập vào nhau.Ngân vạn lần xin mấy cô! Đừng nói! Đừng nói! Tôi không phải là Châu Khả Mi! Chúa ơi, cứu con! Cô lo lắng cầu xin mọi người, cầu xin chúa thương nhưng hình như hôm nay ngay cả chúa cũng bỏ đi chơi rồi, mấy cô đồng nghiệp không hên mà đồng loạt quay lại nhìn Khả Mi.

-Đây là Châu Khả Mi!-Mọi người nhanh chóng cùng nhau đẩy cô ra trước mặt cô mỹ nữ.

-Ha ha ...chào!-Cười, cười và cười, Khả Mi cười đến mức kì cục.

-Chào cô Châu, chủ tịch cho gọi cô lên! Cô mau lên nhá! Tôi xin phép!-Để lại câu nói mờ ám trên câu chữ, cô thư kí duyên dáng quay bước đi.

Khả Mi ...chết đứng!

-Cái này mà gọi là không có quan hệ sao?

-Giờ nghỉ trưa mà chủ tịch cho gọi cô lên làm gì thế hả?

-Khả Mi ...

Mọi người như bể tan cảm xúc, thi nhau chất vấn còn Khả Mi thì trong tư thế hồn lìa khỏi xác mà bay lên lầu 22.

...

-Cô Châu, chủ tịch đang đợi cô ở bên trong!

Hai cô thư kí nhanh chóng trao đổi ánh mắt.Kinh thật, hôm qua còn là tội phạm mà hôm nay đã nhanh chóng trở thành quý phi rồi! Đúng là đời mà! Đang thăm trao đổi thì thấy Khả Mi nhìn họ bằng ánh mắt như người sắp chết thì giật mình, nhanh chóng cười tươi.

Bạn Khả Mi đáng thương hiện tại như người mất hồn, không còn một tí sức sống nào.Không phải anh ta đã quên cái quá khứ điên rồ của mình rồi sao? Tại sao bây giờ lại gọi lên chứ?

-Khả Mi à, chủ tịch thật sự rất bận!-Cô thư kí LiLa vui vẻ nhắc nhở, thái độ đối với hôm qua hoàn toàn trái ngược.Khả Mi định thần rồi trong tư thế không thiết sống mà bước vào trong.Đây là lần thứ hai cô bước vào nhưng vẫn chưa có cơ hội quan sát phòng của lão đại đảng hoàng.Phòng rộng như thế mà đồ bày biện rất ít, có nhiều thì chỉ toàn là sách, bên phải là bàn ghế, trường kỉ để tiếp khách, phía cuối của căn phòng là bàn làm việc của boss, mặt kính thủy tinh lạnh lẽo như khuôn mặt của người ngồi trên đó, đằng sau lưng của boss cũng là tủ sách nốt.

Khả Mi đánh giá một hồi mới phát hiện ra tình thế mà mình đang đối diện, lúc này mà cô vẫn còn tâm trạng để nhìn ngắm sao?Không để cho Khả Mi suy

ngồi lẳng lặng, nhanh chóng tiếng nói lạnh lẽo mọi khi lại cất lên:

-Cô Châu, giờ nghỉ trưa còn cho gọi cô lên, thành thật xin lỗi!-Cô Châu?

-...-Châu Khả Mi hiện tại ngơ ngác.

-Cô Châu, tôi có thể mạo muội nhờ vả cô một chút được không?-Lão đại, ngài ấy khẽ cười nhẹ nhất thời khiến Châu Khả Mi tim đập, chân run, máy ngừng chảy, đứng hình tại chỗ.

-Chủ tịch muốn nhờ tôi sao? Đương nhiên là tôi rất sẵn lòng!-Châu Khả Mi trả lời còn nhanh hơn cả điện giật. Chúa ơi, thực sự con đã rất cố gắng nhưng... nụ cười của anh ta... hu hu hu hu.

-Phiền cô Châu đến địa chỉ này lấy đồ giúp tôi!-Lão đại đẩy một tờ giấy ra trước mặt cô, cô ngơ ngác cầm lên.

-...

-Cô có thể đi!-Mấy giây trước thái độ còn như nhờ vả, mấy giây sau đã nhanh chóng chuyển thành ra lệnh. Khả Mi lùi thối ra ngoài trong tư thế bụng đói meo, phía sau có người đang thầm cười đầy chế nhạo.

-Hộc...hộc...hộc...đây có phải...là địa chỉ ảo không vậy? Tìm mãi mà không thấy! Chắc chắn anh ta có ý...nhưng thái độ mình lúc đấy...!- Khả Mi ngẩng lên mà sâu dùi, tự trách lòng mình tại sao lại nổi máu mê trai trong giây phút ấy! Đang than thở trách phận thì một cô trung niên xách túi đồ bỗng đi qua.

-Cô, cô cho cháu hỏi biệt thự Lâm Kỳ ở đâu vậy?

-Đằng sau lưng cháu ấy!-Cô trung niên chỉ tay ra đằng sau lưng Khả Mi khiến cô như muốn té xỉu. Cái này có phải gọi là "tìm mồi mất mà không thấy vô tình lại bắt gặp" không vậy?

Kính coong, kính coong!

Hồi hộp nhún chuồng, Khả Mi như choáng ngợp vì sự xa hoa của căn biệt thự.

-Xin hỏi cô là...- Một bà bá chạy ra, nhìn cô từ đầu đến chân.

-À, chủ tịch tập đoàn Lâm thị bảo cháu đến lấy đồ!

-Cô là cô Châu phải không? Đợi tôi một xíu!-Bà bá đó nhanh chóng chạy vào nhà khi nói hết câu.

Quác, quát, quát!

Mấy phút sau như có một đàn quạ bay qua đầu cô. Khả Mi tròn mắt nhìn thứ đồ mà chủ tịch bảo lấy.

Cái quái gì chứ? Mình mất năm mươi ngàn để bắt taxi, ba mươi phút để đến đây, hơn một tiếng để tìm nhà chỉ để lấy lồng com này cho anh ta thôi sao?! Chủ tịch à, anh có phải là quá phô trương rồi không!

Khả Mi bức bối cầm theo lồng com của chủ tịch mà thẳng tiến lên lầu 22, kéo theo hàng ngàn con mắt tò mò của nhân viên trong tập đoàn.

-Chủ tịch, com của anh đây!

-Cô cứ để đấy đi!-Lão đại tuy lịch sự nói nhưng vẫn cầm cúi làm việc, thấy vậy Khả Mi quyết định đòi tiền rồi chuồn luôn.

-À, chủ tịch...

-Chuyện gì?

-Thực ra thì...taxi...tiền-Một trăm ngàn của tôi nha! Vừa đi vừa về mất trăm ngàn chứ không phải ít!

-Cô Châu này, lúc này tôi là nhờ cô hay thuê cô?-Lão đại thông thả buông một câu.

-Ồ...nhờ...-Chỉ có một chữ mà sao đáng lòng đến thế!

-...-Lão đại chỉ cười ý bảo «cô đã hiểu chưa».

-Tôi...tôi xin phép đi ăn com!-Thôi thì đi ăn com cho đỡ tan nát cõi lòng vậy! Khả Mi thất thểu định bụng mở cửa đi ra, nào ngờ cửa chưa mở mà đại boss lại ném cho một câu vàng ngọc:

-Cô Châu này, bây giờ là 12h! Cô định một mình xuống nhà ăn sao? Tôi thì tôi nghĩ làm người nên lẳng lẽ một chút, chứ «tỏa sáng» hơn người thường kiểu đó là không tốt đâu!

Câu nói vừa dứt mặt của Châu tiểu thư đầy vạch đen.

Quác, quác, quác !

Đàn qua lại một lần nữa bay qua.

-Thôi thế này đi ! 2h cô lên đây cùng tôi đi ăn cơm !-2h ? Cùng đại ma vương ra ngoài ! Oh my god !

-A ha ha ha ha ... chủ tịch, tôi nghĩ mình không đói nữa, và lại ban sáng tôi ăn no lắm rồi !-Để chứng minh cô liền vỗ vỗ vào cái bụng rỗng tuếch của mình.Đổi lòng ! Đúng là đổi lòng mà ! Sáng ngày mày đã ăn gì đâu !

-Được rồi, cô mau xuống làm việc đi ! 2h đợi tôi ở trước cửa công ti !-Ném lại một câu, lão đại lại tiếp tục làm việc, không thèm đếm xỉa đến Khả Mi đáng thương.Anh ta ...khinh thường mình !

Two

Tối hôm đó, Khả Mi lại nằm nhàn nhã xem tivi, Song Linh bên cạnh cứ lải nhải suốt.

-Này, chiều này cậu bảo đi ăn trưa với anh ta rồi lại không đi ăn à ?

-Ày da, đừng có nhắc đến chuyện ăn trưa nữa ! Càng nghĩ càng thấy bức mà !-Tại sao bạn Khả Mi lại cảm thấy bức ? Đơn giản là vì đó không phải là một bữa ăn miễn phí chứ sao ! Đầu óc Khả Mi như một cái cổ máy thời gian, lập tức quay về thời điểm trưa này...

Nhân viên phòng tài vụ như mọi hôm mà miệt mài đánh máy, không khí yên lặng đến nỗi ngay cả tiếng muỗi bay qua cũng nghe thấy.Khả Mi chăm chú nhìn đồng hồ như chờ đợi cái gì đó, bỗng một lúc sau liền lao nhanh ra ngoài như thiêu thân.

Còn 10 giây ...8 giây ...5 giây ...2 giây...

-Châu Khả Mi, chủ tịch gọi cô ... !-Tiếng hét của trưởng như đánh vào con quỷ tò mò mà mọi người đã cố dìm xuống.Tất cả nhân viên phòng tài vụ được một phen náo loạn.

-Này, nghe gì chưa ? Chủ tịch cho gọi cô ta !

-Kính thật ! Trong một ngày mà gọi đến hai lần, tôi đoán chắc phải có điều gì mờ ám !

-Trời ơi, cái lúc mà cô ấy bảo tôi lên vào tầng 21, tôi đã thấy nghi nghi rồi ! Hóa ra có chủ tịch làm giá đỡ ! Hèn chi !

-Đúng là điều bất ngờ nằm trong cái không ngờ mà ! Trông một ngu ngu thế mà lại có quan hệ với tổng tài !

Khả Mi cứ chạy mà không biết rằng ở trong tập đoàn có cả hàng trăm, hàng ngàn lời đàm tiếu cũng như những ánh mắt dè chừng hướng phía cô chạy mà phóng tới.

-Chủ ... chủ tịch !-Khả Mi thở hắt hắt mà chống tay lên đầu gối, khó nọc chào hỏi.

-Cô Châu thật là đúng giờ !-Khả Mi ngốc nghếch trầm ngâm.Rốt cuộc lão đại đây đơn thuần là khen hay mĩa ? Thấy lão đại nói thế Khả Mi liền cười mà còn khó coi hơn cả khóc, định bụng quay vào nhưng vì cảm nhận đằng sau như có hàng ngàn cái dao găm hướng cô mà phóng tới nên cô đành dẹp ngay cái ý định đó lại, hít một hơi thật sâu, Khả Mi mạnh dạn mà mở cửa xe hơi BMWX6 siêu xịn của đại boss trước mặt toàn thể nhân viên trong tập đoàn.

Thế nhưng ...lão đại căn bản một phen cũng không dịch chuyển.

-Chủ tịch, tôi phải vào mới có thể ...-Câu cùng anh đi ăn cơm chưa kịp phun ra khỏi miệng thì cô đã bị lão đại quăng cho một câu đau tê tái.

-Cô Châu, cô có thấy rất nhiều nhân viên đang nhìn chúng ta ?-Ý của anh ta là nếu cô muốn chết thì tôi sẽ nhường chỗ cho.Chủ tịch, tôi tình nguyện làm kẻ ngốc trong giây phút này !!!

-Taxi ở đằng sau !-Ma vương nhân từ gợi ý, coi như nể mặt cô gái này sắp thôi vì xấu hổ.Thấy Khả Mi hồi lâu cũng chưa lên xe của đại boss thì mọi người liền hiểu lầm mà lời ra tiếng vào.Nhưng đa số mọi ý kiến đều cho rằng bạn Khả Mi đây đơn giản là được chủ tịch chiều mà đâm ra chảnh, đợi đồ mới chịu lên xe.Quá thâm rồi !

Bên ngoài Khả Mi căn bản là không biết.Trong lòng tuy than vãn rằng mình có thể ăn một bữa thả ga vì tiền taxi ngày hôm nay, nhưng ngoài mặt vẫn cười ngu mà lên chiếc xe taxi đằng sau với sự khinh bỉ của mọi người.

Mười phút sau, chiếc xe của chủ tịch dừng chễm chệ ở cửa một nhà hàng năm sao kiểu Nhật.Bạn Khả Mi ban đầu còn ngây ngốc, sững sờ trước địa điểm ăn trưa nhưng nhanh chóng sau đó đã xốc lại tinh thần, tự tin mà đường đường chính chính bước vào.Về trang hoàng của nhà hàng nhanh chóng làm bạn Khả Mi quanh năm đi ăn bụi choáng ngợp, nền nhà thì sạch đến nỗi không có một hạt bụi, bước đi còn có cảm giác trơn.Thật may là cô hôm nay đi giày nếu không đã nhanh chóng ngã chổng vó rồi ! Bàn ghế thì sắp xếp gọn gàng, trên mỗi bàn còn có ai đó tính ý đặt một lọ hoa tử đinh hương thơm ngào ngạt, trần nhà có hàng trăm bóng điện khác nhau, chính giữa là một cái đèn tròn làm cho nhà hàng sáng rực lên trông thấy...

Chủ tịch kéo ghế ra ngồi, Khả Mi cũng vui vẻ mà kéo ghế ngồi cùng bàn, mắt thấy chủ tịch gọi món mà nhất thời Khả Mi cảm thấy quý chủ tịch vô cùng.

-Cho tôi một cao lầu, gà nướng Yakitori ...-Lão đại cứ thế mà thao thao bất tuyệt gọi những món mà ngay cả tên cô cũng chưa từng nghe qua. Cô thêm thường luộc nước bọt, định bụng phải chén một bữa no say để không uống công lão đại đã mời mình.

Mười phút sau, thức ăn được dọn lên bàn, toàn cao lương mỹ vị, chim trời cá biển còn cả sâm panh nữa, Khả Mi lóa hết cả mắt.

-Chủ tịch, tôi nghĩ...

-Cô Châu, thực ra hôm nay tôi có tiếp một vị khách, nên phiền cô Châu có thể qua bàn khác ngồi không?

Đoàng!

Sét đánh giữa trời quang, Khả Mi chết đứng tại chỗ. Không phải là dọn ra cho mình sao? Mặc dù thất vọng kinh khủng nhưng cô không vô si đến nỗi ngồi ở một chỗ, tự động sang bàn khác dưới ánh mắt cùng tiếng cười của mọi người trong nhà hàng, đáng hận nhất là khuôn mặt méo xệch đi vì nín cười của tài xế Lưu.

Tôi có chết vì xấu hổ thì cả dòng họ của anh cũng đừng mong được sống yên ổn! Hừ, dù sao cũng đến, bà đây ăn cho mi cháy túi luôn! Đã là nhà hàng năm sao uống một li nước cũng tốn hàng trăm ngàn, ngồi chơi cũng phải vài chục. Được rồi, anh muốn đãi tôi đúng không? Được thôi!

-Phục vụ!-Khả Mi lớn giọng.

-Xin hỏi cô dùng gì?-Một anh chàng phục vụ tức tốc chạy ra, trong phút chốc Khả Mi bỗng thấy mình là một bà chúa.

-Tôi muốn...-Cô nhanh chóng lật thực đơn, đọc một mạch từ đầu đến cuối những món đắt tiền, đến mơ mà cô cũng không dám. Nhanh chóng sau đó đồ ăn được dọn ra, và đương nhiên là bạn Khả Mi được một bữa no say thích đáng. Khả Mi ngốc nghếch cười đầy mãn nguyện, được rồi, chết cũng cam lòng.

-Thưa cô, tổng cộng tiền của cô là hết mười ba triệu sáu trăm tám mươi chín ngàn!-Khả Mi lại vui vẻ quay sang nhìn đại boss.

-Cô Châu này, tôi chưa nói với cô sao? Theo luật của tập đoàn thì chỉ có thư kí của tôi và các giám đốc điều hành lập được công lớn mới được quý công ty trích tiền quỹ đãi một bữa!-Lão đại hào phóng nhắc lại luật công ty cho Khả Mi, cô nhất thời đen mặt.

-Tôi nhớ không nhầm là khi ở công ty, tôi chỉ nói cô đi cùng chứ đâu có nói đãi cô một bữa, nào có biết cô Châu đây căn bản thấy món ăn ngon thì liền gọi luôn mà không hề để ý lời tôi nói!-Kèm theo một nụ cười.

-...-Nhưng tôi không đem theo tiền. Khả Mi hết sức đáng thương, khóc không nổi. Thấy vậy đại boss nhân từ đề xuất.

-Hay là như thế này đi! Bữa ăn hôm nay coi như tính vào tiền lương của cô?-Một câu nói đã nhấn tâm đập nát tâm hồn nhỏ bé của bạn Khả Mi đáng thương, tâm nát thành tro mà thấy đáng lòng.

...

-Vậy là cậu phải trả tiền sao?!--Quay về thực tại, Song Linh tròn tròn mắt khi nghe bạn mình kể. Anh ta đúng là cao nhân nha! Chơi chữ khiến Khả Mi hiểu lầm! Thật may mà lúc trước mình không có thích anh ta, đơn giản là lúc đó có bạn trai rồi!

-Ừ, vậy là tháng này tôi làm không công sao ông trời?! Một tháng chỉ có tám triệu mà anh ta nở lòng nào! Lâm Dĩ, đồ bi ối, vô liêm sỉ, tôi hận mười tám đời nhà anh! Hu hu hu hu...-Khả Mi uất hận mà đập đầu vào gối, nước mắt vì quá uất ức mà chảy thành sông.

-Ai da, còn đồng nghiệp của cậu nữa chứ?

-Họ nói mình là sùng, bây giờ là sống trong thiên đường rồi, có ai hay chẳng tôi là đang bị ném xuống địa ngục đây!--Khả Mi lại tiếp tục bù lu bù loa, cô bạn thân chỉ thờ dài. Rốt cuộc bạn mình là đang ở trong thiên đường hay địa ngục vậy? Và màn đêm lại tiếp bao phủ con phố.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngày thứ hai, cũng vào giờ đó Châu Khả Mi xúc lại tinh thần sau sự việc bị đại boss nghiêm nhiên trừ tiền lương của cô để đi làm, mang theo tư thế hùng hục khí thế chiến đấu bạn Khả Mi bước vào bộ phận.

Mắt trông thấy Khả Mi tất cả nhân viên trong tập đoàn đều ra sức lè tránh như tránh hủi, làm cho Khả Mi từ bé đến lớn đều cố gắng giữ mối quan hệ hòa nhã với mọi người bỗng nhiên thấy chột dạ, mang theo tâm tư khó hiểu Khả Mi bước vào bộ phận.

-Chào buổi sáng, Khả Mi!-Tất cả nhân viên phòng tài vụ đều đồng loạt đứng lên, đồng thanh chào, đầu đương nhiên hết sức nghiêm trang mà cúi gập xuống.Điều này đương nhiên thành công dọa chết Khả Mi ngốc nghếch, mà dù có ngốc nghếch đến đâu cũng sẽ phát hiện ra điều kì quái trong thái độ của mọi người.

-Hi ...hi chào mọi người!-Khả Mi run cầm cập giờ tay chào mọi người, đương nhiên là cô đã bị dọa chết khiếp.Nhanh chóng sau đó trưởng phòng đã ra dẹp cái đám người loạn này, trả lại bình yên cho thế giới, nhưng rồi ông ấy lại ném về Khả Mi ánh mắt dè chừng khiến cô cảm thấy khó hiểu.

...

Đến giờ ăn trưa bạn Khả Mi định bụng làm nốt việc mà hôm qua cô bỏ sót lại, nhanh chóng sau đó đồng nghiệp liền "cổng" cho Khả Mi ba nhiều là đồ ăn, còn mờ ám mà bảo cô nhớ nhắc đến họ, mà nhắc trước mặt ai thì bạn ngố này chịu.

Ôi Chúa ơi, sắp tan ca rồi! Chắc hôm qua mọi chuyện chỉ là nhất thời chủ tịch nổi hứng thôi, chứ làm gì có chuyện trả thù mình chuyện quá khứ chứ! Sáu giờ đi! Sáu giờ đi! Phờ phờ ơ, tao thực rất nhớ mi đó nha!

Bạn Khả Mi vui vẻ nhìn đồng hồ, trông ngóng từng giây từng phút.Còn về phía mọi người thì do thấy cả ngày hôm nay chủ tịch không đã động gì đến cô gái này mà tiếc nuôi đồng đồ ăn mình bỏ tiền ra cho cô ta.Chep, đúng là làm gì có chuyện lão đại cao cao tại thượng như thế mà thêm đề ý đến cô ta cơ chứ! Đúng là hảo huyền! Không chỉ có nhân viên phòng tài vụ mà ngay cả tất cả nhân viên trong tập đoàn đều nghĩ chủ tịch chỉ là nhất thời nổi hứng với kiểu phụ nữ lố thời như thế này.Và đương nhiên cả ngày hôm đó chẳng ai dám nói chuyện với cô cả, vui vẻ thì đúng là có nhưng mỗi khi đang tâm mà thấy bóng Khả Mi thì hanh chóng giải tán trong vòng một nốt nhạc, điều này khiến Khả Mi rầu kinh khủng, cô nghiêm nhiên bị tách ra khỏi tập thể!

A, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng hết giờ để thoát khỏi không khí ngột ngạt này!

Khả Mi gào thét trong lòng, không hiểu vì sao mà cô luôn có cảm giác là mọi chuyện lão đại cố tình làm để cho mọi người trong tập đoàn xa lánh cô.Nhưng giây sau cô lại thầm nhủ chắc anh ta không ác thế đâu!

-Tan ca!-Đồng nghiệp A bỗng nhiên đứng dậy, vươn vai đầy mệt mỏi, mọi người trong phòng đều nhanh chóng thu dọn, đương nhiên ai cũng mong muốn nhanh chóng về nhà a!

-Khả Mi này, hôm nay không đề ý đến cô thật xin lỗi!-Ki Tâm bỗng dưng kéo tay nói nhỏ với Khả Mi, bây giờ cô lại cảm thấy mùa xuân như đang thổi trong lòng vậy.Khả Mi cười vui vẻ, nhanh chóng nói không sao.Mọi người trong bộ phận cũng thấy tội nghiệp cô gái ngốc này mà vui vẻ trở lại.

Ôi, mùa xuân cuối cùng cũng trở về với mình rồi! Chủ tịch à, cảm phiền anh từ nay không cần chiếu cố đến Khả Mi tôi nữa đâu! Khả khả khả, ngay cả Khánh Xuyên cũng nói chuyện với cô tức là mọi chuyện lại trở lại bình thường rồi! Cảm ơn Chúa, cảm ơn các thánh, cảm ơn Mẹ!

Bạn Khả Mi hạnh phúc cảm ơn tất cả, vui vẻ toan cùng mọi người ra về thì liền bị trưởng phòng gọi giật lại.

-Châu Khả Mi, chủ tịch gọi cô!-Chỉ một câu nói, chỉ một câu thôi đã nhanh chóng làm cho mọi người há hốc mà đương nhiên người há đến nỗi cảm muốn rớt xuống đất là Khả Mi rồi.

Cái ...cái gì?! Chủ tịch, anh ta gọi mình?!

Mọi ánh mắt trong phòng không hện mà đồng loạt quay lại nhìn bạn Khả Mi, tất cả cái đầu trong phòng đều thống nhất một ý nghĩ: đừng nhìn mặt mà bắt hình dong! Không khí ngột ngạt nhanh chóng bao phủ lấy căn phòng, mọi người trong tư thế bàng hoàng mà rời khỏi tập đoàn còn Khả Mi thì chết đứng tại chỗ, bị trưởng phòng gọi mới nhanh chóng nghe điện thoại.

-Tan tầm ngồi đó đợi tôi!

Tút tut tut...

Tiếng cúp máy vang lên sau câu nói đó, Khả Mi không kịp phản ứng, sét đánh ngang tai một lần nữa, đen rụi đầu, đại lão nhanh ngừng hoạt động.

-----0o0-----

Anh ta rớt cuộc là ý đồ gì cơ chứ?! Khó khăn lắm mọi người mới thân thiện với mình!

Khả Mi ngồi ở trong phòng tức tối, to gan lòi mòi tám đời nhà lão đại ra điểm danh.Một lúc sau đó có tiếng giày vang lên, nhanh chóng bước đến trước mặt Khả Mi.

-Xin lỗi đã làm phiền đến cô! Bây giờ phỏng đoán tôi còn rất nhiều việc, cô Châu cứ về trước đi!-Lão đại phán một câu liền nhanh chóng khiến Khả Mi vui như trúng được giải đặc biệt, trong phút chốc cô cảm thấy lão đại thật là dễ mến.

Có lẽ mình nên nói một câu cho có tâm trạng nhì!

Thầm nhủ trong lòng, Khả Mi liền lịch sự hỏi đại boss:

-Thật là ngại quá, chủ tịch trăm công ngàn việc như thế này mà nhân viên như tôi lại chẳng giúp được gì!-Kèm theo một bộ mặt rầu rĩ hết sức.

-Vốn dĩ là không nhiều, nhưng từ sau vụ của cô Kì Tâm mà tôi luôn phải nán lại để kiểm tra tất cả bảng số liệu trong ngày của phòng tài vụ!-Nghe đại boss nói như thế Khả Mi bất giác cảm thấy có lỗi kinh khủng.

-Nếu như có thể tôi cũng muốn giúp chủ tịch lắm chứ!-Câu đương nhiên chỉ là nếu thì cô nhanh chóng gói đem về nhà, Khả Mi làm mặt rầu rĩ toan đi về, lòng mừng thầm vì lúc này đã tạo ấn tượng tốt trong lòng chủ tịch, nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa liền bị đại boss gọi giật lại:

-Cô Châu...

-Dạ?

-Vốn dĩ tưởng cô sẽ cảm thấy phiền nhưng cô đã nói như thế thì tôi cũng không ngại nữa!

-Hả?-Khả Mi đàn mặt ra vì không hiểu gì cả.

-Bắt đầu từ bây giờ cô sẽ giúp tôi kiểm tra lại mọi tài liệu trong ngày của phòng tài vụ, cứ coi như là giết thời gian trong khi đợi tôi về!-Kèm theo một nụ cười.Khả Mi nhanh chóng phản ứng

-Chủ tịch, nhưng tôi đâu biết làm như thế nào đâu?-Hi vọng mong manh nhanh chóng được Khả Mi tận dụng

-Tôi sẽ chỉ nếu như cô không hiểu, mọi thứ thì cô cứ làm như mọi ngày là được rồi!-Lão đại thông thả nói, bạn Khả Mi đương nhiên uất vô cùng.

-Nhưng...-Anh hẳn tâm để tôi làm sao? Đã thế còn làm để giết thời gian đợi lão đại như anh sao? Tức là không có tiền tăng ca?! No! Không bao giờ!!!

-Sao? Chẳng lẽ lúc này cô Châu chỉ nói suông?-Nụ cười trên mặt đại boss nhanh chóng trở lên nguy hiểm vô cùng. Trên mặt còn mang ý cô dám lừa tôi! Khả Mi nhanh chóng bị khí thế theo ta thì sống, phản ta thì chết của đại boss hù cho chết khiếp, nhanh chóng gật đầu như bả cùi.

-Đương... đương nhiên là tôi rất vui rồi! Giúp đỡ chủ tịch là niềm hạnh phúc của nhân viên mà! Tại sao tôi lại nói suông với chủ tịch cơ chứ!-Khả Mi cười tươi đến mức kì quái.

Tôi đương nhiên là vui rồi! Vui đến nỗi muốn khóc đây này! Lâm Dĩ...anh...!

-Vậy thì tôi cảm ơn!-Nói dứt câu, lão đại đập xuống bàn một sấp tài liệu, cái bàn như muốn nứt.Lão đại thân thiện cười nhẹ, sau đó không thèm quan tâm đến khuôn mặt như muốn méo xệch đi của Khả Mi mà thông thả lên lầu.

Mình...mình phải kiểm tra hết đồng này sao? Phòng tài vụ một ngày không biết có bao nhiêu tài liệu?! Anh ta có phải là người không vậy!!!

Khả Mi gào thét, thất sắc mà nhìn đồng tài liệu trước mặt.Lúc đó, cô mới đau lòng mà nhận ra một chân lí, đó là lấy lòng chủ tịch=đầy đọa bản thân.

Quá muộn rồi chẳng?

Ngày hôm đó Khả Mi tội nghiệp lết tẩm thân tàn về nhà đúng giờ của lọ lem-12h, còn về phía lão đại nói có việc gấp nên cô đành lê cẳng gà về nhà.Lòng đau như cắt vì làm không công công, đau khổ mà muốn sinh bệnh...-

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chương 06

Ba tuần liên tiếp Khả Mi đáng thương đều về muộn đi sớm, điều này đương nhiên nhanh chóng khiến cô bạn Song Linh cảm thấy bức mình nhưng cô chẳng biết làm gì cả.Còn ở công ty, Khả Mi bất đắc dĩ, đau khổ cười cười với ánh mắt của mọi người, rồi mỗi tối lại miệt mài mà nán lại kiểm tra sổ sách cho lão đại trong tâm thế chán nản kinh khủng.Đương nhiên mọi người trong tập đoàn đều hướng Khả Mi cô mà đối xử tử tế, lâu lâu trong nhà ăn còn có mấy người tự xưng là đồng nghiệp mà bắt chuyện, nhưng thật ra Khả Mi dù một lần cũng chưa thấy qua.

Khả Mi hiền lành, tốt bụng không ngờ đến nỗi không biết thái độ của mọi người là có ý gì, nhưng cô lại sợ họ hiểu lầm cô là hoàng thân quốc thích mà rồi rít giải thích và đương nhiên là giấu nhem chuyện chủ tịch là mối tình đầu của cô vì cô nghĩ nó chẳng liên quan gì cả, nhưng không hiểu vì sao càng giải thích thì mọi người càng nghi ngờ điều này khiến bạn Khả Mi vô cùng chán nản.

-Này, hình như trên trang chủ của tập đoàn có danh sách những người qua thời gian thử việc rồi đấy!-Khánh Xuyên trở vào bộ phận với một thông báo khiến cô, Kỉ Tâm cùng nhiều nhân viên của bộ phận tài vụ nhanh chóng lên trang chủ của công ty.

-Ừa, Khả Mi, cô mà cũng phải xem danh sách đó sao? Tôi nghĩ hẳn chủ tịch phải cho cô qua rồi chứ?-Câu nói của Tú Tú như chọc vào nỗi tức tối vô hình trong lòng của những người chưa qua thời gian thử việc, mọi người nhanh chóng ném cho Khả Mi cái nhìn đầy khinh bỉ.

-Tôi chỉ là đơn thuần giúp chủ tịch một vài chuyện thôi chứ không có quan hệ gì đâu!-Cô nhanh chóng giải thích, không muốn mọi chuyện phức tạp thêm.Nhưng dường như chẳng ai thêm tin vì ai cũng nghĩ một nhân viên như cô có thể giúp cho chủ tịch được cái gì cơ chứ.

Nhưng dù vậy Khả Mi vẫn cầu mong chủ tịch xem xét thái độ miệt mài kiểm tra tài liệu của cô mà nhân từ cho cô qua thời gian thử việc, đến lúc đó cô sẽ là một người làm công đúng nghĩa, được bảo hộ, mà được bảo hộ thì sao, đương nhiên là cô có thể từ chối những việc mà cô không muốn làm rồi.Nghĩ đến đây Khả Mi lại phẫn chấn mà nhìn vào danh sách những người qua thời gian thử việc.

Số 1: Mai Phuong...số 4: Kiều Trân... số 28...số 31...ách, tên của cô đâu?

Khả Mi lo ngại nhìn bản danh sách trước mặt, nước mắt như muốn chảy ra.Cái gì vậy chứ? Chủ tịch không thể tuyệt tình như thế được! Rõ ràng cô mỗi tối đều kiểm tra tài liệu đến gần sáng mới về, không được trả tiền lương thì thôi đến ngay cả việc là cho cô trở thành nhân viên chính thức của công ty cũng không được sao?! Tại sao?!

Mọi ánh mắt đáng thương đều đổ hết lên người Khả Mi, mọi người nhanh chóng vây quanh.

-Khả Mi, đừng buồn! Cô còn trẻ, nhất định sẽ có công việc phù hợp cho cô thôi!

-Đúng đó! Cô đừng vì chuyện này mà bi quan nghe chưa? “Thất bại là mẹ thành công” mà!

-Xin lỗi nha! Thời gian qua chúng tôi đã trách nhầm cô rồi! Cô thực sự là cùng chủ tịch không có quan hệ gì hết!

Cái gì vậy chứ! Đến bây giờ mấy người mới chịu tin tôi không có quan hệ với chủ tịch sao?!Quá đáng mà!!!

Khả Mi điên tiết đứng phắt dậy mà ra khỏi công ty dưới ánh mắt ngỡ ngàng cũng như thương hại của mọi người.

-Dù sao cũng chẳng được làm ở đây thì tại sao phải nán lại cơ chứ?! Lâm Dĩ chết tiết kia, tôi nguyện rửa anh vô sinh, mắc bệnh vùng kín, hôi nách chẳng gái nào thèm! Cút đi đồ gay, biến thái! Hức, hức, hức, hành hạ cho có rồi không cho tôi làm ở đây sao?! Đã vậy thì bà đây không thêm nhà! Hu...hu... hu hu hu hu...

Dưới ánh mắt bức mình của người qua đường, Khả Mi chửi rủa đến khi về nhà.

-Ế, Khả Mi, sao hôm nay...-Song Linh ngạc nhiên nhìn bạn, chưa nói hết câu đã bị Khả Mi cắt lời:

-Mình bị đuổi việc rồi!-Dưới ánh nhìn khó hiểu của Song Linh cô đành kể lại mọi chuyện trong ba tuần qua.

-Cái gì?! Nghĩa là ba tuần cậu đi về trễ đều là ở lại kiểm tra sổ sách cho anh ta sao?!-Song Linh tròn mắt nhìn bạn.Con nhỏ ngốc này lại không chịu kể cho mình nghe.

-Vốn định qua đợt này mình mới phản kháng mà bây giờ ngay cả quyền phản kháng mình cũng không có...

Thấy bạn rầu như thế, Song Linh như phát hiện ra điều gì đó, chồm lên người Khả Mi.

-Này, có khi nào anh ta trả thù chuyện năm ấy cậu làm không?-Nghe bạn nói vậy Khả Mi cũng thờ ơ người ra, nhưng nhanh chóng phủ nhận.

-Anh ta chắc không nhỏ nhen như thế đâu!

-Cái gì mà nhỏ nhen cơ chứ?! Năm đó là cậu dám tát cả phê vào mặt anh ta trước mặt bao nhiêu người trong trường, cũng là vấn đề sĩ diện sao anh ta có thể bỏ qua dễ dàng như thế được?!

-...

-Cậu thử nghĩ mà xem, đầu tiên là khiến cậu ngang nhiên mà mất hết tiền rồi khiến mọi người trong công ty hiểu lầm mà đâm ra dè phòng, đã thế còn bắt cậu làm không công! Không phải nói cậu hiền nhưng mà anh ta cũng cáo già quá đi!-Nghe Song Linh lòng vòng một hồi, Khả Mi như ngơ ngẩn.Vậy rốt cuộc không được vào tập đoàn là may hay xui vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 07

Tối hôm đó, sau khi viết xong đơn xin việc Khả Mi cùng bạn vui vẻ ăn mì, xem phim con nhà giàu nổi tiếng của Hàn Quốc, và đương nhiên đang tranh luận sôi nổi là giữa Go Jun Pyo và Jin Ho ai là đẹp nhất. Cô đành vứt cái tâm trạng buồn rầu kia sang một bên, cứ coi như trong cái rủi có cái may, bị anh ta đuổi việc có khi lại không bị hành hạ nữa. Chỉ có thể lạc quan mà nghĩ như thế chứ thật tâm cô cũng chẳng biết làm sao nữa.

Reeng reeng reeng!

Tiếng chuông điện thoại nhảm chán của Khả Mi vang lên, phá tan không khí sôi nổi.

-Đã bảo cậu là thay nhạc chuông một tí thì chết sao!-Song Linh cầu, Khả Mi cười trừ rồi nghe máy.

-Alô?

-Cô Châu, bây giờ cô có thể đến công ty được không?-Giọng nói quen thuộc của cô thư kí LiLa vang lên ở đầu dây bên kia khiến Khả Mi hết hồn.

-Cô bảo sao cơ?

-Cô mau đến công ty đi!

Thấy Khả Mi chỉ ngồi bất động Song Linh liền lo lắng hỏi:

-Này, ai gọi vậy?

-Cô thư kí nói mình đến công ty, phải làm gì đây?-Khả Mi bịt tai nghe lại, quay sang nhìn Song Linh.

-Cái gì?! Quá đáng vừa phải thôi chứ! Cậu cứ nói không đến cho mình!-Thấy bạn mình hùng hổ như thế cô cũng không biết nên làm gì nữa đành nghe điện thoại.

-Thật ra tôi...-Câu còn chưa nói hết thì Khả Mi đã nhanh chóng bị giọng nói ở đầu dây bên kia hù cho chết khiếp.

-Cô Châu.

-Ách, chủ tịch...

Chỉ là qua điện thoại thôi mà cô cũng có thể cảm nhận được sát khí của người này rồi. Kinh khủng! Đúng là kinh khủng mà!

-Quay lại tập đoàn!

-Nhưng mà chủ tịch... tên của tôi không có trong danh sách!-Vốn định hơn thua với cô thư kí đó nhưng mà khi đối diện với lão đại thì khí thế đó không cánh mà bay sạch sành sanh không để lại dấu tích.

-Đó là lỗi của phòng nhân sự. Bây giờ có tên của cô rồi, mau đến đi, mọi người đang rất gấp!

Quá đáng mà! Vô ý làm mình mất mặt trước bao nhiêu người, bây giờ chỉ bằng một cú điện thoại, ra lệnh là mình sẽ đến sao? Hừ, chủ tịch anh thật ngây thơ đó!

-Tôi sẽ không đến! Phòng nhân sự đó nhầm lẫn thì anh mau chỉnh họ đi!-Hôm nay cô muốn lên đời một phen, dù sao cũng quyết định không làm việc ở đây nữa mặc chứng gì phải nhịn cơ chứ! Khả khả khả, cảm giác này cũng không tệ!

-Sự nhầm lẫn này cô cứ nghĩ đơn giản là sự nhầm lẫn của cô Kì Tâm và vô kỉ luật lên ăn cắp tài liệu của cô! Nếu cô muốn truy cứu vấn đề đó thì tôi cũng sẽ truy cứu vấn đề này đến cùng! Cô nghĩ sao, cô Châu-Khả-Mi?-Câu nói vang lên sắc mùi nguy hiểm, hàn khí của anh ta khiến Khả Mi không rét mà run, nhất là khi anh ta nhấn mạnh tên nhất thời khiến lông tóc trên người Khả Mi dựng đứng cả lên.

-Chủ... chủ tịch, tôi nhất định sẽ đến!-Cúp điện thoại cái rụp, Khả Mi như thiêu thân thay quần áo rồi bằng tốc độ hỏa tiễn mà phóng ra ngoài dưới ánh mắt khó hiểu của Song Linh.

-----0o0-----

-Ồi, Khả Mi, cuối cùng cô cũng đến!-Kì Tâm vui vẻ kéo tay cô bước vào bên trong.Mặc dù mấy giây trước còn chạy bán sống bán chết đến nỗi thở không ra hơi, nhưng giây phút hiện tại bạn Khả Mi hoàn toàn lóa mắt trước đồ ăn trước mặt.

Tiệt đứng sao? He he he he, không uống công mình vất vả đến đây!

Khả Mi cười tươi như được được mùa, xoa xoa tay, cô nhanh chóng cầm cái đĩa to mà đi xung quanh căn quýt.

-Cô Châu.-Một giọng nói lạnh lẽo vang lên nhất thời khiến Khả Mi dựng hết tóc gáy, không cần nhìn cũng biết là ai.

“Trời đánh còn tránh bữa ăn” đó! Anh không thể để tôi sống thanh thản một phút được sao?

Mặc dù cau nhàu như thế nhưng khi quay lại cô liền cười đơn đả.

-Ha ha ha ha...chủ tịch!

-...-Lão đại lạnh lùng nhìn nhanh chóng khiến Khả Mi cảm như hén.

-Cô cầm cái này cho tôi !-Đền mặt đón lấy một cái hộp hình vuông nhỏ nhắn trong tay chủ tịch, Khả Mi không hiểu gì cả, nhưng nhanh chóng sau đó ý chí phản kháng, đấu tranh vì tự do, độc lập ngàn năm không đổi của dân tộc đã thúc bách cô.

Không được ! Hôm nay phải làm rõ mọi chuyện ! Không thể mãi làm trâu ngựa cho anh ta được !

-Chủ tịch, tôi không thể cầm !-Đúng thế ! Không được cầm !

-Tại sao ?-Lão đại hờ hững hỏi lại.

-Chúng tôi có công đoàn riêng !-Ý của cô là dù không làm giúp thì cô cũng không thể bị đuổi việc được.

-À, công đoàn riêng sao ?-Lão đại lại hờ hững mà nhắc lại, Khả Mi trong một phút liền cảm thấy thở không thông.

-Đúng vậy ! Chính vì thế tôi không thể giúp chủ tịch được ! Mong anh thông cảm !-Khả Mi khà khà, cảm giác này quả là không tệ mà ! Lão đại à, tôi sẽ không làm không công cho anh nữa đâu !

Khả Mi khắp khối mừng thầm, nhanh chóng ăn mừng trong lòng vì sự kiện lịch sử này, ngày mà giai cấp bị bóc lột đứng lên chống lại địa chủ, cường hào !

-Ừm, thế sao ? Vậy ai trả tiền cho họ ?

Chỉ bằng một câu nói nhanh chóng đã vô tình mà tàn nhẫn đập chết cái tôi chiến thắng vô hình của Khả Mi, cô đành ngậm ngùi mà cầm đồ hộ lão đại.

....

-Cô Châu, nghe nói lúc nãy bộ phận nhân sự quên đánh tên cô đúng không ? Thôi, cô đừng buồn ! Tôi mời cô một li này !-Một đồng nghiệp nam không biết ở đâu ra dí một li rượu vào tay cô.

-Không sao ! Đây là sâm panh nên không say đâu !-Thấy Khả Mi có vẻ ngần ngại anh ta liền nói.Khả Mi đang tức vụ lúc nãy mà cũng cảm thấy uất ức vì cả ngày hôm nay nên khi anh ta nói thế thì không ngần ngại mà tu hết một hơi.Sau đó lại thêm bốn, năm người mời, Khả Mi lại hăng uống hết đến lúc say ngất cả câu thì có người gọi Song Linh đến đưa về.

-Cậu giỏi thật đó ! Dám uống rượu say đến nông nổi này !-Song Linh bức bối ném Khả Mi xuống giường, cô liền quơ tay chân lung tung.

-Em chỉ là người điên trong vườn hoa tình ái, em chỉ là người say bên đường anh nhìn thấy... .

Khả Mi ồn ào, hát như điên, miệng cười ngu.

-Say với điên cái gì ?! Còn ồn ào là mình cho ra ngoài đường đấy !-Không biết có hiểu gì không mà sau khi Song Linh nói cô liền im bật, nằm im trên giường.

-Ngủ đi ! Mình về phòng đây !

Cạch !

Tiếng đóng cửa dứt, không gian lại yên ắng.

-Ai da, đau quá !-Khả Mi lôi cái hộp nhỏ nằm ở dưới lưng mình lên, chăm chú nhìn nửa ngày.

-Cái quái gì đây ? Phiền phức !-Nói đoạn cô nhanh chóng mà mạnh tay ném ra ngoài ...cửa sổ, rồi lăn ra ngủ như chết.Không gian lại yên bình, ngoài đường chiếc hộp nhỏ nhắn đó được ánh đèn chiếu sáng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 08

Sáng sớm hôm sau, Châu Khả Mi trong tình trạng đầu đau như búa bổ vì dư âm của vụ rượu chè ngày hôm qua mà đi làm, còn chưa kể trước khi ra khỏi nhà còn bị Song Linh ca một bài mới buồn tha.Hic, số cô năm nay đen như quạ í!

Trong tâm thế chán nản cực độ bạn Khả Mi bước vào bộ phận.

-Khả Mi, rốt cuộc hôm qua làm sao mà cô uống thành dạng như thế hả?-Kì Tâm có vẻ đã không còn e dè với Khả Mi như mấy tuần trước nữa, vui vẻ nói chuyện như bình thường.

-À, tại hôm qua tôi vui quá!-Châu Khả Mi gãi gãi đầu.

Àch, sao cô cứ có cảm giác là thiếu thiếu thứ gì đó, nhưng thiếu cái gì thì căn bản cô không tài nào nhớ nổi! Một thứ vương vương? Trời ơi, đau đầu quá! Cô không tài nào nhớ nổi, thôi bỏ đi!

Châu Khả Mi đắm thụp vào đầu khiến mọi người trong phòng tài vụ kinh hết vía.Cô gái này rốt cuộc là bị sao a?

Đồng hồ chậm chậm lết từng giây, cuối cùng nó cũng điểm đến con số 11 may mắn.

-Đi ăn trưa thôi!-Câu nói vang lên, mọi người trong phòng tài vụ lập tức vứt công việc sang một bên mà giải quyết vấn đề bao tử.Kì Tâm vui vẻ kéo tay Khả Mi toan bước xuống nhà ăn.

Cộp, cộp, cộp!

Tiếng cao gót từ xa vọng đến, Khả Mi chột dạ.Phải chăng cô bị ám ảnh bởi tiếng giày cao gót thân quen này rồi a?

-Chủ tịch cho gọi cô.-Một câu thông báo nhưng sức công phá của nó như lên đến cực đại, mọi người có mặt trong phòng tài vụ đồng loạt kinh hãi mà nhìn Khả Mi, còn Nghi Phương thư kí thì chỉ cười đầy thân thiện.Bạn Khả Mi hoàn toàn chết đứng.

Tại sao?! Ông trời ơi, tại sao ông lại đối xử với con như thế cơ chứ?!

Gào thét một màn, Khả Mi lại thất thểu theo chân cô thư kí xinh đẹp lên phòng thánh thượng dưới hàng ngàn con mắt ghen tị cũng như ngưỡng mộ của nhân viên trong công ty.

...

Khả Mi trấn tĩnh nửa ngày, cuối cùng cũng quyết định bước vào.Căn phòng rộng lớn vẫn như cũ mà làm bạn Khả Mi choáng ngợp.Không để cô có thời gian suy nghĩ lung tung, lão đại nhanh chóng lên tiếng, kéo tâm hồn đang treo ngược cành cây của Khả Mi xuống đất.

-Cô Châu!

-Vâng, chủ tịch?-Khả Mi ngốc nghếch phản xạ có điều kiện, ngoan ngoãn đợi lệnh.

-Đồ!-Lão đại lạnh lùng hướng Khả Mi mà đưa tay ra.

...-Khả Mi đàn mặt ra, ngơ ngác nhìn lại lão đại.

Àch, là đồ gì? Mình có phúc cảm đồ của đại boss sao?

Thấy thái độ của Khả Mi, boss đại nhân biết ngay là cô đã quên, tốt bụng nhắc lại:

-Là cái hộp hôm qua tôi đưa cho cô giữ trước khi bắt đầu bữa tiệc đó!

À, cô nhớ ra rồi! Hôm qua là cô bị bắt ép cầm cho chủ tịch, thảo nào cả ngày hôm nay cứ thấy thiếu cái gì đó !

-Chủ tịch, cái hộp đó tôi...-Khả Mi đang vui vẻ định nói nhưng bỗng nhiên tái mặt.

Ờ, cái hộp đó hôm qua căn bản cô để ở đâu nhỉ ?

-Sao ?-Lão đại lạnh nhạt hỏi.

Ừay, nhất định phải nhớ ra mới được ! Để xem nào, hôm qua cô về nhà ...cái hộp hình vuông ...

Đang nghĩ đến đây Khả Mi bỗng nhiên tái mặt.

Cái hộp hình vuông ...cô cảm thấy vương ...sau đó ...ném ...ném ...ném, cô đã ném ra ngoài đường rồi !!! My God !!!

Khả Mi đáng thương như bị một cục đá rớt trúng ngay đầu, nhất thời không nói được, thấy vậy đại boss khẽ hắng giọng :

-Có chuyện gì ?

-Chủ tịch, bên trong cái hộp đó là ...cái gì vậy ?-Bạn Khả Mi hỏi hộp nhìn lão đại, chờ đợi câu trả lời.

-Một chiếc nhẫn...

Phù, may quá ! Chỉ là một chiếc nhẫn, làm mình mém rớt tim!

Không đợi Khả Mi mừng vội lão đại bồi thêm một câu:

-...Kim cương ba cara!

Cái gì?! Kim cương! Đã thế còn ba cara!

Khả Mi nhìn đại boss chột chết, thờ không ra hơi.Mấy giây trước còn vui vẻ mà cứ nhiên mấy giây sau cô đã không muốn sống nữa rồi!

-Cái đó ...chủ tịch, bao nhiêu tiền vậy?-Khả Mi như ngừng thờ nhìn đại boss.Lão đại thấy thế nhân từ gờ hai ngón tay lên.

-Ách, hai triệu?

-Cô có thấy chiếc nhẫn kim cương nào hai triệu không?-Nghe lão đại nói thế Khả Mi nhất thời đỏ mặt.

-Vậy ...hai mươi triệu?-Hỏi hộp nhìn phản ứng của lão đại ...nhưng ...boss đại nhân lại lắc đầu.Điều này nhanh chóng khiến bạn Khả Mi tội nghiệp suy sụp.

-Chẳng lẽ ...hai trăm triệu?-Quá lắm rồi nha! Chắc không phải là hai trăm triệu đâu? Mặc dù cô nghĩ như thế nhưng ngón tay của lão đại vẫn kiên trì mà không hạ xuống.Cuối cùng thánh thượng cũng nhân từ mà buông ra lời vàng ngọc.

-Hai tỷ!

Rầm!

Sét đánh giữa trời quang. Câu nói của lão đại đã thành công dọa chết Khả Mi, cô chết đứng tại chỗ khi nghe biểu giá đó.

Cập, cập, cập...hai ...hai tỷ sao? Đùa à? Mình căn bản bây giờ hai mươi triệu còn đào không ra nói gì đến hai tỷ cơ chứ!

-Chiếc nhẫn đó là đồ gia truyền của dòng họ Lâm!-Câu thông báo của đại boss khiến tâm của Khả Mi đã vỡ bấy giờ cứ nhiên nát thành tro, vực không nổi.

-Chủ tịch, tại sao lúc đó anh lại đưa cho tôi cơ chứ?!-Sốc quá mà hóa rồ, Khả Mi to gan lớn mật nổi giận với thánh thượng.

Anh ta nhất định là cố ý! Chắc chắn là muốn hại mình đây mà ! Đã vậy thì đừng mơ mình trả nhá ! Đúng là loại người nhỏ nhen mà !

-Tôi nghĩ cô không biết uống rượu.

Àch, cái gì cơ ?! Nghĩ mình không biết uống rượu sao ? Nhưng mà hôm qua không những uống mà mình còn uống thành không biết trời trăng là gì luôn !

Khả Mi ngậm ngùi nghĩ lại viễn cảnh hôm qua.Cô không biết nên mừng hay cảm thấy xui xẻo vì sự tin tưởng của lão đại nữa !

-Chủ tịch ...cái đó ...do hôm qua say quá ...nên tôi ...làm mất rồi !-Giọng của Khả Mi càng ngày càng nhỏ, đến câu cuối là không nghe nổi luôn.

-Sao ? Mất à ?

-Hu hu hu hu ... chủ tịch, tôi thực sự là không cố ý ! Hức, tại hôm qua mọi người ... hức, mọi người cứ mời rượu nên tôi, hức, xin lỗi ! Tôi xin lỗi !-Khả Mi sợ hãi nhanh chóng chấp hai tay mà xin lỗi đại, nước mắt xém chút nữa là muốn đem thành phố nhấn chìm trong nước.

-Ngẩng đầu lên !-Lão đại lạnh lùng nói.

-Dạ ?-Cô từ từ ngẩng đầu lên.

-Nghĩa là cô làm mất rồi ?-Lão đại, sao anh lại hờ hững như thế cơ chứ ?! Anh càng như thế tôi càng sợ đấy có biết không ?

-Chủ tịch ... cái đó ... có thể không đền chiếc nhẫn khác được không ?

-Đương nhiên !-Lão đại mỉm cười nói, nhanh chóng khiến Khả Mi mừng không kịp lớn.

-Chủ tịch, cảm ơn anh ! Anh là bồ tát tái thế ! Là thánh nhân cứu độ chúng sinh ! Là con mưa khi nắng hạ ! Là lò sưởi trong mùa đông ! Là...

Khả Mi cứ thế mà tăng bốc lão đại đến nỗi không biết trời trăng là gì.

-Thế cô Châu định thanh toán bằng tiền mặt hay chi phiếu ?-Lão đại buông ra một câu thành công khiến cái đài Khả Mi im bật, mặt tái mét, há hốc nhìn lão đại.

-Cô nói là không muốn đền nhẫn đúng không ? Vậy thì cô định thanh toán bằng tiền mặt hay chi phiếu ? Về vấn đề này tôi không quan trọng !

Nói vậy thì thà bảo cô đi chết đi còn hơn !

-Có thể không đền được không ?-Khả Mi e dè nhìn đại boss.

-Cũng được !

Hà ? Chủ tịch, anh tốt đến như vậy sao ?!

-Phiền cô Châu ngày mai gặp tôi ở tòa !

Đừng mà ! Cô không muốn ngồi tù đâu ! Ngần vạn lần không muốn !

-Chủ tịch, thánh thượng, đại boss, lão đại, Lâm tổng đại nhân ... xin anh đấy ! Tôi thực sự là không muốn ngồi tù đâu ! Nhưng tôi cũng không có tiền ! Hu hu hu hu ... xin anh !!!

Khả Mi lại giờ vỡ khóc lóc ra, mong lương tâm của anh ta rục rịch một tí mà thương hại bỏ qua cho cô. Nhưng lão đại căn bản là người đã thành tinh rồi, anh ta miễn dịch với nước mắt của cô, chỉ hờ hững ngồi nhìn cô khóc đến chán thì thôi.

Đúng là nhà tư bản ! Anh chắc là con cháu của bộ tộc ăn thịt người rồi ! Dân của thổ dân da đỏ !!! Lạnh lùng ! Không có nhân tính !!!

Khả Mi uất ức chửi rủa lão đại, lại một lần nữa mà lời mưòi tám đời nhà lão đại ra điểm danh.

« Ngày đó, ngày đó sẽ không xa xôi, vì chúng ta là người chiến thắng ... »

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì nhạc chuông điện thoại của lão đại vang lên, cắt ngang tiếng khóc nức nở của Khả Mi.

Hừ, còn cái bài « Đường đến ngày vinh quang » nữa chứ ! Sao không cài bài ta ăn thịt người, ta là người của bộ tộc ăn thịt người đi !!! À, mà có bài đó không nhỉ ?

-Sao ? Đẹp đi ! Ồ~ !-Không hiểu sao khi nghe lão đại nói ồ rồi nhìn cô chăm chú, đã thế mắt còn có ý cười bất giác khiến Khả Mi không rét mà run.

Ừc, cầu Chúa đừng cho anh ta đem con đi bán sang làm nô lệ cho người ta ! Cầu Chúa !

-Có phải cô muốn không đền chiếc nhẫn đó đúng không ?-Lão đại bỗng dưng lên tiếng khiến Khả Mi ngớ người.

-Có muốn không ?

-Muốn, muốn, muốn !!!-Châu Khả Mi gật đầu như bả cùi, mắt sáng lấp lánh nhìn đại boss.

-Đơn giản thôi !-Lão đại cười.

-...

-Bán thân đi !

-Hà ?! -Khả Mi miệng há hốc nhìn lão đại. Cô bán thân sao ?!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 09

-Cô bán thân đi! -Lão đại nhìn cô cười cợt nhả, đã thế còn liên tục liếm môi, điều này nhanh chóng khiến Khả Mi sợ tái mét mặt.

-Bán thân! Bán thân! -Anh ta cười gian, chân không tự chủ mà càng ngày càng tiến gần cô. Khả Mi sợ hãi lùi về đằng sau.

-Anh đừng có đến đây! Đừng!!!

-Á~! -Tiếng hét vang lên giữa căn phòng yên ắng. Khả Mi mồ hôi nhễ nhại bật dậy, mặt cắt không còn giọt máu.

-Giấc mơ? Hóa ra chỉ là giấc mơ thôi! -Cô sợ hãi vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm, đầu óc bỗng nhiên nghĩ đến giấc mơ đó mà rùng mình.

Nhắc đến lại thấy thảm hại, chiều này, cách đây đúng mười một tiếng chẳng phải cô đã vô tư mà bán mình sao. Vào lúc đó ...Đầu của Khả Mi như một cỗ máy thời gian, vô thức mà quay về trưa nãy. ...

-Cô bán thân đi! -Lão đại hồ hững buông ra một câu nhất thời khiến Khả Mi chết cứng, đại não nhanh chóng ngừng hoạt động, một lúc sau mới phản ứng.

-Chủ ... chủ tịch, tôi bán nghệ không bán thân! -Nhanh chóng lấy hai tay bảo vệ mình, lão đại khòe miệng giật giật khi nhìn thấy phản ứng của cô.

-Cô Châu, có lẽ tôi nên giải thích!

-...

-Có phải cô làm mất nhân của tôi đúng không?

Khả Mi gật.

-Cô lại không muốn đền tiền?

Cô lại gật.

-Nghĩa là bây giờ cô phải trả cho tôi một thứ giá trị nhất của cô, nó giống như là tài sản riêng của cô?

Cô tiếp tục gật.

-Bản thân, sự tự do có phải là tài sản quý giá nhất của cô phải không?

-...

-Bây giờ thay vào trả nợ bằng tiền mặt thì cô sẽ trả cho tôi theo cách bản thân, sự tự do!

-Nhưng mà chủ tịch...

-Nghe tôi nói! Nếu như cô đồng ý làm vợ chưa cưới giả của tôi trong vòng một tháng thì tôi sẽ xóa sạch nợ.

Nghe đến xóa sạch nợ, mắt Khả Mi nhanh chóng sáng như đèn pha nhưng nhanh chóng sau đó liền phát hiện ra cái thiệt.

-Chủ tịch, tôi là phụ nữ, nếu giả thì đúng là không sao, nhưng khi hết hạn anh hủy hôn với tôi không phải tôi sẽ là người thiệt sao? -Khả Mi nói như thể lập tức khiến đại boss nhìn cô bằng ánh mắt khác. Không ngờ mọi ngày cô gái này nhìn mặt ngờ ngạc nhiên như thế mà bây giờ lại tính toán hơn thua đến như vậy!

-Cô nghĩ tôi là gì? -Lão đại bỗng dừng hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với vấn đề, nhưng Khả Mi vẫn ngoan ngoãn trả lời.

-Chủ tịch dĩ nhiên là người có quyền hành nhất tập đoàn, là ước mơ của hàng ngàn phụ nữ, là người đàn ông độc thân hoàng kim, là ... (tính lược ba ngàn từ)

Khả Mi thầm nhủ phải nhân cơ hội này mà tăng bốc lão đại cho nên cô cứ thế nói không ngừng nghỉ, chỉ sợ lão đại không bảo dừng thì đến tối mệt cũng không xong.-.-

-Trong mắt cô cũng như tất cả mọi người nếu tôi tuyệt vời như thế, thì khi cô dính dáng đến tôi có hay không xảy ra trường hợp bản thân cô chịu thiệt thòi?

Ừm, cũng có lí đó ha!

Thấy Khả Mi có vẻ bị thuyết phục, lão đại nhanh chóng lấy ra một tờ giấy đẩy qua cho cô.

-Nếu đã suy nghĩ thấu đáo thì mau kí tên vào đây đi!

Ách, sao chủ tịch có thể chuẩn bị chu đáo đến như vậy chứ? Không hiểu sao cô cứ có cảm giác tất cả mọi chuyện đều được lão đại tính trước rồi?

Thế là vào một ngày đẹp trời, bạn Khả Mi ngốc nghếch đã nhanh chóng bán mình chỉ trong hai mươi phút đàm phán.

Mặc dù cha mẹ đã từng dạy giàu sang không phóng túng, nghèo hèn không thay đổi, quyền thế không khuất phục nhưng ...xin lỗi ba mẹ, con bắt tài đã bị nhân kim cương ba cara khuất phục mất rồi.-.-

Và cũng là lần đầu tiên trong đời Khả Mi nghĩ bản thân mình có thể trị giá đến ba cara tức hai tỷ sao? Thật là đáng ăn mừng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chương 10

Cạch, cạch, cạch.

Nhân viên phòng tài vụ vẫn như mọi ngày mà tiếp tục công việc nhàm chán-đánh máy.Châu Khả Mi mặc dù tay đánh máy nhưng tâm trí đã nhanh chóng mà rời khỏi công việc rồi.

Những gì Song Linh nói hôm qua kẻ cũng có lí, nhưng hiện tại mình phải làm sao đây?

Khả Mi cứ để cho đầu óc phiêu du mà không biết mình đã đánh lung tung vào văn bản.

-Trời ơi, Khả Mi, bộ cô thấy tôi gặp chuyện như bữa trước mà không cảm thấy sợ hãi sao?! Cô đánh dư một con số không vào rồi kìa!-Kì Tâm bỗng dưng đập đập liền nhanh chóng khiến cho tâm hồn treo ngược cành cây của cô trở về vị trí.

-Ồ, cảm ơn cô!-Thất thần trả lời, Khả Mi lại tiếp tục nghĩ vớ vẩn.

-Trời ơi, cô lại nhập sai dữ liệu rồi kìa!-Lần này không hề kiêng dè mà hét toáng lên, mọi người liền đồng loạt mà quay lại nhìn Khả Mi.Thấy vậy, cô trưởng nhóm nhanh chóng gắt gông:

-Châu Khả Mi, cô đừng có nghĩ là có chủ tịch làm người chống lưng thì muốn làm gì thì làm nhá! Tôi tin ngài ấy là một người công tư phân minh!-Nghe thấy trưởng nhóm nói vậy, Khả Mi nhanh chóng mà xua tay rồi rít, giải thích rồi lại chuyên tâm làm việc.

Haiz, thật tình là cô đâu muốn như thế đâu a! Tại sao mọi người cứ không chịu tin thế chứ?! Nhưng mà nghĩ lại tối qua Song Linh nói cũng không sai!

Đầu của Khả Mi như một cỗ máy thời gian quay về thời điểm tối hôm qua...

-Cái gì?! Cậu bán thân?!-Song Linh tròn mắt lên khi nghe Khả Mi kể toàn bộ sự việc.Trời ơi, bạn tôi còn có thể ngốc hơn được không?!

-Biết sao được, mình cũng hết cách rồi! Và lại lời anh ta nói cũng rất có lí!-Cô buồn rầu nói.

-Châu Khả Mi!!!-Bạn mình bỗng nhiên hét toáng lên khiến Khả Mi sợ hết hồn hết vía, cô nhanh chóng mặt tái mét mà nhìn bạn lộ nguyên hình là bà la sát

chính hiệu.

-Minh nhớ như in mỗi lần bị bọn con trai trêu chọc chính cậu luôn là người giải thoát và dạy cho chúng nó một bài học.Lúc đó, mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu, cảm thấy cậu là một nữ nhi đối với đàn ông không sợ hãi, gan dạ, và lại cũng rất thông minh. . .

-Cậu làm mình ngại quá!-Khả Mi ngờ nghếch cười cười, ngại ngùng mà gãi đầu.

-Bây giờ tại sao trước mặt anh ta cậu lại như thế?! Châu Khả Mi, cậu bị anh ta tẩy não rồi! Mỗi lần ở trước mặt anh ta dù là quá khứ hay hiện tại cậu đều xuẩn ngốc như thế! Cậu không thể ngu hơn được nữa sao?!

Thấy bạn chửi rủa, Khả Mi tức lộn ruột mà nhanh chóng phản bác.

-Vậy cậu trả tiền nhá!

-Không trả được bây giờ thì trả dần dần! Anh ta đâu có bắt cậu trả ngay đâu có đúng không?

Khả Mi ngơ ngơ.-.-

-Mình nói cậu nghe, cậu dù gì cũng là phụ nữ, nếu như bán thân cho anh ta cũng không biết sớm muộn sẽ có chuyện gì xảy ra, còn chưa kể về sau dù hai người không còn liên quan đến nhau nữa thì phần thiệt cũng thuộc về cậu.Cậu tính ở vậy đến già sao?

Khả Mi bắt đầu thất sắc, nhanh chóng dùng ánh mắt sùng kính mà nhìn bạn mình, bây giờ cô bạn không khác gì ánh sáng của Đảng đã khai sáng cho cái tôi đầy mù mịt của Khả Mi.

Đúng vậy, mình không thể dễ dàng như vậy! Dù gì ba mẹ cũng tốn không ít cám gạo mà nuôi dạy mình! Chính vì vậy, bản thân mình không thể chỉ đáng giá hai tỷ được!!! Đúng thế!

Châu Khả Mi hùng hực khí thế mà nêu cao khẩu hiệu”chiến đấu hết mình vì giá trị của bản thân”, Song Linh chỉ ở bên cạnh mà ngao ngán lắc đầu.

Và đương nhiên đó chỉ là chi là chuyện của ngày hôm qua, cái chính là bây giờ thật sự cô không có can đảm.

Châu Khả Mi, mày không có gì phải sợ! Chẳng phải chỉ là đòi lại công bằng cho chính bản thân thôi sao? Và lại tập đoàn cũng lấy tiêu chí dân chủ mà lãnh đạo mà! Nhưng cứ nghĩ đến bộ mặt khủng bố của boss đại nhân thì. . .

Khả Mi thất thần mà ngồi lì trong nhà vệ sinh, đến lúc định thần thì lại có tiếng nói vang ở bên ngoài.

-Này, các cô có biết Châu Khả Mi ở bộ phận tài vụ không?- Người phụ nữ đó đánh lại phấn đã phai trên gò má, câu hỏi vừa vang lên đã nhanh chóng được mọi người hưởng ứng kịch liệt a.

-Trời, con nhỏ đó bây giờ cả tập đoàn ai mà không biết đến nó với biệt danh gái đào mỏ chứ!

-Tôi nghĩ loại mèo mả gà đồng như nó rốt cuộc cũng chẳng ra gì!

-Đúng rồi đấy!

-Tôi nói cho mấy cô nghe, trong lúc làm việc con nhỏ đó chán lắm! Lúc nào cũng cái điệu bộ thất thần mà làm việc, muốn chứng tỏ cái gì đây chứ?

-Tôi nghĩ muốn mọi người biết mình là tình nhân của chủ tịch đây!

Tiếng bàn tán còn tiếp diễn một hồi lâu nhưng thật ra Khả Mi đã sớm không còn dũng khí để nghe nữa rồi.Bất giác nước mắt chảy xuống hai bên gò má cô.

Tại sao không ai tin tôi cơ chứ? Tại sao lại nói tôi như vậy? Gái đào mỏ sao? Hừ, mấy người biết gì mà nói cơ chứ?

-Hu hu hu hu. . .-Không kìm nén được mà cô bất giác khóc, bây giờ không cần phải suy nghĩ gì hết, c6 phải làm rõ mọi chuyện.

Khả Mi lau nước mắt, hùng hực khí thế như songoku cấp độ bốn mà lao lên tầng 22 dưới ánh mắt sững sờ cũng như dè dũi của mọi người.

...

Châu Khả Mi, can đảm lên! Nhất định phải đòi lại được công bằng! Mày đã chịu quá đủ rồi!!!

-Cô Châu, có chuyện gì sao?-Đang khi Khả Mi xốc lại tinh thần thì cô thư kí Nghi Phương không biết từ đâu ra, lịch sự hỏi.

-Tôi ...tôi muốn gặp chủ ...tịch!-Mấy giây trước còn hùng hực khí thế mấy giây sau đã nhanh chóng bị tinh thần đó hù cho không còn vía rồi.Phải chăng đó chính là”một bên là khát vọng và một bên là sự thật phũ phàng”mà khi xưa cô giáo thường giảng? Nghĩa là cô rơi vào bẫy kịch rồi sao?!

-Chủ tịch sao? Cô đợi tôi một tí!-Nói đoạn cô thư kí nhanh chóng gọi vào phòng đại boss, Khả Mi ngoài mặt thì cười cười thế nhưng trong lòng thầm

cầu nguyện cho lão đại ngàn vạn lần đừng tiếp cô. Cô muốn về bộ phận! Cô hối hận rồi a!

Dù chóc cô có cầu nguyện hằng trăm lần thì phũ phàng vẫn là phũ phàng, tang thương vẫn là tang thương.

-Chủ tịch cho cô vào rồi đấy!-Kèm theo một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp.

Cô thư kị, cứu tôi!!!

Thế là Khả Mi trong tư thế khiếp đảm mà bước vào xảo huyết của lão đại.

Châu Khả Mi, đã đâm lao thì phải theo lao! Nhất định phải làm cho ra lẽ!

-Có chuyện gì sao?-Giọng nói lạnh lẽo thường ngày vang lên, Khả Mi không rét mà run.

-Tôi...tôi...

-Cảm thấy nhân rồi thì tôi có thể cho cô làm thêm!-Nghe thấy câu nói đó cô nhanh chóng phản ứng quyết liệt. Cô cũng không phải loại đàn độn đâu nha!

-Tôi...tôi không thể bán thân cho chủ tịch được!-Phù, may quá! Cuối cùng cũng nói ra được!

-Được!

Ể, dễ vậy sao?

Vì quá đơn giản mà Khả Mi sinh ra cảm giác bất an, và nhanh chóng sau đó cô đã không dự cảm sai.

-Theo như những gì đã nói, cô Châu bồi thường cho tôi!

-Chủ tịch, cái đó...anh cũng không bắt tôi trả ngay...nên tôi sẽ chưa thanh toán ngay bây giờ!

-...-Lão đại trầm ngâm nhìn khiến cô nhanh chóng cảm thấy ngột ngạt.

-Jason, mau giải thích cho cô Châu nghe đi!-Một người đàn ông tầm từ ba mươi nhanh chóng bước đến trước mặt cô, từ đầu đến chân toàn màu đen, làm cho căn phòng đã lạnh lẽo nay còn lạnh lẽo hơn.

Ách, lão đại, anh thật biết tuyển người nha!

Không để Khả Mi suy nghĩ lung tung, người đàn ông đó nhanh chóng cất tiếng:

-Cô Châu, số tiền cô nợ chủ tịch là hai tỷ đúng không?

Khả Mi nghiêm túc gật đầu.

-Vậy có nghĩa là nếu cô muốn thanh toán thì với mức lương bình thường thì cô phải mất hai mươi mốt năm không ăn, không uống, không tiêu xài hay bỏ ra một đồng xu nào để hoàn thành khoản nợ. Nhưng nếu cô tăng ca tức là một ngày làm 13h thì tiền lương của cô sẽ là mười triệu đến mười hai triệu, nghĩa là cô sẽ mất mười bảy năm không ăn, không uống, không tiêu xài để hoàn thành khoản nợ!

-Được rồi!-Lão đại gờ tay ý bảo ngừng, sau đó nhìn động tĩnh của Khả Mi.

Hai mươi mốt, nếu tăng ca chỉ mất mười bảy năm thôi sao?! Trời ơi, mình có thể làm được!

Nghĩ như thế, cô liền hồ hởi trả lời lão đại:

-Tôi sẽ trả tiền cho chủ tịch!

-Cô Châu, có lẽ tôi phải đích thân giảng giải cho cô lần nữa rồi!

-...

-Cô đã nghe Jason nói, tức là nếu muốn trả hết nợ tối thiểu cô phải mất mười bảy năm không ăn, không uống và đương nhiên không chi tiêu bất cứ khoản gì...

-Tôi biết!

-Cô Châu, cô ở trọ sao?

Khả Mi ngơ ngác gật đầu.

-Cô tính trong mười bảy năm không trả tiền nhà trọ sao?

-...

-Mười bảy năm không ăn, không uống?

-Cái đó...

-Tôi nghĩ cô chưa kịp trả hết số nợ đã nhanh chóng đi gặp Diêm vương điểm danh rồi!

-...-Cô thất sắc, chủ tịch nói cũng rất có lí a!

-Thôi được rồi! Nếu cô không muốn thì tôi cũng không ép, cửa ra đằng kia!

-A, chủ tịch, tôi đồng ý! Tôi đồng ý mà! Tôi sẽ vẫn kí!-Khả Mi cuống cuống chop lấy tay lão đại.Khả Mi, cả đời này đừng mong có tương lai!

-Tay!-Lão đại lạnh lùng ra lệnh, cô liền kinh hãi mà nhìn cái móng heo của mình.

-Nếu như vậy thì cô có thể về làm việc được rồi!

Chủ tịch, anh không thể cho tôi trả nhiều năm được sao?

-Thời gian thì vô hạn nhưng tuổi tác của tôi lại hữu hạn, tôi cũng cần cưới vợ, mà chiếc nhẫn đó chính là đồ gia truyền nhà tôi.Cô Châu tính không chịu trách nhiệm này sao?

Ây da, lại bị giáo huấn!

Khả Mi uể oải bước ra nhưng chân chưa kịp đặt ra khỏi cửa thì lão đại liền nói:

-Cô Châu, việc cô bán thân thì cái chính là tôi cần sự tự do của cô, còn danh từ vợ chưa cưới hôm trước tôi nói cô đừng để ý nhiều.Không nên suy nghĩ quá nhiều, nếu không vốn chất xám đã ít trong đầu cô sẽ càng ít thêm đấy!

Lão đại nói thế thành công khiến Khả Mi chết đứng, mà hình như ngài ấy còn chửi cô ngu nữa có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 11

Kể từ ngày không biết ngu ngốc gì mà kí vào giấy bán thân với lão đại, Khả Mi cô liền sống không bằng chết.Gia sử một tuần qua cô không những làm nhân viên"thấp cổ bé họng"noi bộ phận tài vụ mà còn kiêm luôn chức bưng trà rót nước cho các vị cấp cao.Cái đó không phải là nhiệm vụ của thư kí sao? Điều đáng uất hận là cô vẫn phải ngày ngày tăng ca miễn cưỡng để hoàn thành xong công việc chính của mình tại phòng tài vụ.

Tháng này lại làm không công rồi!

Khả Mi đáng thương ngáp một cái rồi to, ngao ngán nhìn đồng hồ đeo tay, đã 11h rồi.Một tuần qua bạn Khả Mi mới hiểu thế nào là sống không bằng chết mà các cụ thường nói.Lê tấm thân tàn về nhà, cô chẳng còn sức đâu mà đi tắm nữa, trực tiếp chết trên giường.

-Khả Mi, cậu về rồi đấy hả?-Song Linh đứng bên ngoài lo lắng hỏi.

-Ừm

Cô lơ đãng trả lời.Cô muốn ngủ! Cô muốn ngủ a!

Chính vì cái ý nghĩ đó mà bạn Khả Mi nhanh trí giả chết đến khi cô bạn nói chán rồi bỏ về phòng.

-----0o0-----

Reeng, reeng, reeng!

Tiếng chuông điện thoại nhảm chán của Khả Mi reo inh ỏi, phá tan bầu không khí trong lành của sáng sớm. Khả Mi chẳng thèm bận tâm vẫn không có ý định bắt máy.

-Này, mới sáng sớm mà ai gọi thế hả?- Song Linh cầu nhàu sang đến tận phòng của cô. Khả Mi lại lười biếng mà miễn cưỡng lấy chân khều khều điện thoại.

-Alô?

-Cô Châu...

Á, chủ tịch!

Cả người Khả Mi như lắp lờ xo mà lập tức bật dậy, vui vẻ trả lời:

-Chủ tịch cần gì sao?- Lão đại khốn kiếp, anh không có gì làm sao mà sáng sớm đã tỉnh gây rối rồi hả?

-Cô Châu, file tài liệu tôi đã gửi qua máy tính cô rồi, tôi cần nó trong cuộc họp sáng nay!

Ách, chẳng lẽ bảo mình chạy lên công ty sao? Mới có 6h thôi nha!

-Chủ tịch... cái đó ....bây giờ mới ....

-Hai tỷ!-Câu còn chưa nói hết, Khả Mi đã bị lão đại trực tiếp đe dọa.

-Tôi đến ngay!

Châu Khả Mi nghe đến hai tỷ mà mặt xanh như tàu lá chuối, lập tức bằng tốc độ hỏa tiễn mà lao đến công ty.

-Á, cô Châu, sao hôm nay cô lại đi làm sớm thế hả?- Vừa mới bước đến cửa của tập đoàn bác bảo vệ đã vui vẻ bắt chuyện. Cô thật ngưỡng mộ nha, mới sáng sớm mà bác bảo vệ đã tích cực như thế!

Châu Khả Mi vui vẻ cười lại, định bụng phải photo sớm rồi chuẩn về nhà đến 8h mới lên nhưng lại chợt cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

-Cái đó, bác biết cháu sao?- Thật là đáng nghi hoặc nha, tập đoàn có hàng ngàn nhân viên như thế tại sao bác bảo vệ có thể biết cô được cơ chứ?

-Dào ôi, cô Châu thật khéo đùa! Cả cái tập đoàn này ai mà chẳng biết đến cô là người mà chủ tịch để ý cơ chứ!-Bạn Khả Mi một huyết chết đứng.

Cái gì cơ? Người mà chủ tịch để ý sao? Thanh danh, còn đâu là thanh danh của cô nữa cơ chứ?! Ôi, cuộc sống "an phận thủ thường" dường như đã xa cô rồi sao?

Bạn Khả Mi đáng thương trong tâm trạng sốc toàn tập mà bay lên tầng 3, đằng sau bác bảo vệ vẫn kiên trì hướng cô mà vẫy tay. Bác ấy đang toan tính cái gì a?

...

Đến tận 7h bạn Khả Mi đáng thương mới photo xong bản tài liệu mà lão đại cần, điều đó đồng nghĩa với việc cô không thể về nhà được nữa, đành đánh một giấc ở công ty luôn vậy! Thâm nhủ như thế nên cô không ngần ngại mà trực tiếp nằm bẹp trên bàn.

-Này, sắp có lương rồi phải không?

-Chà, tôi cũng mong quá đi!

Đúng một tiếng sau, mọi người trong bộ phận đến coi như là đầy đủ. Thế là nghiêm nhiên họ thấy cảnh Châu Khả Mi đang đánh cờ với Chu Công. Chà, cũng thoải mái quá ha!

-Khả Mi, cô đang làm gì ở đây vậy? Dậy mau!-Kì Tâm nhanh chóng chạy lại lay bạn Khả Mi dậy. Cô ngo ngác nhìn mọi người.

-Hi...-Khả Mi cười gượng.

-Khả Mi ngủ ngon không?- Mọi người ai cũng mắt cười mà nhìn cô, bạn Khả Mi phút chốc lạnh gáy.

-Được rồi, làm việc thôi! Châu Khả Mi, cô đã thoải mái tinh thần để làm việc chưa?- Trưởng nhóm vốn dĩ nghĩ cô là dựa hơi chủ tịch mà ghét bây giờ lại còn ghét thêm.

-Tôi...tôi có thể làm việc được rồi!- Mọi người trong phòng lại nhanh chóng ai vào chỗ người ấy, Khả Mi cũng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần là chủ tịch hôm nay đừng có mắc chứng khó ở mà gọi cô nữa. Thế nhưng...

-Khả Mi, thư kí gọi cô lên phòng nhân sự!-Trưởng phòng thông báo một câu mọi người liền không hẹn mà đồng loạt quay sang nhìn Khả Mi.

-Chà, bây giờ Khả Mi cũng không còn là của riêng phòng tài vụ nữa rồi!-Khánh Xuyên mỉa mai.

-Khả Mi, cô còn không mau đi đi!-Tú Tú chẳng biết là thiện ý hay là ý đồ gì mà tốt bụng nhắc nhở cô, Khả Mi ngơ ngác lên phòng nhân sự.

Có chuyện gì vậy ta? Hơi đâu lại gọi cô lên phòng nhân sự !

Khả Mi trong trạng thái một bụng nghi ngờ mà lên lầu 4.

-Cho hỏi, tôi được gọi lên đây làm gì vậy ?-Mọi người trong phòng nhân sự thấy Khả Mi thì thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi vẫn tiếp tục làm việc.

Quá đáng nha ! Cô cũng đâu có rảnh đâu !

-Anh này, cho tôi hỏi...-Câu còn chưa nói hết Khả Mi đã nhanh chóng bị hóa đá khi người đàn ông đó quay lại.Là ... là lão đại nha !

-Theo tôi !-Ném lại một câu, đại boss tiêu sái mà bước vào bên trong, còn bạn Khả Mi vẫn chết đứng mãi đến nửa ngày sau mới hoàn hồn mà chạy vào trong.

-A, chủ tịch !-Nhân viên phòng nhân sự thấy thánh thượng thân chính xuống đây thì hồn vía bị dọa bay sạch, không nói được gì.

-Cô cứ làm việc đi ! Hồ sơ của những người xin việc đâu ?

-Dạ, lát nữa sẽ có người mang lên ạ !-Một cô nhân viên khúm núm nói, mắt Khả Mi thấy cô ta thờ còn không ra hơi.Cô có thể thông cảm a !

-Không cần phiền, mọi người ở đây bận rộn như thế tôi không biết sao ! Tôi sẽ kêu người bê !

Chà, lão đại cũng có lúc nhân từ, thấu hiểu như vậy sao ? Cô bây giờ bỗng dưng cảm thấy lão đại vĩ đại vô cùng.Khả Mi ánh mắt đầy sùng bái mà nhìn ông chủ của mình, mọi người trong phòng nhân sự cũng không ngoại lệ.

Ông chủ thật sự vĩ đại a!

-Khả Mi, cô bê lên phòng tôi!

Câu nói của lão đại vừa buông ra nhanh chóng khiến Khả Mi ngỡ ngàng, tròn hóa nhìn lão đại.

-Cái đó ...chủ tịch, anh chẳng phải bảo...

-Cô không phải là người sao?

Chủ tịch anh ta dùng bộ mặt hết sức nghiêm túc nhìn cô, Khả Mi nhanh chóng hóa đá còn mọi người phải cố nín cười đến biến dạng.Thế là bạn Khả Mi đáng thương bất đắc dĩ bê theo một chồng hồ sơ đến nỗi muốn gãy cả tay mà leo theo đại boss lên tầng 22 dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.Đời này cô không muốn sống nữa!!!

-Được rồi, cô đặt ở đây!-Giọng nói lạnh lẽo của lão đại vô tình kéo tâm hồn đang ức chế tận nơi đâu của Khả Mi xuống, cô vội vã làm theo lệnh.

Được rồi, Khả Mi may mắn có thể đi rồi!

Nghĩ đoạn, cô nhẹ nhàng hướng phía cửa mà tiến nhưng chân còn chưa kịp bước lão đại đã nhanh chóng gọi giật lại:

-Cô Châu, cô tính đi đâu thế? Lại đây đọc từng hồ sơ của từng người cho tôi nghe, tôi còn rất nhiều việc!

Khả Mi ngàn vạn lần không muốn quay người lại đợi đến khi lão đại khó chịu mà giục lần thứ hai mới miễn cưỡng bước đến.Thế là ngày hôm đó cô đứng cả nửa ngày trời để đọc cho lão đại nghe, mọi người thì thấy bạn Khả Mi mãi không ra mà sinh hiểu lầm.Cô gái đó cùng chủ tịch làm gì bên trong? Danh tiếng của Khả Mi cứ thế mà như điều gặp gió mà bay cao đến ngay cả bác dọn vệ sinh của tòa nhà Lâm thị cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chương 12

Thắm thoát đã hơn nửa tháng trôi qua, điều này cũng đồng nghĩa với việc hơn nửa tháng qua bạn Khả Mi đáng thương đã bị lão đại nhấn tâm hành hạ đến không muốn sống. Hiện tại là 6h 30 tối, Khả Mi mệt mỏi làm ườn ra giường.

Đã 20 ngày qua cô không được về sớm như thế này, cô thực rất nhớ cái cảm giác này a!

Chuyện là như thế này, buổi trưa cô đang say mê mà đọc công văn cho đại boss (ái chà, nói say sưa cũng có phần không đúng) thì bỗng có một cuộc điện thoại đến. Vốn dĩ có người gọi cho lão đại cũng không có gì bất thường nhưng điểm bất thường ở đây là sau khi nghe xong, đại boss chẳng nói chẳng rằng mà trực tiếp đi ra ngoài luôn, thế là Khả Mi cô sung sướng trở về danh phận người bình thường, không phải tăng ca vô căn cứ. Và rồi Khả Mi tối đó vui vẻ mà ăn đến cứng bụng, tối đến định bụng cùng nhỏ bạn xem phim 'con nhà giàu' quen thuộc thì chuông điện thoại bỗng nhiên reo.

- Alo?

- Cô Châu.

Giọng nói quen thuộc, câu nói quen thuộc, là chủ tịch!

Khả Mi lập tức thờ không thông, nhanh chóng ngồi chỉnh tề sẵn sàng đợi lệnh.

- Quán bar Thiên Vương, đường số 9, mau đến! - Để lại địa chỉ, lão đại nhanh chóng tắt máy trong khi Khả Mi còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao.

Quá đáng! Thật là quá đáng! Chủ tịch căn bản sai người đến nghiệm rồi sao? Hiện tại giờ này cô cũng không phải làm việc nữa, không đi! Nhất định không đi!

Châu Khả Mi lửa cháy hừng hực khiến con bạn bên cạnh cũng phát hoảng theo. Cô mặc kệ tiếp tục xem phim.

- Tới nơi rồi! Cửa cô hết 65 ngàn! - Khả Mi luyến tiếc mà đưa tiền cho tài xế, đứng trước cửa quán bar mà không biết có nên vào hay không. Vốn dĩ định sẽ không đến đâu nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô là đang trong thời gian bán thân cho lão đại nên đành đến.

Châu Khả Mi, vào thôi!

Giống một hồi trống cổ võ tinh thần chiến đấu, Khả Mi quyết định bước vào.

Xem nào, phải gọi cho lão đại xem anh ta chết ở đâu đã.

Khả Mi nhanh chóng gọi và cũng nhanh chóng có người bắt máy.

- Đến rồi sao? Đứng đợi ở cửa sẽ có người ra! - Rồi trực tiếp tắt máy.

Chủ tịch rút cuộc xem cô là dạng gì chứ? Khinh thường người khác đến thế là cùng! Châu Khả Mi không thể nhịn nổi nữa!

Khả Mi cứ một bụng tức giận mà bước vào cửa, nhanh chóng sau đó có người ra đón thật. Bước vào bên trong, ánh đèn mờ ảo của quán làm cô không nhìn rõ.

Chủ tịch ăn chơi, được rồi! Nhất định ngày mai phải nói cho mọi người biết! Ai bảo anh hết lần này đến lần khác bóc lột cô! Thế là Khả Mi không suy nghĩ mà trực tiếp lòi điện thoại ra chụp để có bằng chứng.

- Cô này, ở đây không được phép chụp hình! - Một anh trai từ đâu bước ra nghiêm nghị nhìn cô.

- Tôi... tôi chỉ là muốn kiểm tra xem ở đây có sóng không ấy mà! - Khả Mi bịa ra một lý do nào đó, cầu Chúa là anh ta tin.

- Nếu cô gọi xong thì cảm phiền cất điện thoại đi! - Sau đó quay người bỏ đi, bỏ lại Khả Mi vì mừng quá mà thở không ra hơi. Má ơi, hú hồn! Khả mi vượt ngục, thở phào nhẹ nhõm.

- Châu tiểu thư, chủ tịch cho gọi cô lên trên. Mời cô đi theo tôi! - Quản lý Trương không biết từ đâu ra vui vẻ nói với cô.

Ách, chủ tịch gọi sao?

Rồi trực tiếp theo anh ta lên phòng VIP ở trên lầu.

-----0o0-----

Khả Mi ngoan ngoãn ngồi ở ghế mà quản lý Trương đã chỉ, lơ đãng nhìn mọi thứ mờ ảo xung quanh.

Phịch!

Một người đàn ông ngồi xuống, Khả Mi quay lại nhìn ghế đối diện.

Á, là chủ tịch!

-Cô đến muộn hai phút 38 giây.

Sặc.Chủ tịch à, anh có bức người quá đáng không!

Khả Mi cúi đầu, lén trừng mắt nhìn lão đại.Lần thứ ba trong đời cô lại to gan mà lời mướn tám đời nhà lão đại ra điểm danh, điều này trước kia ngay cả mơ cô cũng chưa từng nghĩ đến.

-Có ăn không?-Lão đại lịch sự hất cằm phía món ăn bắt mắt đặt trên bàn.

Cái gì vậy chứ? Đừng có nói với cô là boss đại nhân kêu cô vào đây chỉ để ăn mấy món lạ và biết anh ta là dân ăn chơi như thế nào nhá? Hừ, đã vậy ngày mai cô phải cho mọi người biết hết, không phụ lòng tin tưởng của boss đại nhân mà phóng đại hết cỡ.

Đang khi Khả Mi miệt mài mà tính kế thì lão đại đã sớm qua bàn của một mỹ nữ cách chỗ cô chừng 6, 7 bước chân rồi.Khả Mi cũng tò mò mà đem cô gái đó đánh giá từ đầu đến chân.

Chà, mỹ nữ nha! Chân dài, dáng thon, dáng người bốc lửa như thế, chỗ nào cần lòi thì lòi cần lồm thì lồm, quần áo trên người cũng bỏ mắt như thế! Chẹp, chẹp, bọn đàn ông xung quanh đã sớm thêm mà ướt cả áo rồi, thảo nào lão đại lại nhanh chân đến đó thế, ngay cả nữ nhân như cô thấy bộ dáng như thế cũng nóng hết cả người! Chụp hình, đúng rồi, phải chụp hình mới được!

Khả Mi hồ hởi, chuẩn bị bấm máy thì phát hiện ánh mắt của anh trai lúc này cứ như dao găm mà phóng đến cô.Lạnh người, Khả Mi tiếc rề tắt di động đi.

-Hình như hai người họ đang nói gì thì phải?-Khả Mi chuyển sang nhìn cặp đôi tỏa sáng nhất quán-lão đại cùng mỹ nữ, tai cố gắng to hết sức có thể.

-Dĩ Dĩ, người ta thực rất nhớ anh nha!-Mỹ nữ đó giọng nói mềm mại, tay thừa dịp mà đi du lịch trên lồng ngực của đại boss.

Á, cháy mắt! Cháy mắt! Có gì thì vào nhà vệ sinh rồi bàn tiếp chứ! Boss đại nhân như thế sao có thể làm hành động mất thuần phong mỹ tục như vậy? Chà, nhưng mà còi áo vết ra hình thể của boss đại nhân cũng hợp hồn quá đi! Chà trách người ta đồ tiền ra để đi xem múa thoát y, giờ căn bản là cô đã giác ngộ được rồi a!

Khả Mi tuy che mắt nhưng vẫn hé hé dùng ánh mắt sắc nữ mà nhìn bàn tay của đại mỹ nữ kia không ngăn ngại mà còi từng cúc áo sơ mi của đại boss, động tác không nhanh mà chậm chậm, phụ nữ xung quanh đã sớm bị cô ta bức cho đến chết rồi.Á, máu mũi! Cô chảy máu mũi, chưa đến màn cao trào mà! Bởi vậy mà mấy đứa bạn thường bảo cô không có triển vọng xem những hình ảnh bổ não, lần đầu tiên trong đời cô ầu vì điều đó.-.

-Minh Kiều!-Đúng lúc cao trào đại boss lại chặn bàn tay không yên phận của mỹ nữ kia lại, đám phụ nữ trong quán vì điều này mà đập bàn đầy uất hận, ngại quá trong đó cũng có Khả Mi.

-Mọi thứ đã sớm kết thúc từ 3 năm về trước rồi!-3 năm về trước? Khả Mi ngơ ngác không hiểu ý đại boss muốn nói gì.

-Em không tin! Em biết anh đối với em mãi mãi vẫn còn một chữ yêu!

-Đừng có chấp như thế!-Lão đại hờ hững nói.Dù sao cũng là lần đầu tiên Khả Mi thấy đại boss hiền từ như thế.

-Em không tin.Anh đừng mong lừa được em!-Mỹ nữ bỗng nhiên hét lên, nhanh chóng gây sự chú ý trong bán kính 50m.Lại là một cô gái lụy vì tình, tại sao mỹ nữ đó không sớm giác ngộ đi chứ!

-Anh đã có vợ chưa cưới rồi!-Lão đại buông ra một câu khiến Khả Mi cũng cảm thấy ngỡ ngàng.Cô chưa tình diện kiến vị cô nương mang tên là vợ chưa cưới của đại boss nha!

Nhưng nhanh chóng sau đó cô đã được biết vị đấy là ai.Đại boss hướng Khả Mi mà mỉm cười, sau đó dùng mắt ý bảo cô lại đó.Khả Mi cũng ngơ ngác mà bước đến.

-Đây là vợ chưa cưới của anh!-Tay còn thân mật mà quàng qua vai cô.

Hả?! Từ khi nào mà...

-Anh nói...-Mỹ nữ đó ánh mắt sắc như dao cạo không e dè mà phóng đến Khả Mi, khiến cô lạnh hết cả tóc gáy.

Chủ tịch đại nhân, anh có thể bi ối hơn được nữa không? Cưng nhiên lấy cô gái yếu đuối, mỏng manh như cô ra làm bia đỡ đạn sao?!

-Không phải, thật ra tôi...-Lời còn chưa nói hết mà lão đại đã chém ngang câu, Châu Khả Mi giật mình đến nỗi suýt nội thương.Lão đại không biết vô tình hay hữu ý mà kéo cô vào lòng.Có lẽ mọi người đều thống nhất mà nghĩ chàng trai này thật mãnh liệt nha, nhưng có ai ngờ sự tình bên trong mới đáng lên án.

-Cô đã nghe câu "không được nói thì khóc, nói rồi chuốc họa vào thân" chưa? Hai tý đấy! Hợp tác chút đi!-Lão đại thì thắm vào tai khiến tóc gáy Khả Mi nhanh chóng dựng hết cả lên, ở chỗ cổ lão đại phả hơi vào rất nhột nha!

-A ha ha ha ha...-Khả Mi cười còn xấu hơn cả khóc, bị đại boss phán một câu mà cảm khẩu luôn.

-Cô...-Mi nữ đó uất hận trừng mắt nhìn Khả Mi, nhưng thật sự bây giờ cô cũng là nạn nhân a!

Đúng là "chó cắn áo rách" mà! Bây giờ bản thân cô cũng tự thấy mình đủ thảm rồi, lão đại anh ta sao có thể nhẫn tâm mà đẩy cô xuống vực như thế cơ chứ! Bây giờ còn đắc tội với nữ nhân, mà còn là một đại mỹ nữ nữa chứ! Cô muốn sống yên ổn! Muốn sống yên ổn a!

-Anh chứng minh đi! Trừ phi anh chứng minh bằng không em tuyệt đối không tin!

Này, cô kia, cô nhẹ dạ cả tin một chút thì có ai chém đầu sao? Sao cứ phải ngoan cố như thế hả?!

Khả Mi cũng nóng ruột thay lão đại.

-Em muốn chứng minh sao?-Chủ tịch cười mà như không, bất giác Khả Mi có dự cảm chẳng lành.

-Đúng!-Mi nữ quả quyết.Chủ tịch bỗng nhiên kéo Khả Mi đối diện với anh ta, hướng cô mà cười nhẹ nhàng, điều này nhanh chóng khiến khắp người Khả Mi một trận da gà nổi lên.

Ngần vịn lần xin thánh thượng đừng cười như thế, tiểu nhân thực rất sợ a!

-Châu Khả Mi...-Lão đại dịu dàng mà gọi tên cô, giọng nói trầm ấm khiến Khả Mi không rét mà run.Đáng lẽ giờ phút này cô phải chìm đắm chứ, tại sao lại chuyển thành sợ hãi kinh khủng thế này?

-...-Chủ tịch, anh định làm gì thế?

-...Anh yêu em!

Sẹt, dừng!!!

Sét từ chín tầng mây hướng đến tâm Khả Mi mà đánh đến nội thương.Khả Mi bàng hoàng nhìn lão đại.Rốt cuộc chủ tịch đại nhân vừa nói gì? Yêu...yêu sao?!

Không đợi cho Khả Mi có thời gian phục hồi tinh thần, lão đại đã một cước mà đánh nhanh thắng nhanh, không biết là vô tình hay hữu ý mà kéo mạnh tay Khả Mi về phía mình, và thế là...

My god! My god!!! Chuyện gì thế này?!! Hơi thở của boss đại nhân, ánh mắt của boss đại nhân, không, trọng điểm là môi của boss đại nhân, môi của anh ta và cô...Trời ơi, lão đại hôn cô! Cô bị cưỡng hôn! Bị cưỡng hôn đó! Nhưng cảm giác cũng không tệ a!

Khả Mi vì nụ hôn của đại boss mà ba hồn bảy vía bị dọa bay sạch.Cô thất thần đến khi bị lão đại đẩy ra lúc nào cũng không hay biết.-.-

-Cả đời này, ngoài cô ấy ra tôi căn bản sẽ không cùng ai xảy ra tình cảm!-Lão đại còn nói rất nhiều, đàm phán rất nhiều, nhưng Khả Mi bây giờ đã sớm không còn hồn mà tiếp thu nữa rồi.Và cô làm thế nào mà rời khỏi quán, như thế nào mà có mặt ở nhà căn bản đều không biết.Nụ hôn của đại boss thật có sức công phá nha!

-Cậu đi đâu từ tối đến giờ thế hả? Mà lúc này con mèo của bà chủ phòng trọ vừa vào đây ị một bãi đấy, mình chưa kịp xử lý, cậu nhớ nhìn xuống đất mà đi nghe chưa!

Lão đại hôn cô! Lão đại như thế mà lại hôn cô! Căn bản lúc đó...

Xèo!

Mặt Khả Mi nhanh chóng đỏ như mông khi, bên cạnh Song Linh nói gì đều không hay biết.

-Khả Mi, dưới chân!!!-Song Linh bỗng nhiên hét toáng lên, thành công dọa tâm hồn đang lơ lửng của Khả Mi rớt xuống dưới đất.

Quái, có mùi gì lạ nha?

-Khả Mi, hự hự...cậu...dưới chân!-Nhìn thấy bộ dạng khổ sở vì nín cười của nhỏ bạn, Khả Mi cũng ngơ ngác mà dòm xuống dưới.-.|||

Cứ...cứ...cứt mèo!!!

-Mình...mình đã...nói với cậu rồi mà! Ha ha ha ha ha....-Song Linh cười vật vờ, lăn lộn khắp nhà, còn Khả Mi thì mặt nhăn như cái bị rách, miệng há hốc căn bản vì sốc quá mà không biết nói gì.

Lão đại, tôi ghét anh!!!

Xa xôi tại biệt thự Lâm Kỳ đại boss không hiểu vì sao mà hắt hơi đến nỗi bị cảm.-.-

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Từ sau cái vụ... e hèm, hôn đó, bạn Châu Khả Mi căn bản đều trốn lão đại như trốn hủi, vậy mà đã thẩm thoát một tuần rồi cũng chẳng thấy lão đại có động tĩnh gì nha! Cô còn ngốc nghếch mà ôm mộng tưởng boss đại nhân đối với mình là có chút tình cảm, dù sao hành hạ cũng là vì muốn tiếp cận a, nhưng hiện tại bây giờ thì...

Châu Khả Mi thần thờ mà đi, đầu nhanh chóng bay đến tận đâu.

Dù sao lão đại cũng là mối tình đầu, Song Linh nói mình căn bản là một đứa chung tình, haiz, cứ coi như là cái số cô nó đen như quạ đi! Nhưng mà... ngay đến lão đại mà mấy cũng mơ mộng thì đúng là không muốn sống nữa rồi!

Cô cứ vừa suy nghĩ vừa răn dạy mà đến cửa công ty lúc nào không hay.

-Bác bảo vệ này, ở đây có ai là Châu Khả Mi không?-Xa xa phía trước một cô gái chau mày hỏi bác bảo vệ công ty.

Ách, ai thế kia? Nhan sắc cũng khuynh quốc khuynh thành nha! Chà chà, mỹ nữ! Khoan đã, mỹ nữ, khuôn mặt này... á, tình cũ của chủ tịch đại nhân!

Châu Khả Mi thiếu điều muốn đào một cái hố để trốn vào khi phát hiện ra danh tính của cô nàng phía trước, cô cuống cuống tìm chỗ trốn.

-Cô muốn tìm cô Khả Mi sao? Cô ấy cũng nổi tiếng quá ha?-Bác bảo vệ vui vẻ nói chuyện mà không để ý mặt của mỹ nữ trước mặt đã sớm đen như đất nồi rồi.

-Vậy có nghĩa là cô ta có làm trong này sao?

-A, nhắc đã thấy, cô Châu ở kia kia!-Bác bảo vệ reo lên mừng rỡ như nhật được vàng. Không biết nên khen bác bảo vệ hiệu suất và tốc độ làm việc nhanh hơn người hay là Khả Mi cô căn bản quá chậm chạp đi. Và thế là nhanh chóng sau đó mỹ nữ đã nhìn thấy dung nhan của Khả Mi.

-Ồ, chào cô!-Khả Mi cười mà như mếu, đầu nhanh chóng tính kế để chuồn đi nhanh nhất có thể.

-Tôi muốn nói chuyện với cô! Gặp nhau chút đi!-Cầu khiến mà như ra lệnh, mỹ nữ bỏ lại câu nói nhanh chóng bỏ đi phía trước, để lại bạn Khả Mi bần khoản không biết có nên đi hay không.

-----0o0-----

-Cô uống gì?-Đến quán cà phê đối diện công ty, mỹ nữ lịch sự hỏi.

-Ồ, tôi chỉ xin một ly nước lọc thôi!-Khả Mi cười gượng gạo. Thực ra cô tháng này làm đều là không công nha, đã thế còn đang trong thời gian trả nợ cho lão đại nữa.

-Tùy cô!-Mỹ nữ buông ra một câu khiến Khả Mi vốn mơ tưởng cô ta lịch sự mà gọi nước cho mình thất vọng nhanh chóng.

-Tôi vào chủ đề chính luôn!-Không có tâm trạng để ý đến Khả Mi, cô ta nhanh chóng vào vấn đề chính:-Như cô đã biết, tôi là người yêu cũ của Lâm Di!

Ách, thì sao? Liên quan đến cô à?

-Tôi biết là do tôi bỏ đi nên anh ấy mới cô đơn mà nhanh chóng phải lòng người khác để rồi cứ nhầm tưởng đó là tình yêu...

Nghe mỹ nữ độc thoại một hồi, Khả Mi mới biết cô ta là đang ngầm ý nói đến vợ chưa cưới giả của lão đại chính là cô, không hiểu sao trong một phút Khả Mi lại muốn phản bác lại.

-Dù là tình yêu hay không thì chủ tịch căn bản cũng là... yêu... yêu tôi thật lòng!-Chữ yêu cứ như là bã kẹo cao su dính trong cổ họng, khó khăn lắm Khả Mi mới lòi ra khỏi cửa miệng được.

-Hừ, chỉ là vợ chưa cưới chứ ngay khi có là vợ thật tôi cũng sẽ đưa anh ấy về với tôi! Tôi nói cho cô biết, mọi chuyện không dễ dàng như thế đâu! Tôi

căn bản là không cho phép một đứa tầm thường như cô đến gần Lâm Dĩ! Anh ấy phải mãi mãi thuộc về tôi!-Mĩ nữ bỗng nhiên hét ầm lên thiếu điều làm tim Khả Mi muốn rơi ra ngoài, mọi người nhanh chóng quay lại nhìn hai người bọn họ, dường như cũng ngầm hiểu ra chuyện gì, là cảnh cáo trước khi đánh ghen nha.Hai cô nhanh chóng trở thành tâm điểm của quán.

-Tôi chỉ muốn nhắc cô là mau thức thời mà tránh xa anh ấy ra, không thì cuối cùng người tổn thương cũng là cô mà thôi! Anh ấy sẽ chỉ yêu mình tôi thôi!-Đề lại lời cảnh cáo chắc như đinh đóng cột, mỹ nữ tiêu sái mà rời khỏi quán.Thấy mọi người cứ nhìn cô chăm chăm, Khả Mi cũng không dại gì mà nán lại lâu.

Chết thật, cô phải nhanh chóng mà giải thích cho cô người yêu cũ của chủ tịch mới được! Cô căn bản là sẽ gặp nguy hiểm nha! Nhưng...sao cô lại thấy khó chịu thế này? Từ sau cái ngày mà chủ tịch đại nhân...hôn cô, cô cảm thấy tâm trạng mình có phần không bình thường...

Khả Mi cứ mãi suy nghĩ vẩn vơ mà về đến bộ phận từ bao giờ, do đi trễ mà cô bị trưởng nhóm giáo huấn một hồi, định bụng sẽ làm việc chăm chỉ thì trưởng phòng từ đâu đi ra.

-Khả Mi, cô mau cầm công văn này lên cho chủ tịch đi!-Nghe trưởng phòng nói thế, chỉ có mỗi Khả Mi đứng hình trong gió còn tất cả mọi người vẫn bình thường như không, họ căn bản là đã quen rồi nha, còn nghĩ Khả Mi tốt phước sẽ nhanh chóng mà trở thành Lâm phu nhân nữa, thế nên chẳng có gì phải ngạc nhiên cả.

Lão đại gọi cô lên sao? Biết làm gì đây? Chắc anh ta căn bản là không để tâm nụ hôn đó vào lòng đâu! Châu Khả Mi, lên thôi!

Khả Mi khí thế hùng hục mà bước lên lầu 22.

Cộc, cộc, cộc.

Hồi hộp mà gõ cửa, nhanh chóng sau đó đã được lệnh đi vào.Hai cô thư kí ngồi ngoài cứ gọi là mắt tròn mắt dẹt nhìn Khả Mi.Cô gái này dạo này cũng được thịnh hành quả nha!

Lại nói đến Khả Mi sau khi bước vào thì khí thế đó nhanh chóng mà bay sạch, chỉ đứng nhìn lão đại mà bất giác nghĩ đến nụ hôn đó rồi mặt lại đỏ như ớt khi.

-Mang công văn lại đây!-Giọng nói của đại boss đã nhanh chóng kéo tâm hồn đang treo ngược cành cây của Khả Mi xuống dưới đất, cô ngoan ngoãn mà mang lại.

-Tiện tay lấy cho tôi tờ kia!-Lão đại đã ra lệnh, Khả Mi căn bản cun cút làm theo nhưng cô không biết cái tờ kia là tờ nào trong đồng này nữa.Thế là Khả Mi cứ cuống cuống mà lật tìm.

-Là tờ này!-Không báo trước, lão đại đã nhanh chóng đứng cạnh Khả Mi, rướn người qua mà lấy tờ công văn đấy.Hành động đầy bất ngờ đó thành công khiến Châu Khả Mi kinh tâm động phách.

Lão...lão đại làm gì vậy? Ưc, nhìn ở khoảng cách này chủ tịch đại nhân đúng là đẹp trai mà, cực kì đẹp trai nha! Da cũng rất đẹp a, là loại mỹ phẩm gì vậy?

Khả Mi mất thần hồn mà chìm đắm trong sắc đẹp sát hại chúng sinh của đại boss, ngơ ngẩn ngẩn không biết bao nhiêu lâu.Bỗng nhiên lão đại quay sang nhìn cô, mặt đối mặt, khoảng cách cũng rất rất rất gần nha!

-A~~Khả Mi hét lên một cái, giật mình trực tiếp lù lại mà đem cái mộng tội nghiệp đập xuống nền nhà, đau ê ẩm

Đúng là oan nghiệt! Oan nghiệt mà!

-Sao vậy?-Lão đại chau mày.

Hic, nếu boss đại nhân biết cô vì sắc đẹp mà đập mộng không biết có cầu đầu trăm không nhỉ? Hay tru di cửu tộc chẳng hạn.Ừm, tốt nhất là không nói!

-Nụ hôn đó, còn để tâm sao?-Lão đại bỗng nhiên nhắc đến vụ đó khiến Khả Mi mặt đỏ tía tai.Mất thấy phản ứng của Khả Mi, lão đại chỉ thờ dài, lắc đầu.

-Lúc đó là tình thế bất buộc! Cô cứ như vậy, mỗi việc còn con đường đã để trong lòng, sau này cô tính sao?

Nghe lão đại nói câu đầu, Khả Mi cô không hiểu vì sao bất chợt thấy buồn.

-Từ nay cô không cần lên đây đọc tài liệu nữa, giữ sức chiến đấu đi!-Lão đại buông một câu, Khả Mi nhanh chóng định thần.

Boss đại nhân nói sao? Cô không cần lên đây nữa? Tức là...cô được giải phóng rồi sao? Cô được giải phóng? Yeah!!!

Thế là nhờ một lời vàng ngọc của đại boss mà Châu Khả Mi lập tức trong tâm thế lâng lâng vui sướng mà bay về bộ phận.

Chương 14

Sau cái sự kiện được giải phóng khỏi ách nô lệ, khỏi những ngày tăng ca không lương, Khả Mi căn bản là vui vẻ đến tận buổi chiều.

-Khả Mi, có chuyện gì mà cô vui thế?-Đồng nghiệp A tò mò mà gắng hỏi.

-À...-Đang định nói cô lại thôi.Chả lẽ lại nói là vì không phải gặp chủ tịch đại nhân nữa mà vui sao, mọi người chắc sẽ nói cô thần kinh mất! Thế là Khả Mi lại kín như bưng, nhanh chóng khiến cho mọi người trong bộ phận tò mò không thôi.

-Khả Mi, hôm nay cô...

-Xong việc rồi! Về thôi!-Không đợi Kì Tâm có cơ hội dò hỏi, bạn Khả Mi trong tâm thế mừng hết lớn nỗi mà rời khỏi công ty, ngay cả bác bảo vệ ở ngoài cửa cũng cảm thấy kì lạ nha!

Ngày đầu tiên được giải phóng

-Khả Mi, hôm nay lại có chuyện gì mà vui thế hả?-Một đồng nghiệp thấy Khả Mi vui như thế thì gắng hỏi.

Vào ngày đầu tiên đó, Khả Mi căn bản vẫn mừng rơn.Làm việc cũng tích cực hơn mọi khi, lúc nào cũng mang nụ cười đi khắp công ty, căn bản so với trúng số độc đắc còn vui hơn.

Ngày thứ 2 sau khi giải phóng

-Khả Mi, hôm nay cô làm việc không được tích cực như mọi hôm nữa nha!

Cô căn bản không thể vui sang ngày thứ 2, nhưng bạn Khả Mi vẫn làm việc như ngày thường, chỉ lạ một điều là trong lòng cứ thấy buồn như thế nào ấy.Ấy da, chắc cô phải đi khám vào cuối tuần này mới được.Thậm nhủ cũng như an ủi mình, Khả Mi lại tiếp tục làm việc.

Nhưng đến ngày thứ 5 ...

-Lão đại là vì lí do gì mà lại cho mình thoát dễ như thế cơ chứ? Được thoát không hẳn là vui hoàn toàn a, mình tự dưng cảm thấy rất rất buồn nha, ăn cũng không nổi! Có lẽ tại từ nay không được ăn cơm chùa của đại boss nữa, phải tốn tiền mua đồ ăn mà sinh ra buồn chán rồi! Ừm, nhất định là lí do đó!-Thế là vào ngày đó Khả Mi căn bản không hề tập trung vào công việc, đã thế còn đánh sai nhiều chỗ đến nỗi bị lão trưởng phòng giáo huấn những 1h.Chỉ có thể hình dung ngày hôm đó trong một chữ: Thảm!

Thảm thoát cũng đã qua một tuần, và cuối cùng trong một lần đi WC Khả Mi cũng được biết lí do mà đại boss buông tha cô dễ dàng như thế.

-Này, nghe nói phòng kế hoạch vừa có một nữ nhân vào làm đó!-Một cô nhân viên nữ nói, tay còn bặm về qua về lại trên mặt.

-Tôi cũng nghe nói rồi, hôm qua vừa mới gặp xong, đúng là nữ thật!-Một cô khác tán dương, khuôn mặt như hồi tưởng về thời điểm đó, còn có một chút ghen tị trên mặt.

-Các cô có biết không? Hình như cô gái đó có quan hệ gì đó với chủ tịch í! Suốt ngày lên tầng 22 thôi, cũng phải ha, người ta vừa đẹp vừa giỏi như thế!

-Chắc chắn là có quan hệ với chủ tịch rồi! Hôm qua khi tôi đi về muộn liền thấy chủ tịch cùng cô nữ đó rất thân thiết!-Cô gái đó vừa phát biểu nhanh chóng làm đầy động lên phong trào buồn đưa lê bán đưa chuột của đám phụ nữ trong phòng.

Lão đại có người mới rồi sao? Đã thế còn là một nữ nữa! Nhưng nghe như thế nào cũng cảm thấy là cô nữ người yêu cũ của anh ta, hóa ra đó là lí do mà lão đại cho mình đi!

-Dạo này tôi không thấy cái cô Khả Mi bộ phận tài vụ lên phòng chủ tịch nữa thì phải?-Bỗng dưng bị nhắc đến tên, Khả Mi giật mình rồi chăm chú nghe.

-Trời ơi, cô không thể thực tế một chút được sao? Bây giờ chủ tịch có nữ nhân bên cạnh rồi thì cần đến cô ta làm gì nữa chứ! Mà tôi nghĩ chủ tịch đối với cô ta là"cả thèm chóng chán"thôi, mà ngài ấy để ý đến cô ta cũng là phước tám kiếp nhà cô ta rồi!

-Cũng đúng ha! Loại đàn bà không sắc như thế lấy lí do gì mà đòi chủ tịch để ý cơ chứ?

Đám phụ nữ ở ngoài cứ người này nói người kia chen mà ồn ào cả lên, còn Khả Mi bên trong thì thoáng sững người.

Cũng đúng thôi, chủ tịch như thế sao có thể cho cô mơ mộng cơ chứ! Nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ bất giác mà buồn thế này, cảm giác cũng rất khó chịu nha! Đã thế người bên cạnh lão đại bây giờ cũng là cô người yêu cũ, đáng lẽ ra ngay từ đầu cô phải nghe cô ta cảnh cáo chứ!

Khả Mi cứ mang tâm trạng buồn rầu mà về bộ phận, buồn rầu mà làm việc, thoáng nghĩ lão đại cùng cô nữ thân hình bốc lửa kia ở cạnh nhau mà không hiểu sao bức mình, cho đến tối. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Châu Khả Mi cũng cảm thấy bản thân cô cũng lạ lắm a, suốt mấy ngày qua đều vô cớ mà rầu rĩ, đừng có nhắc chi đến đại boss, cứ nghĩ cô vì lão đại mà buồn, thất vọng căn bản đã thấy không rét mà run rồi, lão đại là ai kia chứ?!

Bạn Khả Mi trong tâm thế buồn không tự chủ mà ăn, mà ngủ(mới 7h tối thôi a).Đang khi đuổi được cảm giác buồn bức mấy ngày này đi, chuẩn bị tự thế ngủ thì điện thoại bỗng nhiên reo ỳnh ỏi.

-Alô?-Khả Mi bức bối một bụng mà nghe điện thoại.Giờ này mà còn ai thừa thớt ngứa mỡ gọi cho cô a?

-Quán karaoke Sao đêm, đường số 2, 10 phút sau lập tức có mặt!-Sau đó trực tiếp tắt máy để bạn Khả Mi ở đầu dây bên kia dần mặt ra hơn nửa ngày, sau đó dần dần bùng nổ.

-Lão đại chết tiệt! Anh nghĩ mình là cái gì cơ chứ?! Lịch sự một chút thì ai cắt cổ anh sao? Người ta còn chưa kịp đồng ý cơ mà, trực tiếp tắt điện thoại! Tội-Châu Khả Mi, nhất định phải phản kháng! Không đến! Không đến!!!

Khả Mi hùng hực khí thế, lửa hận cháy quanh mình, có thể thấy con giận đã lên đến đỉnh điểm.Bạn Khả Mi quyết tâm mạnh đến nỗi mà cô bạn Song Linh bên ngoài nghe thấy tiếng hét cũng phải giật mình mà rớt ly chè thập cẩm đang cầm trên tay.Thực là kinh khủng a!-.-|||

-----0o0-----

Đúng 10 phút sau bạn Khả Mi đáng thương đã có mặt tại địa chỉ mà đại boss đã nói.Nhìn thấy quán karaoke mà mắt như muốn tóe lửa, tóc dựng đứng lên như songoku cấp độ 4, nhất thời khiến hai anh chàng đang định tán gái cách cô 50m cũng kinh hãi.-.-

Lão đại chết tiệt, hôm nay cô sẽ không nhịn nữa đâu!

Sau đó một cước mà bước vào trong. . .

Nhưng khi bước vào trong quán cô mới chợt nhận ra một điều, boss đại nhân căn bản không nói cho cô biết là anh ta đang ở phòng nào a! Đang khi mặt dần thối ra vì không biết trôi dạt về phòng nào thì tiếng chuông điện thoại vô cùng nhảm chán của Khả Mi vang lên, cô ngơ ngác nhìn màn hình, thoáng giật mình, là đại boss a!(hình như Châu tiểu thư căn bản không còn ngọn lửa chiến đấu nữa.-.-)

-Phòng VIP, đứng đó sẽ có người dẫn vào!-Nói xong lại trực tiếp tắt điện thoại.Khả Mi trong một khắc muốn trực tiếp đập nát cái điện thoại, nhưng dù sao cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi.Khả Mi vô cùng buồn rầu vì sự thật trớ trêu này mà không hề hay biết là rất lâu, rất lâu sau đó đúng là cô đã được trực tiếp mà đập vỡ một cái điện thoại IPHONE 6, nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện của rất lâu về sau.

Quay trở về hiện tại, bạn Khả Mi đã được quản lý Trương dẫn vào phòng VIP.Mắt thấy chủ tịch đại nhân nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống mà cô cảm thấy hàn khí bỗng vây quanh, chẳng làm gì mà chỉ biết cúi gằm mặt xuống, tay đặt lên nhau một cách nghiêm túc, chân cũng khép lại thành hình chữ V(như tập nghi thức đội i), bộ dạng so với khí thế lúc ở nhà căn bản là khác nhau một trời một vực, từ đầu đến cuối đều nghiêm túc như học sinh bị bắt lỗi! Cô thầm nghĩ:"niêng ăn đúng là niêng nhục nha!"

-Lại đây!-Nhìn hơn nửa ngày, Khả Mi tưởng chừng mình sắp chết vì ngột thở thì boss đại nhân bỗng lên tiếng, cô ngoan ngoãn bước lại.Cung kính không bằng tuân lệnh a!

-Bước lên kia!-Lão đại lạnh lùng ra lệnh, hất cằm lên phía sân khấu.

Hôm nay, thánh thượng chắc hẳn là ngọc thể bị tổn thương rồi, cô cảm thấy rất sợ, hàn khí bao quanh boss đại nhân dày đặc đến nỗi hù chết người! Cô muốn về nhà với tài tử Kim Huyên Joong a!

Mặc dù cảm râm như thế nhưng Khả Mi căn bản bên ngoài mặt li cũng không dám kháng lệnh.Lòng chửi mình thật xuẩn ngốc, mấy ngày nay không cảm thấy may mắn thì thôi cư nhiên lại dám buồn bã.Thật là càng lớn càng ngu nha! Mama quả nói không sai!

-Hát đi!-Nghe lão đại ra lệnh, Khả Mi thiếu điều muốn lên con đầu tim.Không nhầm chứ? Bảo cô hát sao? Mặc dù cô rất tự tin về tiếng hát của mình nhưng ... (Chắc cũng phải khá quát qua tiểu sử về giọng hát của nhân vật này nhì! Cách đây khoảng một năm, khi Khả Mi cất tiếng hát khiến”chìm sa, cá lặn” lập tức hiệu ứng âm thanh rất lớn a, chú chó của bà chủ nhà vừa đi qua liền sủa inh ỏi, Song Linh trong nhà bị hóc cái xương cá to đến nỗi phải đi bệnh viện.-Thiệt là đáng ngưỡng mộ!)

-Lão, à quên, chủ tịch, anh bảo tôi hát sao?-Quay về hiện tại, Khả Mi nhìn lão đại ngồi thư thái ở ghế mà hỏi.

-Hát lập tức suy nghĩ về khoản nợ cho cô!-Lão đại buông một câu, Khả Mi lập tức không suy nghĩ mà quay người, tư thế rất lăm lệt mà tròn bài”Đường đến ngày vinh quang”(nhạc chờ của lão đại), bài còn chưa hết một nửa boss đại nhân đã trực tiếp bỏ của chạy lấy người.-,

Bạn Khả Mi đang hát dang dở, khí thế cũng rất hăng lập tức suy sụp mà nhìn đáng lão đại vội vã chạy ra ngoài.

==-----==

-Đưa mic cho tôi!-Đội hơn nửa ngày mới thấy lão đại quay lại.Thánh thượng vừa mới rửa mặt, những giọt nước nhỏ còn đọng trên mặt vô tình mà hữu ý trở nên rất diễm tình, rất quyến rũ a! Khả Mi nhất thời chết sững, ngẩn ngẩn ngơ ngơ một hồi, đến khi lão đại trực tiếp giật lấy mic, đuổi cô về ghế cô mới hoàn hồn.

Châu Khả Mi, mày đúng là không có tương lai mà! Tại sao lại để cho anh ta thấy bộ dạng sắc nữ đấy cơ chứ!Hu hu hu hu. .

“Chắc em chưa một lần, nghĩ về người bên cạnh em bấy lâu nay từ khi em chia tay? ...”

Giọng hát trầm ấm nhưng lại buồn cách kì lạ của đại boss khiến Khả Mi lại một lần nữa ngẩn ngơ, không thể nào rời mắt khỏi người đó.

Chủ tịch, anh ta cũng có bộ mặt buồn bã như thế này sao?

Mãi chìm đắm trong giọng hát trầm ấm đầy tâm trạng của anh ta mà Khả Mi bất giác rớt nước mắt lúc nào không hay, ánh mắt sững sờ mà nhìn chăm chăm vào lão đại.Trong khoảnh khắc này, không hiểu vì sao cô cảm thấy chủ tịch anh ta cũng chỉ là một người đàn ông với trái tim và tình cảm như bao người, chỉ tiếc tình cảm đó không dành cho cô.

“Nhiều đêm, em vô tư khóc bên ai, nhưng em đâu biết anh buồn, gượng cười che dấu nỗi đau. .”

Giọng hát đó, cảm xúc đó, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi và cả những ngày qua, có phải là vì cô gái đó không? Lâm Dĩ, rốt cuộc anh thích cô gái đó đến mức nào cơ chứ? Song Linh nói đúng, cô căn bản là một người quá cô chấp, quá chung tình nên mới ôm chặt mối tình đơn phương vốn dĩ không có kết quả này.Lâm Dĩ, anh ấy lại ở trước mặt cô mà đau lòng vì người con gái khác.

“Nếu cam tâm chờ đợi yêu một người hết lòng, không có nghĩa là điều ngược lại sẽ đến. .”

Khả Mi trong một phút rớt nước mắt thì chợt nhận ra mình không nên tiếp tục thích người này nữa, không nên hướng người này mà xảy ra tình cảm, dù là quá khứ hay hiện tại. .

Sau sự giác ngộ đầy lí trí của Khả Mi thì chủ tịch anh ta đã hát xong, tâm trạng nguy hiểm kinh khủng.Chắc hẳn là vì vị mỹ nữ kia rồi.Tiếng nhạc vừa dứt, Khả Mi liền lí trí hẳn, 7 năm qua đâu phải cô đều sống chết vì đoạn tình cảm này, nếu không gặp lại anh ta căn bản đã không còn nhớ người tên Lâm Dĩ mình đã từng thích.Mama từng dặn con gái ngọc Khả Mi như thế này:”Đừng để đàn ông lừa bằng mọi cách”.Lão đại cư nhiên dám dùng âm nhạc đánh lừa cảm xúc của cô, vì có một số người khi nghe nhạc thì trở nên yếu đuối và nhu nhược hơn bình thường.Mà nói đi cũng phải nói lại, đừng trách cô ngu ngốc mà đại boss anh ta cũng quá giáo hoạt cơ! Đề phòng! Nhất định phải đề phòng!

Châu Khả Mi sau một hồi phân tích và tổng kết vấn đề liền quay sang nhìn lão đại, ách, anh ta căn bản đã uống hết chai rượu Vodka với nồng độ cao rồi!

-Chủ tịch, anh say rồi, về thôi!-Khả Mi cô cũng không ngu ngốc mà ở cạnh một con ma men nha!

-Ai nói tôi say chứ?! Tôi đâu có say!-Vì muốn chứng minh là mình hoàn toàn không say mà boss đại nhân liền không nói không rằng trực tiếp đứng bật dậy, Khả Mi là không muốn rước thêm họa vào thân nên nhanh chóng kéo anh ta đang đứng đối mặt với mình ngồi xuống, đằng sau cũng có một cái bàn thủy tinh nha.Kết quả, sau một hồi giằng co qua lại lão đại là người say thì yếu thế, trực tiếp té xuống mà ...nằm đè lên người Khả Mi.-

-Còn nói là không say, người say có ai tự nhận mình là say đâu chứ! Đứng lên coi! Lão đại, anh đè chết tôi rồi này!-Khả Mi dùng hết sức bình sinh mà đẩy anh ta ra nhưng căn bản người này cứ như cái bao tải cỡ lớn í, đẩy hoài mà chẳng nhích được một cm.Bạn Khả Mi mấy phút trước còn căn dặn lòng mình không được để đại boss lừa mà mấy phút sau đã nhanh chóng quăng lời cam kết đó đi tạt đầu rồi.

Ừc, nhìn ở khoảng cách này công nhận lông mi chủ tịch đại nhân dài thật, dày mà còn cong nữa chứ, chà bù với cô! Chà, da cũng thật mịn nha!

Khả Mi không kìm nổi máu sắc nữ đang sôi sùng sục trong người mà đưa tay lên toan sờ mặt đại boss ai ngờ tay còn chưa đụng đến sợi lông trên mặt đã bị lão đại giữ lại.

Oh My God! Đây có phải là ăn vụng mà bị bắt không? Nhưng cô căn bản còn chưa ăn miếng nào mà!!!

Khả Mi uất ức mà phản kháng trong lòng, do ở khoảng cách rất rất gần mà cô có cảm giác hơi thở của boss đại nhân cứ từng đợt mà phả vào mặt cô, mùi hương cũng rất quyến rũ, mê hoặc lòng người nha!

-Cô làm gì vậy?-Lão đại vừa giữ tay cô vừa hỏi. Do mới uống rượu nên giọng đặc biệt nhẹ nhàng, còn mỉm cười một cách khó hiểu với cô nữa, có lẽ là vì say nên mắt còn mờ mờ ảo ảo như có một tầng sương bao phủ vậy. Khả Mi cô vì cảnh tượng trước mặt mà đỏ hết mặt mũi, bỗng nhiên cảm thấy...

-Anh mà không ngồi đây là tôi... tôi làm bừa đó!-Lão đại vẫn cười đầy dụ hoặc với cô.

-Lúc này có phải cô muốn sờ mặt tôi đúng không?

-Á, không có! Chủ tịch anh đừng hiểu lầm!-Khả Mi sợ anh ta nghĩ mình là sắc nữ liền vội vã giải thích, nào ngờ hành động tiếp theo của lão đại khiến cô giật mình. Anh... anh ta lại cầm tay cô mà đưa lên mặt mình, ách, xoa xoa...

Á, lão đại anh làm gì vậy? Khả Mi cuống cuống muốn rút tay ra nhưng khổ nỗi tay anh ta cứ như gọng kìm í.

Giây dụa 3s...

Khoan đã, da lão đại quả nhiên rất mịn nha!

-Cô thấy sao?-Ặc, sao cứ như tiểu thụ vậy?

-Rất mịn nha!-Đang chìm đắm, Khả Mi như nảy ra một ý nghĩ. Rút điện thoại ra.

-Cô làm gì vậy?-Lão đại chau mày nhìn.

-Tôi... tôi là muốn nhiều người biết rằng da chủ tịch anh mịn như thế nào ấy mà!-Có lẽ đây cũng được coi là một lí do.-|||

Boss đại nhân hiển từ không ý kiến gì hết.

He he he, đây là cơ hội ngàn năm có một nha, không biết tận dụng thì đâu còn là người nữa chứ! Mọi ngày ai bảo anh ta đàn áp cô cơ chứ, lần này tôi phải quay lại cho mọi người cùng biết chủ tịch anh biến thái như thế nào mới được.

Nghĩ đoạn, Khả Mi liền quay.

-Khả Mi, cô có phải trước kia rất thích tôi đúng không?-Lão đại buông tay Khả Mi ra, trực tiếp dùng hai tay đặt lên má cô. Khả Mi tròn tròn mắt.

-Tôi... tôi muốn...-Lão đại càng ngày càng tiến mặt lại gần, gần, gần...

Anh... anh ta lẽ nào định... Không được, Châu Khả Mi, mày phải thể hiện mình là người có giá như thế nào mới được, cường hôn một lần là quá đủ rồi! Nhưng... cô thật lòng không muốn đẩy ra à! Châu Khả Mi, không được! Lão đại anh ta chắc không nhớ đâu! Châu Khả Mi, thôi được rồi, một lần thôi! Cuối cùng gian tà đã chiến thắng chính nghĩa! ^.^

Lão đại ngày càng gần, còn 5cm...3cm...1.5cm...

Khả Mi nắm chặt thành ghế sofa, tim như ngựa hoang đứt dây cương mà đập mạnh kinh khủng, cô nhắm tịt lại rồi lại mở ra.

Còn 1cm...

Oẹ!

Đánh nhanh thắng nhanh, một cước liền kết thúc cảnh hot đầy kịch tính. Vâng, đúng như mọi người đã mắt thấy tai nghe âm thanh đầy mê hoặc đó. Lão đại cư nhiên nhân lúc bạn Châu Khả Mi không đề phòng mà trực tiếp ói một bãi... chạy dọc từ cổ áo đến đai quần của cô. Khả Mi mặt đen như đất nòi, lặng yên mà không nói lên lời.

3 phút...5 phút...

-Á, chủ tịch chết tiệt nhà anh!!!-Tiếng hét như muốn lung nóc nhà, lão đại ngo ngắc mở mắt ngọc ra nhìn hiện trường.

-Có chuyện gì vậy?-Một câu hỏi đầy vô tư được buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 16

Châu Khả Mi do bị lão đại nhấn tâm ới vào mà đành phải cắn răng mặc áo khoác bên ngoài, đã thế còn phải chạy khắp quán karaoke để tìm quản lí Trương, một buổi tối thật là đáng nhớ đối với cô.

Lại nói đến việc Khả Mi cô sau khi về nhà liền thuật lại mọi chuyện cho bạn mình nghe, còn đưa điện thoại cho xem để tăng độ xác thực mà quên mất một chi tiết.

-Khụ, khụ, khụ...-Châu Song Linh không biết là vô tình hay hữu ý mà ho sặc sụa.

-Oái, bắn hết nước vào màn hình rồi! Tháng này mình không có lương đâu đó!-Khả Mi trợn hỏa lên, xót xa mà nhìn bé điện thoại đã sớm bị nước miếng bủa vây.

-Khả Mi ... cái này là ...anh ta định làm gì đây?-Song Linh thẳng thốt nhìn cô, cô cũng ngơ ngác mà liếc qua.

Cái ...cái này ...không.

Khả Mi trợn hỏa nhìn cảnh tượng trong điện thoại-lão đại đang nằm đè lên người cô.Không kịp suy nghĩ, Khả Mi với vận tốc hỏa tiễn định bụng sẽ giết lại điện thoại, ai ngờ Song Linh nhanh tay hơn.

-Giải thích coi!

-Thật ra lúc đó là anh ta đang say...

-Châu Khả Mi, nếu cậu cứ mãi như thế này ...cậu không tính có bạn trai sao?

-...-Khả Mi hoàn toàn ngơ ngác.

Việc này thì liên quan đến việc có bạn trai sao?

-Đảm bảo với cậu là không có thằng đàn ông nào thấy cảnh này mà dám qua lại với cậu!

-Vậy giờ tính sao?-Cô cũng không muốn làm gái ế cả đời đâu a.

-Tuần sau, cùng mình đi xem mặt!

Thế là Khả Mi trong tư thế ngớ ngẩn mà qua một ngày.Đến sáng mai vác cặp mắt gấu trúc mà đến công ty, chỉ vì không hiểu sao tối qua lại cảm thấy khó chịu bởi câu nói của cô bạn mà thành ra không chợp mắt được.Cô cứ cảm thấy thực sự là không muốn đi xem mặt a.

-Này, sáng ngày tôi thấy cái cô mỹ nữ ở phòng kế hoạch bước ra từ xe của chủ tịch đấy!-Câu nói của Khánh Xuyên nhanh chóng khiến cả phòng nhao nhao lên, và đương nhiên Khả Mi cũng kéo hồn về hiện tại.Mọi người vây quanh Khánh Xuyên.

-Tôi nghĩ mục đích của cô ta đã quá rõ ràng rồi!-Tú Tú vừa phát ngôn nhanh chóng đã lấy được like của đông đảo quần chúng trong phòng.Khả Mi cô cũng ngây ngốc mà gật đầu.Cô cũng cảm thấy đúng a.

-Sao có thể trách chủ tịch được cơ chứ, người ta xinh đẹp như thế! Ngay cả phụ nữ như chúng ta còn phát mê mà, đừng không?-Mọi người nhất trí mà gật đầu, sau đó đột nhiên quay sang nhìn Khả Mi bằng ánh mắt hết sức đáng thương.Bạn Khả Mi vì hành động đột ngột của mọi người mà đàn mặt ra.

-Khả Mi à, cô còn trẻ, tương lai còn xa, đừng vì chuyện này mà nghĩ quẩn nghe chưa?-Đồng nghiệp A làm bộ mặt buồn rầu hết sức thõa thượng mà đập vai cô.

-Đúng đó, đời còn dài, và lại giai cũng còn nhiều!-Đồng nghiệp B tiếp.

-Khả Mi, hay là cô đem tài liệu này lên cho chủ tịch đi! Tiện thể lên đó thám thính tình hình luôn!-Tú Tú bộ mặt hết sức miễn cưỡng mà đưa tài liệu cho Khả Mi, còn bạn Khả Mi thì hoàn toàn ngơ ngác với sự việc trước mặt.

Mọi người rốt cuộc là đang nghĩ gì a? Cô cùng với chủ tịch thì có liên quan gì đến nhau cơ chứ?

-Nhanh lên đi-Dưới sự thúc giục vô biên giới của mọi người, Khả Mi ngơ ngác mà đi lên tầng 22.

.....

Đúng 3 phút sau, Khả Mi đã khấn áo chỉnh tề mà đứng trước phòng làm việc của lão đại, tìm không tìm được mà đập như gõ mõ.

Hít một hơi thật sâu, cô chuẩn bị gõ cửa.

-Khả Mi, cô tìm chủ tịch sao?-LiLa thư kí nói với tôi, Khả Mi nhanh chóng quay lại.

Ách, là lão đại không có nhà sao?

Thấy bộ dạng ngơ ngác của cô, LiLa thư kí cũng giải thích:

-Chủ tịch thì vẫn đang ở trong phòng...

-Vậy thì tôi vào!

-Ồ, nhưng mà...-Không đợi cho cô thư kí xinh đẹp đó nói hết câu, bạn Khả Mi đã nhanh chóng tác phong công nghiệp mà một cước bước vào.

-Chủ tịch, tôi đến...

Lời còn chưa kịp nói hết Khả Mi đã nhanh chóng chết đứng.

-Dĩ Dĩ, người ta là lo cho anh nên mới hỏi mà! Đừng lạnh lùng với em nữa có được không?-Cái cô mĩ nữ kiêm người yêu cũ của lão đại đang như keo mà dán lên người của anh ta.

Cái...cái quái gì...thế này?

-Minh Kiều, đây là phòng làm việc!-Lão đại vô cảm mà ra lệnh, hàn khí nhanh chóng vây quanh, khiến cái cô mĩ nữ đó không cần đuổi cũng buông anh ta ra.Lúc sau, đại boss lơ đãng quét mắt ra phía cửa mới thấy Khả Mi đang chết đứng ở đó.

-Cô Châu, có chuyện gì sao?-Lão đại hờ hững nói, Khả Mi không hiểu vì sao giận sôi lên.

Boss đại nhân, anh có thể vô sỉ hơn được nữa không? Hôm qua rõ ràng là ai không biết ngại ngần mà ới lên người cô cơ chứ? Thái độ vô ơn đó là sao cơ chứ?!

Vâng, đó chính là nỗi lòng của bạn Khả Mi đáng thương, cô thật sự chỉ muốn chửi thẳng như thế.Nhưng xin lỗi, dù có cho cô mười cái gan nữa thì căn bản cô cũng không dám nói. Thế là Khả Mi bên ngoài lại phải đáng thương mà mỉm cười.

-Chủ tịch, tôi là muốn đưa tài liệu này lên cho anh!-Mỉm cười.

-Tài liệu gì?-Lão đại vô cùng thờ ơ mà hỏi.Ánh mắt nhìn cô chăm chú.

-Là...là tài liệu khu nghỉ mát Thiên Thời-Lại mỉm cười.

-Nếu cô không muốn tôi tụt huyết áp thì đừng cười nữa!

Phi!

Câu của chủ tịch đại nhân vừa buông, cô mĩ nữ kia đã không kịp giữ hình tượng mà phì cười.

Khả Mi hoàn toàn đen mặt.-.-|||

Lão đại chết tiệt nhà anh....

-Còn gì nữa không?

-...

-Không còn thì ra ngoài đi!-Lạnh lùng ra lệnh, coi bộ đại boss rất tuyệt tình nha!

Khả Mi một bụng ức chế toan bước ra ngoài, ai dè cái cô Minh Kiều kia liền lên tiếng châm chọc.

-Em biết ngay mà! Làm sao anh có thể cùng cô ta yêu nhau cơ chứ! Dĩ Dĩ, nếu anh cảm thấy chán ngấy cô ta thì có thể quay về với em!

Grừ, cô hiện tại đang sắp mất hết lí trí rồi đấy! Mấy người khôn hồn thì ngậm hết mồm quạ lại đi!

-Minh Kiều, cô ấy là vợ-chưa-cưới của anh!

Rõ ràng là nhấn mạnh mà sao cô cứ có cảm giác như lão đại anh ta đang muốn chế nhạo cô thế này? Không đúng, mười phần câu nói là chế nhạo mà!

-Dĩ Dĩ, anh khiến em nghi ngờ?

-Vậy sao?

Lâm Dĩ anh ...anh đứng đến đỉnh con thịnh nộ của bốn cô nương rồi đấy!

Châu Khả Mi mắt hết lí trí, con giận che hết mắt mà một cước bước đến trước mặt hai người, có mắt mà không thấy Thái Sơn liền nghiêng răng lòi điện thoại ra. Hai người ngơ ngác nhìn cô.

Grừ, là lão đại anh chộc đến cô trước, đừng trách cô hạ thủ không nương tay!

-Cô nói tôi không phải là vợ-chưa-cưới của anh ấy sao? Vậy thì mở to mắt mà nhìn đi! Nếu tôi không phải vợ chưa cưới của Lâm Dĩ thì làm sao có thể nhìn thấy con người thật của anh ấy cơ chứ!-Nói đoạn cô nhanh chóng giờ đoạn video đó ra trước mặt hai người.

Sau 2 phút, hai con người này đều tròn hóa.

-Sao? Cô có biết anh ấy rất háo sắc không? Có hay anh ấy là tiểu thụ chính cống không?-Khả Mi tự đắc mà hát cảm, lỗ mũi cứ gọi là từng mảnh mà văng khắp phòng. Nhân hạ nhìn phản ứng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 17

-Châu-Khả-Mi!-Gần từng tiếng, lão đại lạnh lùng ném ánh mắt về phía cô. Khả Mi vì việc này mà thoáng giật thót, theo bản năng tính bỏ của chạy lấy người.

-Quay lại!-Chân chưa kịp đặt đến cửa đã bị lão đại chặn lại, lạnh lùng mà ra lệnh.

Sao ...sao chứ?! Mặc gì cô lại phải quay lại!

Thầm nhủ như thế, Khả Mi đánh bạo toan bước ra, mặc kệ lão đại tức đến tím mặt sau lưng cùng sự ngỡ ngàng đến tột độ của cô nữ nữ kia.

Cô không có lỗi! Hoàn toàn không! Nếu lão đại muốn trách thì tự trách chính bản thân mình đi, bức người quá đáng nên mới bị như thế! Nhưng bỗng dưng cảm thấy cô cũng thật thông minh nha, đã nhanh trí mà quay cảnh đó lại!

Khả Mi ngốc nghếch không biết chọn thời điểm mà thả mình, lão đại phía sau đã nhanh chóng bị thái độ của cô làm cho giận đến tím người, ánh mắt âm u, lạnh lẽo đến nỗi cô Minh Kiều bên cạnh cũng không rét mà run.

-Tôi nhắc lại! Bước đến đây!-Căn phòng nhanh chóng bị hàn khí của đại boss làm cho đóng băng, đương nhiên bạn Khả Mi cũng thành công mà tỉnh mộng, đối mặt với thực tế.

Quay lại hay không? Đứng lại hay bỏ trốn? Ôi Chúa ơi, ngài linh thiêng mau đến cứu con đi!

-Á!-Không đợi Khả Mi có thời gian suy nghĩ, lão đại đã nhanh chóng một tay túm lấy cổ áo cô mà lôi lại trước bàn làm việc.

Cập, cập, cập!

Răng của bạn Khả Mi không hện mà đánh vào nhau cầm cập. Cô sợ sệt mà lên nhìn thái độ của đại boss, khéo lúc anh ta cũng đang nhìn cô chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô ...đã làm gì sai sao?

-Minh Kiều, ra ngoài đi! Lão đại cố kìm nén con tức như muốn nuốt trọn lí trí mà nhẹ giọng ra lệnh. Không hiểu sao trong giây phút ấy Khả Mi thấy thật là bất công, với cô gái đó thì lúc nào cũng dịu dàng còn với cô thì ...ách, cô lại đang suy nghĩ vớ vẩn cái gì thế này?

-Dĩ Dĩ, em muốn ở ...

-Tôi nói ra ngoài!-Không đợi cô nữ nữ đó nói hết đại boss đã tức giận mà chém ngang câu. Khả Mi cô rút lại lời lúc nãy nha.

-Anh...-Cô Minh Kiều đổ nước mắt lưng tròng, sau đó ném ánh mắt uất hận về phía cô.

Cô lại làm gì sai sao?

Rầm!

Tiếng đóng cửa làm Khả Mi choàng tỉnh, bây giờ trong phòng chỉ còn đại boss với con giận ngút trời và Khả Mi cuống cuống sợ hãi.

-Chủ... chủ tịch...

-Cô rút cuộc là lấy thứ đó ở đâu?-Lão đại âm u nhìn cô, lạnh lẽo mà đặt câu hỏi.

-Tôi... hôm qua chủ tịch anh uống say...

-Sao cô biết?-Lão đại ngờ vực hỏi.Điều này làm Khả Mi thoáng giật mình.

Này, đừng nói là lão đại không nhớ gì nha? Còn thái độ sao cứ như nghi ngờ cô theo dõi anh ta vậy!

-Là anh gọi tôi đến mà!-Khả Mi uất ức giải thích.Cái này làm tổn hại nghiêm trọng danh dự của cô nha !

-À-Lão đại à một tiếng như không, nhưng sau đó lại nhanh chóng ném ánh mắt tức giận về phía cô:-Là ai quay?

Trời ơi, phải làm sao đây? Không lẽ nói cô quay sao? Cô thật không muốn bị đuổi việc a.Được rồi, thống nhất không nói, chẳng phải có câu"im lặng là câu trả lời tốt nhất"sao, chắc lão đại sẽ tự hiểu thôi! Ừm!

Đầu tranh tư tưởng một hồi, Khả Mi mạnh dạn mặt đối mặt với lão đại, nhất quyết cam như hén.

-Nói!-Nhưng lão đại lại đột nhiên hét lên thành công dọa chết tâm hồn vốn phòng thủ mỏng manh của cô, bạn Khả Mi bắt đầu nói lắp:

-Thật...thật ra...

-Không lẽ là cô quay?-Giọng đại boss bỗngưng khác thường, ánh mắt thâm trầm mà nhìn cô gái trước mặt.

-Xin lỗi! Thành thật xin lỗi! Lần sau tôi không dám nữa đâu!-Khả Mi phản xạ có điều kiện mà chấp tay giờ trò nước mắt với lão đại, thái độ cứ gọi là thành khẩn kinh khủng.

-Nếu là cô quay thì rút cuộc là có ý gì?-Lão đại nhất quyết không chịu buông tha, tiếp tục dò hỏi.

-Tôi...tôi không có...

-Trong đoạn video đó, lúc tôi nằm đè lên người hình như cô Châu không có ý đẩy ra?-Lão đại càng tiến Khả Mi càng lùi, cuối cùng cô lại hết đường lui mà đụng vào bàn làm việc của đại boss.

Chúa ơi, ngài mau cho tảng đá xuống đè chết con đi!

-Ngẩng đầu lên!

Hic, phải làm sao đây? Cô thật sự hối hận rồi! Châu Khả Mi, mày nhất định không được ngẩng đầu lên, chắc chắn anh ta muốn trả thù mày vì cái tội sỉ nhục mà!

-Ngẩng- đầu-lên!-Lão đại gằn từng tiếng, báo hiệu cơn giận không hề nhỏ chút nào.Nhưng phải chăng là bạn Khả Mi quá chậm tiêu nên vẫn một mực trung thành với Đảng, với Tổ quốc, bằng mọi giá không khuất phục trước cường quyền mà không chịu ngẩng đầu lên.

-Á!-Khả Mi hét lên, giật mình nhìn hành động của đại boss-anh ta lại trực tiếp ném cô nằm lên bàn làm việc.Mặt bàn bằng đá lạnh lẽo càng làm cho Khả Mi thêm thập phần tỉnh táo, nỗi sợ hãi cũng vì thế mà tăng cao.Nhưng điểm kì lạ là lão đại anh ta...đang nửa người nằm đè lên cô, khoảng cách cũng rất gần nha.

Hơi thở này, làn da này, còn cả đôi môi quyến rũ của đại boss nữa chứ, tất cả như hôm qua.Não bộ vừa nghĩ đến sự việc tối hôm qua Khả Mi nhất thời không kìm được mà muốn xị máu mũi.

Trời ơi, Châu Khả Mi, mày đúng là đồ sắc nữ mà! Nhưng dù có là sắc nữ hay là nữ nhân cường gian thì sao có thể cả gan lấy đại boss làm đối tượng được cơ chứ! Không được! Tuyệt đối không được!!!

-Đừng là không phản kháng!-Lão đại nói một câu nhất thời làm Khả Mi muốn chết đứng.Bây giờ cô mà không phản kháng thì khác nào thừa nhận mình đối với đại ma vương là suy nghĩ không bình thường.

Suy nghĩ một hồi, Khả Mi quyết định giãy dụa.

-Châu Khả Mi, em có hay không ý đồ với tôi?

-...-Châu Khả Mi từng sờ mà quên giây dựa, nãy bộ cũng vì thế mà quên hoạt động luôn.

-Hôm qua chúng ta dùng không đúng lúc thì phải!-Lời vừa dứt lão đại trực tiếp tiến mặt lại gần Khả Mi, cô hoàn toàn thờ không thông mà chết đứng, mắt trợn nhìn lão đại đang ngày càng tiến gần.

Chẳng lẽ ...anh ta định ...không được, Châu Khả Mi, mày không thể dễ dãi như thế được ! Nhưng sao cô vẫn không đẩy ra vậy?-.|||

Còn 2cm ...1,5cm ...1cm ...

Khả Mi nhắm tịt mắt lại, hai tay nắm chặt hai bên mép quần, tìm đập mạnh đến nỗi muốn bắn ra khỏi lồng ngực.Đại boss mắt thấy phản ứng của cô mà thâm cười trong bụng nhưng cũng không có ý định dừng lại.

Đang khi hai người chỉ còn 0,01cm, môi khẽ chạm vào nhau thì cánh cửa liền bị mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

LiLa thư kí mắt thấy cảnh tượng trước mặt thì như bị hù chết, trợn tròn mắt nhìn chủ tịch đang nằm đè lên cô gái kia.

Cái ...cái gì thế này? Chủ tịch từ khi nào mà...

-Có chuyện gì sao?-Mãi hơn nửa ngày sau, lão đại lên tiếng mới thành công kéo tâm hồn đang treo ngược cành cây của cô thư kí về.LiLa thư kí hoàn hồn, thu lại dáng vẻ thất thố chưa từng có của mình về.

-Đổi tác trong dự án tháng tới muốn gấp ngai để bàn bạc, họ đang đợi bên ngoài thưa chủ tịch! Nếu như anh có việc bận ...-Cuối câu, cô thư kí còn kín đáo nhìn Khả Mi bây giờ đang chết đứng dưới người chủ tịch.

-Không cần đâu! Tôi ra ngay bây giờ đây!-Nghe chủ tịch đã nói như thế, thư kí lễ phép cúi đầu rồi lẳng lặng ra ngoài, trong phòng hiện tại chỉ còn hai người.

-Tôi ...tôi đi...-Khả Mi ngơ ngậy ý muốn đứng lên, cô thật sự sẽ chết vì tình cảnh này mất.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, dù cho đẩy như thế nào thì lão đại anh ta nửa phần cũng không dịch chuyển.Rốt cuộc là có ý gì a?

-...-Boss đại nhân nhìn cô chăm chăm, ánh mắt và người chung tình không chịu rời khỏi, bạn Khả Mi căn bản hiện tại sắp không thở nổi nữa rồi.

-Cô căn bản sau bao nhiêu năm vẫn còn thích tôi!-Anh ta khẽ cười khẩy, mắt chế nhạo nhìn Khả Mi.Còn riêng bạn Khả Mi vào giây phút hiện tại như chết sống.

Anh ta cứ nhiên lại lấy tình cảm của cô ra làm trò đùa!

Khả Mi tức đến run người, thời khắc này thật sự rất muốn lao vào đánh người, chửi bới, dạy cho anh ta một bài học nhưng ...anh ta là ai kia chứ?

-Tôi còn phải tiếp khách, phiền cô Châu trở về bộ phận!-Lạnh lùng ném một câu, anh ta lại trở về bộ dạng vô cảm thường ngày của mình-chủ tịch.Khả Mi cảm thấy thật phần uất, con giận như muốn thiêu rụi cả người nhưng cô cố gắng kìm chế, lịch sự chào mà ra ngoài.

-Khả Mi, mình đã bảo cậu mau chóng cùng mình xem mặt đi mà! Bây giờ nhìn anh ta khinh thường cậu đó, cậu còn ôm mộng si tình!-Song Linh còn phần nộ hơn cả chuyện tình của mình, sau khi nghe Khả Mi kể xong liền tức muốn xù lông nhím lên.

-Dù sao một tuần nay anh ta cũng không đụng gì đến mình ...-Chuyện đó cũng là của một tuần trước rồi a.

-Giọng như thế là sao hả?-Nghe Song Linh phản nản Khả Mi mới như sự tỉnh.Cô rốt cuộc là buồn vì cái gì a, cũng không phải là xảy ra tình cảm với lão đại.Chà, đúng là phải đi khám thật rồi!

Bạn Khả Mi buồn rầu hơn nửa ngày vì bệnh không rõ nguồn gốc của mình, sau đó quyết định không nghĩ nữa mà đi vào phòng ...ngủ.

-Đi đâu vậy má hai?-Song Linh ngơ ngác nhìn Khả Mi thất thểu hướng phòng mà đi, cũng sắp đến phim tù của hai đứa rồi mà.

-Ngủ!-Cô ư ể oải trả lời, cô bạn sau lưng sém muốn rớt cằm Vì sao a? Đơn giản một con một ngôn tình cày đến tận hừng sáng mới chịu thôi như nó mà đi ngủ sớm như vậy sao? Mới có 7h thôi a!

Khả Mi cũng không hiểu vì sao mình lại cảm thấy mệt mỏi nữa, chỉ biết bây giờ vào thời khắc này cô không muốn nói chuyện, thế là lê dép vào phòng.

Khả Mi nằm vật ra giường, đầu óc của cô như một cỗ máy thời gian, bắt giắc mà nhớ đến cảnh sáng ngày...

Bây giờ là 9h sáng, mọi người trong công ty không hiểu sao mà không im lặng được, ồn ào mãi không thôi.

-Này, nghe nói cái cô Minh Kiều mới nữ hình như trước kia là người yêu của chủ tịch đấy!-Khánh Xuyên không biết chui rúc ở tận đâu về, bộ dạng thảm hại hết sức.Nhưng mọi người đã không còn tâm trạng để ý khi nghe câu thông báo của cô, náo loạn một phen.

-Cái gì cơ?

-Tôi biết ngay mà! Thảo nào thấy dạo gần đây cô ả cứ xuất hiện tầng 22 riết!

-Chẳng lẽ là thật sao?-Mọi người tuy thất vọng vì bị vỡ mộng, ít ra trước kia họ cũng có động lực đi làm là chủ tịch nha, nhưng giọng nói của Tú Tú dường như có điểm gì đó bất thường, ai cũng hướng mắt về cô nhân viên đó.

-Có chuyện gì sao? Chủ tịch quen biết một người hoàn hảo, nhan sắc tuyệt trần như thế cũng là bình thường mà! Đúng không, Khả Mi?-Ki Tâm bỗng dưng quay sang nhìn Khả Mi khiến cô nhất thời không biết phản ứng như thế nào.Cô cũng cảm thấy khó chịu!

-Tối qua, tôi phải tăng ca nên về muộn, vốn tính tò mò nên tôi cũng muốn một lần thử lên tầng 22 xem nó ra sao ...-Tú Tú giọng điệu thần bí bắt đầu kể, mọi người trong phòng tài vụ nhanh chóng quảng công việc sang một bên mà hóng, trưởng phòng ngồi tít bên trong cũng hóng tai lên nghe

-.-|||

-Mọi người có biết khi tôi lên đó thấy gì không?-Tú Tú thấy mọi người mặt mày bày ra bộ dạng hóng muốn đột quy thì thấy rất high, giả giọng thần bí.

-Cô nói đi! Vòng vo hoài!-Cả đám cúi lên, thế là cô đồng nghiệp Tú Tú như quay về thời điểm đó mà thuật lại...

Bóng tối của thời khắc chập tối như muốn nuốt chửng cả thành phố, nhưng ánh đèn đã chiếu rọi khắp nơi, một nơi nào đó trong Tập đoàn Lâm thị vẫn sáng đèn...

-Biết thế trưa này không ngủ thì đã không phải tăng ca rồi! Trời ơi, cái lưng của tôi!-Tú Tú ngó nghiêng khắp nơi, khi khẳng định là không còn ai mới dám giờ giọng than vãn đặc trưng.Một đồng tài liệu như núi sau 2h đồng hồ nán lại Tú Tú mới xử lý xong, định bụng ra về luôn, còn trò chuyện cùng Chu Công nữa chứ, nhưng không hiểu sao trong một khắc cô thật sự rất muốn lên ngao du sảo huyết của thánh thượng? Mang tiếng là tiền bối vào trước cái con nhỏ Khả Mi ngốc kia mấy năm, thế nhưng số lần cô lên đó coi như là một con số 0, bản thân cũng cảm thấy rất là phần uất a!

Quyết định một ngày, Tú Tú hùng hực khí thế mà bước vào thang máy, nhấn tầng 22.

Cộp, cộp, cộp!

Tiếng giày cao gót dù Tú Tú cố đi nhẹ nhàng vẫn vang lên giữa khoảng không, cô đành xách dép để bảo vệ tính mạng mình, đề phòng ai bắt được còn có thể bỏ của mà chạy lấy người.

Phù, Tú Tú, mày nhất định phải thật bình tĩnh! Á, nhưng mà hình như là có tiếng gì thì phải?

Bị trí tò mò kích động, Tú Tú thấy chết không sờn mà tiếp tục tìm ra nơi phát ra tiếng động đó...

Càng đi lại gần cô càng thấy tiếng đó rất kì a! Giống như tiếng thở, dồn dập, hồi hả ...lẽ nào ...

Tú Tú mắt sáng như sao, cô sắp bắt được một đôi vụng trộm tình công sở ở đây rồi sao? Nhanh chân, cô rón rén mà như chạy về phía đó.-.-|||

-Ừm...-Tiếng cô gái trước mặt vang lên.

Thấy rồi nha! Hình như là hai người đang hôn nhau thì phải, cô gái đó cũng rất là hường thụ nha! Chẹp, chẹp, mặt cô đó quen a...

Tú Tú tròn mắt nhìn ra chỉ để nhìn cho kĩ cô gái đó, hai người đó hình như rất say sưa mà không biết trời trăng gì.Tay chàng đó không kiêng dè gì mà đi du lịch trên thân hình nóng bỏng của cô gái, nhưng nhanh chóng bị cô ta túm lại.

Oái, đó không phải là cái cô Minh Kiều ở phòng kế toán sao? Vậy người cô ta đang hành sự kia là...

-A, Dĩ...em không...thở nổi...-Giọng cô gái đó yếu điệu mà vang lên, có một chút nhiễm dục, nhưng chính câu nói đó lại khiến Tú Tú như bị một trường mà muốn té xỉu.

Chủ tịch...hình như cũng tên Dĩ phải không?

-Ha ha ha ...-Người đàn ông đó cười khan, khe nhéo má cô gái đó về cung chiều, còn Tú Tú căn bản cái khác này chỉ muốn bỏ chạy thực mạng, và cô đã chạy thật....

Quay về thời điểm hiện tại, mọi người như mất hồn, cô nào cũng sầu kinh khủng Chủ tịch lại cùng cô nữ đó ôm hôn thắm thiết như thế là hết hi vọng rồi.

-Nói mới nhớ, sáng ngày tôi cùng Khả Mi cũng thấy cô ả bước ra từ xe của chủ tịch đấy! Phải không, Khả Mi?-Ki Tâm nói một hồi mà thấy cô không có động tĩnh gì thì lay mạnh đến nỗi muốn rời xương Khả Mi hoàn hồn.

-Hà?-Thấy thái độ của cô như thế mọi người lại bày ra bộ mặt thương hại kinh khủng, chỉ lắc đầu rồi quay về chỗ làm việc...

Lại quay về thời điểm chính ban đầu, Khả Mi buồn bã mà nhắm mắt hồi tưởng, mọi chuyện đã như thế thì cô còn mơ mộng cái gì nữa cơ chứ! Không đúng, cô đâu hề mơ mộng!

-Khả Mi, cậu không xem phim hả?-Tiếng của Song Linh ở bên ngoài vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, Khả Mi lại cảm thấy buồn.

Thôi mặc kệ đi, chuyện của chủ tịch anh ta mình cũng không việc gì phải bận tâm!

Đang khi cô định đi ngủ để quên hết thì điện thoại vang lên, nhìn màn hình ... là lão đại nha!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chương 19

Là lão đại gọi!

Khả Mi trợn hỏa lên khi nhìn thấy số máy trên màn hình. Tâm trạng cô bây giờ rất phức tạp, muốn nghe nhưng cũng không muốn nghe, chán chừ hơn nửa ngày cuối cùng Khả Mi cũng quyết định bắt máy.

-Alô?

-Đến công ty lấy tài liệu, mang đến nhà cho tôi!-Sau đó không đợi cô kịp trả lời đã trực tiếp tắt máy. Khả Mi tức đến nỗi ghen hòng, căn bản cô còn chưa kịp hiểu rõ vấn đề mà anh ta đã trực tiếp tắt máy rồi.

Grừ, anh ta lại khinh thường cô! Hống hách đến mức đó là cùng, nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Mà mắc mớ gì cô lại phải cun cút nghe lời đại boss khôn kiếp đây chứ ! Lấy tài liệu thư kí đi không được à ? Anh ta rõ ràng là ý khiêu chiến rành rành mà ! Tức quá ! Thật là tức chết đi được !!!

Khả Mi trừng trừng nhìn điện thoại như muốn ăn tươi nuốt sống nó, một mực không đi, nhưng khác sau không hiểu sao cô vẫn đến công ty lấy tài liệu.

-Khả Mi, tới rồi mà cậu còn định đi đâu vậy?-Song Linh ngồi ở phòng khách mắt thấy Khả Mi vội vã chuẩn bị đi đâu thì liền hỏi.

-Mình ra ngoài, không cần đợi cửa đâu!-Nói xong không kịp ngoái đầu lại nhìn bạn cô đã trực tiếp lao ra ngoài.

Chưa đầy 10 phút sau, Khả Mi đã có mặt trước cửa công ty.

-Chào bác bảo vệ!

-Cô Châu có chuyện gì mà đến đây vào giờ này vậy?-Bác bảo vệ cũng cảm thấy rất lạ nha. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cô gái này đến đây làm gì cơ chứ?

Nhưng Khả Mi không có thời giờ mà để ý đến thái độ của ông bác đó, nhanh chóng chạy vào.

Tầng 22.

-Anh ta để đâu cơ chứ?-Bạn Khả Mi nóng hết ruột mà lục tung bàn làm việc của lão đại lên, một lúc sau cô mới ngờ nghệch mà nhận ra một vấn đề.

Ách, hình như lão đại không nói là cô nên lấy tài liệu nào thì phải!-.-|||

Đầu vừa mới khôn ra một tí thì điện thoại bỗng nhiên reo lên.

-Tài liệu về dự án KM, 5 phút sau phải xuất hiện trước mặt tôi!

Tút, tut, tut!

Hình như sở thích của những kẻ có tiền là khinh thường, không để người khác vào trong mắt thì phải?

Khả Mi cố sống chết dìm cơn giận muốn thiêu rụi cả đầu cô xuống, biến tức giận thành động lực, tích cực tìm kiếm.

...

Kính coong, kính coong!

Bạn Khả Mi đáng thương bán sống bán chết mà lao như thiêu thân đến nhà của lão đại, thờ phỉ phò, mồ hôi chảy nhễ nhại, ánh mắt tóe lửa phần uất mà nhún chuông.

-Cô tìm ai?-Bà bá quen thuộc lúc trước nhanh chóng sau đó đã xuất hiện trước mặt Khả Mi, nhìn thấy bộ dạng như muốn giết người của cô mà kinh tâm động phách.

-Cháu được chủ tịch...gọi đến...-Ngay cả nói mà cô còn nói không ra hơi nữa kìa!

-Cô đợi một chút!-Sau đó trực tiếp quay vào trong nhà, Khả Mi mắt thấy hành động này mà phần uất. Quá đáng thật, anh ta kêu cô đến mà căn bản không dặn người giúp việc sao?

Reeng, reeng, reeng!

Mặc kệ cơn tức cứ thế chồng chất lên nhau, tiếng chuông điện thoại nhảm chán của Khả Mi vẫn cứ reo, cô bực mình bắt máy mà không thèm nhìn xem là ai gọi.

-Cửa mở rồi, cô tự vào đi! Người giúp việc nhà tôi không thuê để mở cửa cho cô!-Là lão đại! Anh ta lạnh lùng nói, hàn khí từ đầu dây bên kia làm Khả Mi không rét mà run, nhưng suy nghĩ kĩ thì bản thân cô cũng bị coi thường quá đi! Còn không bằng người giúp việc nhà lão đại nữa!!!

Hùng hực khí thế chiến đấu, Khả Mi anh dũng bước vào...

Woa~, nhà lão đại cũng thật là vĩ đại quá đi! Nguyên cái gian phòng khách cũng rộng thênh thang rồi, đúng là biệt thự có khác! Sàn nhà thì sạch cong đến nỗi không thấy một hạt bụi, mà cũng có khi là do cô không nhìn thấy...||| Chà, mấy điều hòa, sofa êm, lại còn có cả tủ lạnh hai cánh nữa nha!

Khả Mi bị đồ nội thất trong nhà của lão đại làm cho lóa mắt, nhất thời ý chí chiến đấu bay đi mất sạch. Cô hết sờ chỗ này, mó chỗ kia, bộ dạng từ đầu đến cuối không khác gì hai lúa mới lên thành.

Cái gì đây? Bức tranh này sao chỉ có một dấu chấm đỏ thế này? Nhìn không hiểu gì cả! Cô không hiểu thì chắc đây phải là một tuyệt tác nghệ thuật rồi! Ừm, chắc chắn là vậy!

Bạn Khả Mi cứ ngỡ ngêch mà đứng trước bức tranh gật gù vể vẩn thờ ơ hơn nửa ngày, mặc dù trong lòng cảm thấy nó chẳng có gì đặc biệt cả, cô đang rất mâu thuẫn a! Không biết bao lâu sau, bà giúp việc lúc này gọi cô mới sức tỉnh mà đi lên lầu.

-Cậu chủ, cô Khả Mi đến rồi!-Khả Mi không còn tâm trạng mà để ý đến vẻ khấp khểnh của bà giúp việc, tâm đã sớm bị vẻ xa hoa trong nhà của đại boss làm cho kinh hồn lạc vía rồi.

-Vào đi!-Giọng nói lạnh lẽo tận xương tủy của lão đại vang vọng ra từ trong phòng, thành công kéo tâm hồn chín vía đang bay tứ tung của bạn Khả Mi về đúng vị trí. Bây giờ cô mới biết mình đang trong hoàn cảnh nào. Hiện tại không mơ mộng nổi.

-Cô vào đi!-Bà bá đó có vẻ rất nề chủ tịch đại nhân thì phải, công nhận khí thế bức người của anh ta cũng ghê gớm thật, ngay cả người già cũng không thoát khỏi bát trào mả hồn trận của anh ta! Nhưng mà tình thế hiện tại cô đang không được bình yên thì phải!-.-

Cạch!

Chân chừ hơn nửa ngày, mùa hôi tủa đến nỗi ướt hết cả tay Khả Mi mới chịu bước vào. Bây giờ, có cho mười cái gan cô căn bản cũng không dám phản hay chống đối chủ tịch anh ta. Cô sợ lắm!

-Cô làm gì mà đứng ngây ra đó vậy?-Bị giọng nói của lão đại làm cho giật mình, Khả Mi mới hoảng hồn mà mở mắt ra. Trước mặt...một màu tối thui...

Ách, sao lão đại anh ta không chịu bật đèn lên cơ chứ? Làm chuyện gì xấu sao? Hay là lợi dụng tối phòng mà nhân cơ hội ám sát cô?! Không được! Tuyệt đối không được! Nhưng mà...sao anh ta phải trừ khử cô nhỉ?

Phòng cũng không hẳn là tối lắm, ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo vẫn yếu ớt mà chiếu sáng. Lão đại thấy Khả Mi đứng nhẵn mặt hồi lâu thì biết cô đang suy

ngẩn ngơ, chỉ ngao ngán mà lắc đầu.

Cô gái này, đến khi nào mới chịu trưởng thành cơ chứ?

-Không tới đến nỗi không thấy gì đâu! Mau mang tài liệu lại đây!-Lão đại chán nản lên tiếng nhanh chóng khiến Khả Mi búng tỉnh.

-A, tôi để ở trên bàn này!- Tay đập đập vào cái bàn ngay bên cạnh.

-Tôi bảo mang lại!-Chết cha, lão đại nổi giận rồi! Khả Mi nhất thời kinh hoàng mà chạy đến giường đại boss đang nằm.

-...-Lão đại căn bản đã nhận tài liệu rồi mà Khả Mi vẫn chưa ra khỏi phòng, cô cũng không hiểu vì sao a!

-Còn chuyện gì sao?-Đứng gần như thế này, Khả Mi mới phát hiện giọng lão đại có vẻ khàn khàn. Hình như anh ta bị bệnh.

-Chủ tịch, anh... là đang ốm sao?

-Cô bận tâm?-Không hiểu sao thấy vẻ mặt như đùa cợt của lão đại mà tim bạn Khả Mi như ngựa hoang đứt cương, mặt cháy xèo xèo.

-Không! Làm gì có!-Thấy dáng vẻ cuồng cuồng của cô, chủ tịch đại nhân cũng bỏ bộ mặt nhẹ nhõm lúc này xuống, lạnh lùng như muôn thuở.

-Chủ tịch, anh cùng cô Minh Kiều kia... là quan hệ tình cảm hả?-Sao chỉ là một câu hỏi thôi mà khó khăn thế cơ chứ? Cô là vì đồng đạo nhân viên nữ trong công ty mới hỏi vậy nhá! Không phải là cô có ý đồ gì không đúng mới hỏi đâu! Nhưng... đúng là cô cũng muốn biết!

-Cái gì?-Lão đại chau mày, ánh mắt duy chuyển từ tập tài liệu sang Khả Mi.

-Không... tôi về đây!-Khả Mi không hiểu vì sao mà sợ hãi, nhanh chóng muốn thoái lui, nhưng boss đại nhân căn bản là không muốn cho cô thoát dễ dàng như thế.

-Đứng lại! Quay lại đây!-Lão đại lạnh lùng ra lệnh, Khả Mi run như cây sậy, cô thực không muốn quay lại a!

-Tôi nói!-Mắt thấy tai nghe con giận của chủ tịch đại nhân sắp lên đến đỉnh điểm, Khả Mi không dám chần chừ mà trực tiếp chạy đến bên giường của lão đại, mặt cười tươi đến mức kì cục.

-Nhắc lại!

-Chỉ là...

-...-

-Chủ tịch, anh cùng Minh Kiều là quan hệ trai gái sao?-Khả Mi nhắm tịt mắt lại, nói liền một hơi mà quên cả thở.

-Ai nói thế?-Không ngờ chủ tịch không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, chỉ đơn giản nổi giận hỏi cô.

-Ồ, vậy là không phải sao?-Không hiểu sao Khả Mi cô cứ tự nhiên mà nhoen miệng ra cười, còn vui hơn cả hồi cô được nhận vào Lâm thị làm nữa.

-Ừ!-Thấy chủ tịch khẳng định như thế, cô định bụng sẽ thông báo cho toàn thể chị em trong công ty biết. Nhưng chợt nhớ ra một chuyện.

-Hôm qua, có người còn thấy chủ tịch... hôn đắm đuối cô Minh Kiều mà!-Lão đại nhất thời đen mặt, mày chau cực đại mà nhìn Khả Mi.

Hôn đắm đuối? Minh sao? Sao có thể được! Đơn giản hôm qua là mình bị ốm ở nhà cả ngày mà! Nhưng thái độ của cô gái này là sao chứ?

Lão đại bỗng hướng cô cười nhẹ, ánh mắt thâm trầm mà nhìn. Trong bóng tối mờ ảo này căn bản nụ cười đó làm Khả Mi chết đứng. Chủ tịch cười, rất quyến rũ nha!

-Cô để tâm?

-Không... tôi chỉ...-Khả Mi cứng họng, không biết nói gì.

36 kẻ, kẻ chuẩn là thượng sách!

Lão đại mắt thấy Khả Mi chuẩn bị tư thế chạy thoát thân thì nhanh tay hơn.

-Á!-Khả Mi chưa kịp chạy đã bị chủ tịch đại nhân một cước kéo mạnh xuống giường, sau đó mình trực tiếp nằm đè lên trên. Hai người khoảng cách bây giờ là rất gần a, chỉ cần cô nhúc nhích một tí cũng có thể đụng trúng da mặt của lão đại rồi.

-Là để tâm sao?-Hơi nóng phả vào mặt, giọng nói của đại boss có vẻ khàn khàn nhưng cũng rất trầm ấm. Khả Mi mắt tròn trũng, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Bị lão đại khóa giữa lồng ngực và hai cánh tay nên cô không tài nào nhúc nhích nổi, đã thế tư thế của hai người cũng rất mờ ám nha!

-Chỉ là ...

-Chỉ là sao?-Lão đại quyết không buông tha, truy hỏi đến cùng.

-Tất ...tất cả nhân viên trong công ty ...đều rất dễ tâm!-Khả Mi không dám nhìn thẳng vào mắt của lão đại, quay đầu đi hướng khác.

-Tôi đang hỏi em!-Chủ tịch, xưng hô có chút làm cô hiểu lầm a!

-Nếu tôi hôn Minh Kiều thì em có dễ tâm không?-Nếu? Vậy đúng là không phải chủ tịch sao?

-Tôi ...

-Trả lời!

-Chỉ là cảm thấy rất khó chịu, không được vui...-Càng về sau giọng cô nhỏ dần, nhỏ dần đến nỗi không nghe nổi nữa.

-Yên tâm đi! Tôi đã có người trong lòng rồi!-Chủ tịch anh ta có người trong lòng sao cô lại phải yên tâm chứ? Mà không, liên quan gì đến cô đâu!

-Khả Mi ...-Lão đại nhẹ nhàng mà gọi tên khiến Khả Mi hoảng loạn.

-Tôi sẽ đền cho em!-Không đợi Khả Mi hiểu hay không, lão đại đã dần tiến mặt về phía cô. Khả Mi tròn mắt, nhất thời quên thở.

Châu Khả Mi, mày phải đẩy ra, anh ta sẽ hiểu lầm mày còn tình cảm với anh ta mất!

Nhưng là lão đại chủ động mà!

Không được! Mày phải giữ giá cho mình chứ!

Nhưng mà...

Đang khi Khả Mi đang đấu tranh tâm lý dūr dơi, mắt nhắm tịt lại thì liền vang bên tai tiếng cười.

-Tôi đang bị bệnh, không tiện! Được rồi, Châu Khả Mi, em mau về đi! Lần sau chúng ta sẽ chơi tiếp!-Sau đó, liền trực tiếp đứng dậy, Khả Mi hắng một cái.

Anh ta ...nói là chơi sao?

Cô tức muốn run người, mắt tóe lửa nhìn lão đại đang vui ra mặt. Con người này ....Á~

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chương 20

-Khụ, khụ, khụ...

Tiếng ho của Châu Khả Mi vang lên giữa khoảng không, vô tình mà tàn nhẫn làm mấy con chim ngoài cửa sổ giật mình suýt lao xuống đất mà thiệt mạng. Ai za, hình như cô bị ốm rồi thì phải...-

-Thuốc nè! Hôm qua rốt cuộc cậu lăn lộn như thế nào mà ra nông nổi này vậy hả?-Song Linh lo lắng đưa thuốc hạ sốt cho cô, chỉ vì tương lai con cháu sau này mà bạn Khả Mi dù có bị đánh chết cũng không chịu đến bệnh viện, thành ra bệnh ngày càng nặng hơn(chị này rất biết quên mình vì dân số thế giới nha!), Song Linh thấy con nhỏ ngốc này hiện tại cũng rất rất muốn phát hỏa!

-Khụ ...khụ ...không có gì đâu! Cảm mạo thôi!-Khả Mi lấp liếm, không thể để cho con nhỏ biết được điều cô thầm nhủ trong lòng.

Chuyện là như thế này, hôm qua sau khi bị lão đại trêu tức, cô thật sự rất rất không muốn nán lại đó thêm một giây, một phút nào, ai ngờ sau khi phóng như bay ra ngoài thì trời liền đổ mưa, mưa rất lớn a, cô cũng không mang dù.Bà nó, cầu huyệt đến thế là cùng! Đến ngay cả ông trời còn muốn trêu tức cô a, thế là mang khí thế"đần chơi không sợ mưa rơi"mà bây giờ mới ra nông nổi này đây.

-Khả Mi này...-Song Linh bỗng nhiên đơ đả lạ thường, điều này khiến Khả Mi nghi ngờ kinh khủng.Chau mày nhìn, không biết con nhỏ này định bày trò gì đây!

-...

-Hôm nay mình được nghỉ...

-Thì sao?

-Nhóm FA trong tòa soạn của mình tính hôm nay sẽ đi xem mặt...

-Thì cậu cứ đi đi, dù sao thì mình cũng đi làm!-Khả Mi chẳng thèm quan tâm nữa, nhanh chóng chuẩn bị đi làm.Cô cũng muộn lắm rồi a, cũng không muốn lao đại chết tiệt kia kiểm có bắt bẻ nữa.

-Cậu đi với mình đi, dù sao cũng thiếu một người!

Nghe Song Linh nói vậy, Khả Mi giật nảy, tròn mắt nhìn.

-Mình không đi đâu! Cậu cũng biết chủ tịch anh ta ghét mình như thế nào mà! Mà mình cũng không muốn phí thời giờ vào những buổi như thế!-Thấy Khả Mi tỏ thái độ nhẹ không ưa, Song Linh bắt đầu bực tức.

-Cậu thật tâm là còn thích anh ta thì nói thẳng ra đi! Bày đặt giấu với chả giếm!-Song Linh trề môi, khế nguyệt cô.

-Ai...ai còn thích anh ta chứ? Khụ, khụ...-Khả Mi vì gân cổ nói to quá mà ho sặc sụa, cô liền ném mắt phần uất về phía con bạn chết dấm.

-Muốn mình tin thì đi! Cậu không bận tâm hai lão gia ở nhà sao? Mình muốn cậu đi là vì tốt cho cậu thôi! Này nhá, thứ nhất, nếu qua buổi xem mặt này mà cậu tìm được Mr.Right thì không phải sẽ thoát khỏi cuộc đời FA sao, hai lão gia ở nhà cũng an tâm mà tỉnh dưỡng tuổi già! Thứ hai, nếu như cậu có người yêu rồi, tức là giai đoạn sau khi xem mặt, thì chẳng phải Lâm Dĩ anh ta sẽ nghĩ cậu không còn thích anh ta sao, lúc đó bản thân cũng chẳng gặp rắc rối! Đúng không? -Song Linh bắt đầu hăng tiết lộ một đồng lí lẽ ra, vừa thuyết phục vừa thăm kén mà quan sát biểu cảm của Khả Mi.Đúng là nhà báo, nhà báo a! ~(>.

-...-Khả Mi trầm ngâm hơn nửa ngày.Song Linh căn bản cũng nói rất đúng nha! Điều quan trọng là sẽ khiến Lâm Dĩ anh ta không hiểu lầm cô nữa, rồi sau đó sẽ không có lí do mà bỡn cợt, không kể là Song Linh nêu rất nhiều cái lợi a! (bạn Khả Mi bị lay động rồi!-)

-Sao? -Song Linh hỏi hộp.

-Mình sẽ đi nhưng...còn đi làm...

-Dào ôi, cậu yên tâm, mình đã sớm xin nghỉ phép cho cậu rồi!-Nghe thấy Song Linh vui vẻ, hớn hờ nói, bạn Khả Mi căn bản là khóc không nổi.Ai cho phép tùy tiện xin nghỉ hộ cô chứ!!!

-Lâm Dĩ, anh ta sẽ giết mình đấy! Cái con nhỏ chết tiệt này!

-Mình nói cậu sốt 400, chẳng lẽ anh ta tàn nhẫn như thế sao? Đã thế thì cậu xin nghỉ luôn cho rồi!-Song Linh không hiểu bực tức vì vấn đề gì nữa, nhưng Khả Mi cô bây giờ là người tức mới đúng chứ! Trời cao, đất dày, ngó xuống mà coi, con nhỏ bạn chết dấm này!

-Quyết định vậy đi! Chúng ta xuất phát nào!-Mất thấy Song Linh hồ hởi chuẩn bị kéo cô đi thì Khả Mi liền kéo lại.

-Chẳng lẽ đi xem mặt bây giờ luôn sao? -Không phải chứ! Sáng tinh mơ mấy người đó không lo đi làm mà đi kiếm tìm soulmate của mình sao? Cũng sung thật!

-Lay má luôn, bây giờ không đi làm đẹp chẳng lẽ tối nay má định vác bộ mặt mà cũng không thèm này đi à? -Song Linh ném cho Khả Mi ánh mắt khinh bỉ, sau đó trực tiếp kéo đi mà không báo trước.

-----0o0-----

Tại tiệm cắt tóc, Song Linh sung sức chọn kiểu tóc uốn nhẹ sau khi đã xem qua một cuốn mẫu tóc mới dày cộp.Còn Khả Mi à, khỏi phải nói, dù có ghi dao vào cổ cô cũng một mực trung thành với kiểu tóc lồi thời đuôi ngựa.Trong khi bạn mình túi bụi nào là làm tóc, mua váy mới, giày dép rồi thì đây phép lạ thì bạn Khả Mi căn bản chỉ là đi theo, đến điểm dừng thì ngoan ngoãn ngồi trong góc đọc báo giết thì giờ, thỉnh thoảng cũng mệt mà lên đánh một giấc, một xu căn bản cũng không chịu móc ra(một công dân tốt a, tiết kiệm là quốc sách!)

Nói đến việc đọc báo, cô thật cũng kiếm được bội chuyện dành ngày mai tám trên công ty rồi nha! Nào là thấy người mẫu này phẫu thuật, ca sĩ kia tạo scandal, còn có nhiều hảo soái ca mới nổi nữa chứ, độ đẹp giai thì khỏi chê! Bạn Khả Mi cảm thấy những phát hiện này thú vị hơn việc làm đẹp của Song Linh nhiều!-

-Tèn tén tén, nhìn đây!-Không biết bao lâu sau tiếng Song Linh bỗng vang lên trên đỉnh đầu, Khả Mi cũng ngó lên, chợt giật mình.

Á, là bạn mình đây sao? Song Linh cùng đẳng cấp hủ nữ của ta đâu rồi a?!

-Thấy thế nào ?-Song Linh mắt sáng như sao chờ đợi câu trả lời từ Khả Mi.

-Không nhận ra luôn đấy !-Da mặt mọi ngày khô như thế mà sau khi đi matxa cũng mịn hẳn ra, tóc hấp dầu cũng rất mượt, chà, bao lâu nay cứ nghĩ người nó thô lắm ai dè mặc váy lại yếu điệu như vậy (ặc, khen kiểu gì vậy).

-Hi hi hi-Song Linh cười e thẹn.Bà nó chứ, còn giả bộ ta đây hiền thực !

-Cậu ...khụ, khụ, khụ...-Hàng ngàn lời chưa nói đều được thay bằng tiếng ho nghệ thuật này.Song Linh cũng nhanh tay kéo cô bạn đi.

Trong khi đó, tại tập đoàn Lâm thị không khí cũng không thay đổi vì vắng Khả Mi, chỉ là công việc của phòng tài vụ nhiều hơn thôi.Nhưng ở tầng 22...

-Chủ tịch, đây là bản kế hoạch đã được duyệt của dự án KM !-Thư kí Nghi Phuong lễ phép mà đặt bản kế hoạch xuống trước mặt Lâm tổng.Bổng nhiên lão đại hướng cô thư kí nói một câu chẳng ăn nhập gì đến vấn đề cả :

-Gọi Châu Khả Mi lên đây !-Tuy miệng nói nhưng ánh mắt vẫn trung thành mà xem qua bản kế hoạch.

-Cô Châu hôm nay xin nghỉ ạ !-Nghe câu trả lời của Nghi Phuong thư kí lão đại mới ngẩng đầu lên, mày khê chau.

-Cô ấy bị sốt 400 !-Hiểu được thái độ của chủ tịch, cô thư kí nhanh chóng giải thích rõ hơn.Nhưng khi nghe câu trả lời đó không hiểu sao Lâm tổng lại càng chau mày hơn, ánh mắt thoáng qua một tia lo lắng hiếm có, điều này khiến Nghi Phuong thư kí cứ nghĩ mình bị hoa mắt.-.

Lão đại ngoài khó chịu, lạnh lùng thì cô hoàn toàn chưa bao giờ thấy cảm xúc gì khác nha, trên khuôn mặt đó có thể gọi là ki băng hà ấy chứ ! Bây giờ cứ nhiên lại lo lắng vì cái cô Châu Khả Mi đó, cô gái này đúng là không tầm thường mà !

-Chiều nay tôi có việc gì bận không ?-Lão đại lên tiếng thành công kéo tâm hồn đang suy nghĩ miên man của cô thư kí về.NghiPhuong thu lại đáng về thất thố của mình về, nhanh chóng trả lời :

-Chiều nay lịch làm việc của chủ tịch không có việc gì quan trọng hết, ước chừng có thể tan tầm lúc 8h !-Lâm tổng thoải mái mà gật đầu, sau đó cho cô thư kí lui ra ngoài, còn bản thân thì chìm vào dòng suy nghĩ miên man.

Châu Khả Mi, nể tình em thích tôi bao lâu nay, tôi sẽ đối xử tốt với em !

=====

Tối hôm đó, đúng 6h, Khả Mi cùng cô bạn của mình-Song Linh liền có mặt tại quán ăn Vu Hà.Một bàn ăn dài 12 ghế, 6 nam, 6 nữ ngồi đối diện với nhau.Đấy đúng là không khí của buổi xem mặt muôn thuở a.

-Được rồi, chúng ta làm quen một chút đi! Bắt đầu từ tôi vậy!-Một cô gái ngồi đầu nhiệt tình mở màn, mạnh dạn mà giới thiệu bản thân:

-Tự giới thiệu tôi là Vĩ Ân, năm nay vừa tròn 27, mặc dù ngoại hình cùng những gì gọi là tài sản hay công việc của tôi không khiến người khác hài lòng, nhưng tôi cam đoan bản thân mình rất chung thủy.Mục đích của tôi đơn giản chỉ là đến đây tìm một người đàn ông tử tế, cùng nhau mà bàn về việc hôn nhân!

-Hú, hú, hú...-Sau màn giới thiệu cứ gọi là hết sức táo bạo của cô đó, bọn đàn ông đối diện thích thú mà huyết sáo, có vẻ rất ưng ý.Dù sao những người nào mà đến mức phải đi xem mặt thì cũng chẳng còn tâm trạng mà quan tâm cái gọi là quá trình tìm hiểu nữa, trực tiếp tính đến chuyện chung sống lâu dài luôn.

Mắt thấy cánh mày râu đều đổ ánh mắt về cô đó, mấy chị em phụ nữ có mặt tại đó rất phẫn uất.Họ còn chưa giới thiệu a! Thế rồi với khí thế như cướp chồng, tranh đồ giảm giá, mấy cô sau cứ gọi như là mạnh bạo kinh khủng, ngay cả vấn đề như ...e hèm cũng không ngại mà nói ra hết, tranh đấu rất quyết liệt!

Riêng bạn Khả Mi thì cứ như người ngoài cuộc, từ đầu đến giờ chỉ chuyên tâm vào một việc-ăn, giống như thể cô đến đây là ăn chứ không phải tìm người thích hợp làm người yêu vậy.Còn chưa kể đầu tóc bạn Khả Mi thì chỉ chải qua loa cho có lệ, quần áo thì rập khuôn, cứng nhắc, ngồi co ro, lâu lâu còn hắt xì như bị cúm, cánh đàn ông muốn nhìn, để ý cũng rất là khó a! Nhưng cô cứ mặc kệ, ăn là trên hết, cái bụng là nhất không đúng sao!

Đang khi Khả Mi trong lòng tự tìm lí do biện minh, bên ngoài thì liên tục gấp thịt nướng, bỗng một chiếc đĩa từ đầu ngang nhiên giành miếng thịt cô chuẩn bị gấp.Nhưng vốn dĩ là một công dân yêu hòa bình, Khả Mi vô tư bỏ qua, trực tiếp nhắm miếng khác, nhưng ...căn bản chiếc đĩa chết tiệt đó lại một lần nữa không biết vô sỉ mà giành lấy.Bạn Khả Mi thực sự bị chọc điên rồi a!

-Sao anh cứ giành với tôi vậy hả?!--Cô bực mình, ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt, lớn tiếng chửi anh ta.Anh ta không những không xin lỗi mà còn ngang nhiên gấp một miếng thịt khác ăn ngon lành trước mặt Khả Mi, hắt càm về khiếu khích.

Grừ, bà đây phải nhịn! Ngán vạn lần phải nhịn! Không thể vì cô mà ảnh hưởng đến buổi tơ duyên này của chị em trong tòa soạn của Song Linh được!

Thế là Khả Mi cố nhấn con giận xuống đáy dạ dày, ầm ức mà uống nước ngọt.Định bụng với tay lấy chai nước ngọt đằng kia, ai dè người đàn ông ngồi

đối diện lại dờ chừng, anh ta vô si mà lấy chai nước ngọt trước cô, một hơi hết sạch. Cô-Châu Khả Mi thực sự là chịu hết nổi rồi nha!(*0*#)

-Này!-Khả Mi trong cơn nóng giận mà quên đi mất mình phải kiềm chế, đập mạnh đôi đũa xuống bàn, lộ khí xung thiên, lửa giận ngút trời mà nhìn thẳng cha trước mặt. Không gian trong quán nhất thời im lặng. Và nguyên nhân khiến cô tức giận thì lơ đãng nhìn đi đâu như thể việc này không liên quan đến mình.

Mọi người trong quán sau vài giây ngơ ngác thì tiếp tục ồn ào, còn mấy chị trong bàn thì chỉ trỏ Khả Mi một hồi rồi lại đơn đả nói chuyện tiếp, Khả Mi đương nhiên ngại quá mà cúi gầm mặt xuống, Song Linh hỏi gì cũng không nói.

-Cô là cô Châu? Cô lau mặt đi! Mặt cô toàn mồ hôi thôi kìa !-Đang khi Khả Mi không biết làm gì thì một giọng nói kiên vang lên, sau đó là một chiếc khăn xuất hiện trước mặt cô. Khả Mi tò mò mà ngước lên, một người đàn ông cũng không tệ a. Mặc dù không phải là đẹp nhưng so với cô cũng có thể coi là chuẩn, phù hợp. Khả Mi vui vẻ mà nhận khăn tay, lịch sự mà gật đầu cảm ơn.

-Già tạo !-Giọng vang lên, Khả Mi trừng mắt quay sang nhìn người đàn ông ngồi đối diện với mình. Lại là anh ta !

Cô nhin !

-Cô Châu, xin mượn phép hỏi, tuổi của cô ?-Người đàn ông tốt bụng lúc này không thèm đếm xỉa đến cái tên chết chảm đó mà vui vẻ nói.

-À, tôi 26.

-Cũng là hàng gái ế cả sao ?-Cái thằng cha thôi tha đó không kiêng nể mà choảng cho Khả Mi một câu.

Cô nhin !

-Nếu như tôi muốn làm quen với cô liệu...

-À, tôi...-Lời chưa kịp nói thì đã nhanh chóng bị cái người đàn ông kia ném một câu đau điếng :

-Chắc mừng muốn rú lên ấy chứ ! Anh cần gì phải hỏi, trực tiếp đem cô ta về nhà luôn đi !

Không thể nào nhin nổi !!!Á~ !

-Tôi nhin hết nổi rồi đó !

Tách, tách, tách !

Những giọt nước spire không kiêng dè mà chảy dài trên khuôn mặt người đàn ông đó, ướt đầm mặt và loang một vết lớn trên áo trắng vốn tưởng lịch sự của anh ta. Đến khi nhìn tay cô mới biết là mình vì tức quá mà tạt.

-Anh từ nãy đến giờ đều khiến tôi không thể ư nổi ! Tôi có thù oán gì với anh sao ?! Anh lại dùng lời lẽ như thế mà nói với tôi ! Hừ, cái gì mà gấp ý trung nhân chứ ?! Căn bản đến đây chỉ toàn gấp mấy kẻ biến thái, lập dị ! Song Linh, mình về trước !-Bỏ lại sau lưng khoảng không gian yên ắng vì chưa hết sốc, Khả Mi tức giận trực tiếp cầm túi mà ra ngoài.

Một lúc sau, không hiểu sao anh chàng ngồi đối diện với cô lại đứng lên, chạy ra ngoài.

-Cô đi đâu ?-Anh ta vội vã đuổi theo Khả Mi, kéo tay cô lại.

-Anh lại muốn giờ trò gì nữa hả ? Tôi đi đâu thì mặc xác tôi !-Sau đó mạnh tay mà vùng tay ra, nhưng căn bản là không thể thoát khỏi tay của anh ta. Khả Mi muốn tức điên lên. Anh ta rút cuộc là mắc chứng gì vậy chứ ?!

-Bởi vì tôi thích em ! Đã biết em lâu rồi ! Tôi không hề thích cái cách em nhìn người đàn ông khác như thế !-Anh ta đột nhiên hét lên, người đi đường ai cũng ngạc nhiên mà ngoái lại nhìn, còn Khả Mi căn bản là mắt tròn ngược, chết sững.

Anh ta thích cô ? Chuyện quái gì vậy ? Căn bản là chưa gặp lần nào mà !

-Tôi, cái đó, có quen anh sao ?

-Em còn không nhớ người có nick là Vương gia, là anh ! Rõ ràng ảnh đại diện chính là anh mà !-Khả Mi thoáng giật mình.

Thảo nào thấy người này quen quen, ảnh đại diện đẹp trai như thế làm cô cứ tưởng là bạn chat đó lấy ảnh ngoài của soái ca nào cơ chứ ! Ra là người thật !

-Chúng ta cùng kết giao hơn 3 tháng nay trên trang web tìm bạn bốn phương.-Như một lời giải thích mà cũng như là tường thuật, anh ta nhẹ nhàng nói. Khả Mi đem bộ dạng của anh ta mà đánh giá từ đầu đến chân. Người này cũng là thuộc hàng ngũ hoải soái ca a.

-Nhưng anh bảo là...

-Tôi thích em, nên chúng ta hãy làm quen ngoài đời thực đi !

Đừng !

Sét đánh giữa trời quang.Khả Mi chết sững, đến nỗi bị anh ta nhét vào xe lúc nào không hay.

-----0o0-----

Ở một góc tối cách của khu nhà trọ của Khả Mi không xa, Lâm Dĩ ngồi im trong xe.

-Chủ tịch, hay là chúng ta về thôi ! Sếp đã làm việc cả ngày rồi !-Tài xế Lưu thương cảm nhìn ông chủ của mình, lòng thầm nhủ cô Châu đó đúng là tốt phúc a !

-Tôi sẽ tự đi đến đó !-Nói rồi, trực tiếp mở cửa xe bước xuống, tiêu sái mà đi đến khu nhà trọ của Khả Mi.

Cô ngọc này, hôm nay là anh muốn cho cô một bất ngờ ! Mặc dù cái câu anh thích em căn bản là anh sẽ không bao giờ nói, bởi vì nó thật sự rất sến a, nhưng anh sẽ làm cho em phải thừa nhận trước.

Đang khi lão đại cười nhẹ thì một chiếc xe hơi từ đâu đậu trước cổng nhà Khả Mi.Lâm Dĩ dừng bước, chăm chú quan sát.Cửa xe mở ra, người từ trong xe bước ra là một người đàn ông, cánh cửa kia ...là Khả Mi.

-Hất xì, tôi đã nói là không cần đưa về rồi mà ! Hất xì, hất xì !-Khả Mi mặc dù liên tục nhảy mũi nhưng vẫn mạnh mẽ.Anh chàng đó chỉ lắc đầu mà cười khô, sau đó trực tiếp đem áo khoác của mình mà khoác lên người cô, Khả Mi giật mình định trả lại nhưng lại bị anh ta ngăn lại.

-Em đang bị ốm đúng không ? Đừng ngoan cố, chỉ thiệt mình thôi !-Sau đó hướng cô mà cười dịu dàng.Khả Mi ngẩng người, đỏ mặt tía tai, nói lí nhí :

-Cảm ...cảm ơn !-Đúng là soái ca, lực sát thương không hề nhỏ !

-Thôi được rồi ! Em vào đi, mai gặp lại !-Sau đó không nói không rằng mà rồ ga đi mất.

Oái, còn gặp lại nữa sao ?

Nhưng sau đó cô cũng không thêm để ý nữa mà xốc lại áo khoác, bước vào nhà.Ở phía xa, Lâm Dĩ mặt đen một màu, hàn khí tỏa ra trong bán kính 50m.Anh nghiêng răng ken két, mắt như muốn tóe lửa mà nhìn cánh cửa Khả Mi vừa bước vào đó.

Anh không ngại đến tận đây để thấy cảnh này sao ? Châu Khả Mi, được lắm !

...

Quay lại xe, không nói không rằng mà trực tiếp ra lệnh cho tài xế đi luôn.Chiếc xe BMW màu đen lao vút, xế toạc không khí mà biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Chương 21

Ánh đèn mờ ảo trong quán bar dường như khuấy lấp những thứ gọi là giai cấp và thứ bậc trong xã hội.Mọi người nơi đây, người thì tán gái, người thì u sầu mà chìm đắm trong giai điệu của bài hát của người hát bên trên, muôn người muôn tâm trạng, nhưng một điểm chung là ai cũng tìm đến nơi đây là nơi tạm lánh sự đời, dù chỉ là một khắc ngắn ngủi.

Trong một góc khuất của quán, một người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng, sát khí vây quanh dày đặc, hù dọa những ai có ý đồ bất chính với anh.Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, người đàn ông ấy càng quyến rũ và có lực hút hơn với những đường nét trên khuôn mặt cũng như cơ thể.Và không ai khác đó chính là khối băng ngàn năm, ki băng hà-Lâm Dĩ.

Anh uống hết ly này đến ly khác, số lượng vỏ chai rượu cũng vì cơn tức của anh mà tăng lên, thoáng chốc mà hơn 3 chai rượu rồi a!

Cả đời Lâm Dĩ anh căn bản không biết hai chữ thua cuộc là gì và đương nhiên là muốn thứ gì thì phải đạt cho bằng được, nhưng những thứ anh gắng mình để đoạt lại từ tay kẻ khác có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, và kẻ đó số phận cũng chẳng tốt đẹp gì.Ngay chính đàn bà với anh cũng vậy, bắt

quá cũng chỉ là thú tiêu khiển, nhưng anh khinh thường cái thú tiêu khiển đó. Ấy vậy mà hôm nay, vì một người phụ nữ rõ ràng yêu anh trước mà phải hạ mình, muốn tạo bất ngờ. Rốt cuộc thì anh thấy gì! Nực cười thật! Đàn bà với anh không thiếu, nhưng lúc này anh lại bị chính cái thứ anh cho là không quan trọng đó khinh thường! Shit!

Đang khi Lâm Dĩ lừa hân vây quanh mình, ánh mắt vô cảm mà nhìn chăm chăm về một phía vô định. Bây giờ con giận của anh lên tới đỉnh điểm. Nhưng có ba cô nàng thân hình nóng bỏng, ăn mặc gợi dục vọng của đàn ông không biết đặt mắt mũi mà nhìn, yêu điệu đi về phía anh, ngỏ ngón, mang về mặt như dụ tình dựa vào người anh, bàn tay không yên vị.

Người đàn ông này khí chất như thế hẳn là giàu có a! Thân hình cũng quyến rũ như thế, làm cho mấy cô thiếu điều muốn nổi dục vọng với anh ta ngay tức khắc.

-Anh đẹp trai, sao ngồi đây buồn vậy? Muốn mấy em phục vụ cũng không?-Mấy cô gái đó như không nhìn thấy lửa trong mắt anh, tay trực tiếp mà đặt lên khuôn ngực của anh, chuẩn bị cời cúc. Ngay cả cô gái đó không hiểu vì sao mà tìm mình đập rất mạnh. Cũng không phải là cô chưa thấy đàn ông bao giờ a!

-Cầm tiền rồi rút!-Lâm Dĩ cầm con giận mà đập tiền xuống bàn. Hai cô gái kia thì mừng như nhật được vàng mà giành tiền, còn cái cô gái ngồi cạnh, có ý đồ bất chính với anh thì không biết trời cao đất dày mà vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

-Em muốn anh!-Cô ta nói với giọng điệu vô cùng tự tin. Cô không tin anh ta có thể thoát khỏi móng vuốt cũng như thân hình ngàn thẳm đàn thèm muốn của cô!

Nhưng trái với sự suy nghĩ của cô ta, Lâm Dĩ đối với hành động của cô ta miễn cảm vô cực, anh lãnh cảm mà quay sang nhìn cô ta, ánh mắt đáng sợ thập phần.

-Cút!-Giọng nói lạnh tựa âm ti cộng thêm khuôn mặt lãnh khốc, Lâm Dĩ căn bản không cần tốn lực mà trực tiếp thành công dọa mấy ả chạy té khói.

-Chết tiệt!

Choang!

Lâm Dĩ tức điên lên mà nghiêng răng ném mạnh ly rượu xuống nền, phát ra một âm thanh gây sự chú ý không nhỏ.

-Anh...anh có bị sao không?-Nhân viên của quán bar cuống cuồng mà chạy ra, lo sợ hỏi.

-Khỏi trả lại!-Lâm Dĩ không thèm lưu tâm mà đập tiền xuống mặt bàn, trực tiếp rời khỏi quán dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người.

....

Tại biệt thự Lâm Kỳ, không khí ngột ngạt từ lúc Lâm Dĩ trở về. Bà giúp việc mắt thấy cậu chủ trở về thì liền lạnh lẽo chạy ra:

-Cậu chủ, chiều nay có tiểu thư tự xưng là Minh Kiều muốn gặp cậu.-Nghe đến cái tên này, Lâm Dĩ chẳng tốn trí lực mà để ý, toan bước lên lầu thì chợt khựng lại như nhớ ra điều gì đó.

Châu Khả Mi từng nói anh cùng Minh Kiều hôn thắm thiết trên lầu! Không lẽ...

-Thím Từ, cô gái đó có nói khi nào thì đến nữa không?-Anh trực tiếp quay sang hỏi bà giúp việc đó.

-Theo tôi nhớ thì cô ấy nói tối nay sẽ quay lại.

-Được rồi, nếu cô gái ấy mà có đến thì thím mời vào!-Dứt lời trực tiếp đi lên lầu mà vào phòng tắm.

Xề~

Tiếng nước chảy mạnh, ướt đầm cả người anh, từng giọt nước lăn xuống từ trên đỉnh đầu, vô hình chung nó lại không thể xua đi được cơn tức giận cũng như tâm trạng nặng nề của Lâm Dĩ.

Tại sao chỉ vì một cô gái mà anh lại phải khốn đốn như thế này?! Một người mà anh tưởng chừng sẽ không bao giờ để tâm! Cô ta lại dám sau lưng anh mà đi với người khác! Từ trước đến nay anh chưa từng...

-Chết tiệt!

Choang!

Lâm Dĩ không kịp cởi quần áo nóng giận mà trực tiếp đâm thẳng vào tấm gương bên cạnh. Gương vỡ, từng mảnh một vương vãi xuống nền, tay của anh cũng ướt đầm vì máu, từng giọt từ từ chảy xuống. Lâm Dĩ mặt đỏ ngầu, âm khí lan tỏa. Đúng lúc đó dưới nhà Minh Kiều cũng bước vào.

Lâm Dĩ một thân áo choàng tắm mà bước xuống, Minh Kiều mắt thấy anh thì mắt sáng hẳn lên, lại thấy anh mặc áo choàng tắm thì cứ ngỡ anh ấy muốn nôn nóng gặp mình mà mừng thầm trong lòng.

-Lâm Dĩ...-Câu còn chưa kịp nói thì liền thấy bàn tay bị băng lại của anh mà lo lắng.

-Tay ...tay của anh bị sao vậy?-Cuống cuống mà toan cầm tay Lâm Dĩ lên xem xét, nhưng đã nhanh chóng bị anh nhìn ra mà đưa tay về đằng sau, Minh Kiều một phen mất mặt.

-Tôi hỏi cô, tin đồn hai chúng ta có quan hệ mờ ám, và vụ việc hôn hít ở trên lầu vào tối thứ năm là sao?-Không đợi Minh Kiều định thần, Lâm Dĩ đã trực tiếp vào thẳng vấn đề.Nghe thấy câu hỏi, cô gái đó thoáng biến sắc nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, và đương nhiên Lâm Dĩ cũng tỉnh mắt mà nhìn thấy phản ứng thoáng qua đó của cô ta.

-Chẳng lẽ khi tôi say đã đến gặp cô hay sao?

-Hôm đó, anh say qua mà đã ...em thực sự không muốn lợi dụng tình thế như vậy, nhưng là em yêu anh!

-Ý cô là trong lúc say tôi đã làm gì sai sao?-Không thêm để ý thái độ như muốn gào khóc của Minh Kiều, Lâm Dĩ nheo mắt hỏi.

-Ừm...-Minh Kiều ủy khuất mà trả lời.

-Nhưng theo tôi nhớ rõ ràng hôm đó không hề ở công ty mà.

-Anh say sao có thể ....

-Hôm đó, tôi -bị-bệnh!-Nghe từ thốt từ miệng của lão đại, Minh Kiều như chết sững.Vậy là anh ta lừa cô sao?!

-Rốt cuộc là cô có âm mưu gì? Cô muốn tôi truy cứu việc này đúng không? Hay căn bản cô không thêm xem tôi ra gì?

-Là vì em yêu anh! Em không thể chịu nổi khi anh cùng con ả Khả Mi đó bên nhau, cái cách anh nhìn nó, đối xử với nó ! Tại sao ? Tại sao chứ ? Rõ ràng em là người đến trước, em mới là người yêu của anh !-Minh Kiều như mất lí trí mà gào thét, nhưng Lâm Dĩ căn bản một khắc cũng chẳng thêm để ý.

-Tôi đã hiểu ! Cô có thể về !

-Em không đi ! Em muốn nói rõ ! Em yêu anh ! Lâm Dĩ, em thật sự rất hối hận !-Minh Kiều bộ dáng thảm hại hết sức, Lâm Dĩ vốn tâm trạng đã không tốt thấy bộ dạng này thì chường mặt vô cùng.

-Bảo vệ !-Anh trực tiếp lấy điện thoại ra mà kêu người, một phút sau Minh Kiều trong tâm thế ức chế bị áp giải ra ngoài.Lâm Dĩ lại suy nghĩ miên man.

-----0o0-----

Sáng sớm ban mai, phòng tài vụ tắt bật chạy tới chạy lui, người nào cũng vội vã mà hoàn thành công việc, họ đến từ rất sớm.Vì sao a ? Đơn giản là lão đại không biết mắc chứng gì mà tối qua nửa đêm, nửa hôm liền gọi điện cho trưởng phòng thông báo ngày mai sẽ khảo sát tốc độ làm việc của bộ phận tài vụ.Khỏi phải nói, trưởng phòng đã gấp như thế nào, nên đã có cảnh tượng như bây giờ.

-Phòng tài vụ này coi bộ năm nay số đỏ thiệt ! Một năm mà chủ tịch xuống đến hai lần ! Phòng nhân sự chúng ta còn không có phước đó !

-Trời ạ, còn không nhìn trong bộ phận đó chứa ai sao ?

-Chep, nhưng tôi nghĩ thì không phải như vậy đâu ! Chủ tịch muốn nhắc nhở cô ta làm tốt nhiệm vụ của mình thì sao ? Cũng không phải Lâm tổng thiếu phụ nữ a !

Đối lập với không khí bận tới mất tối mũi của nhân viên phòng tài vụ, mọi người xung quanh người qua tiếng lại mà bàn tán, mọi ánh mắt không hẹn mà cắm vào người Khả Mi.Cô bên trong cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng, nhưng sao được cơ chứ ! Cô thật tâm cũng không muốn anh ta xuống đây mà, khảo sát bộ phận khác đi ! Lão đại cái gì cơ chứ ? Cô khinh !

Bạn Khả Mi trong lòng thầm rửa nhưng cũng tay làm.Khi mọi việc vừa kịp lúc hoàn thì tiếng giầy vọng lại.Đoàn quân của Vương gia a !

Nhân viên phòng tài vụ khép nép mà đứng phía ngoài, cung kính cúi đầu.Lão đại đã một bước mà đi vào.Tiếng lật giấy vang lên giữa bầu không khí yên ắng.Bỗng một lúc lâu sau, tường chừng như muốn ngộp thở thì giọng nói vang lên :

-Tài liệu này là ai đã kiểm qua ?-Được các manager nhắc khéo, nhân viên phòng tài vụ mới dám ngẩng đầu lên.Ánh mắt dò hỏi nhìn nhau khi nhìn vào tài liệu đó, bỗng Khả Mi giật mình.

Á, là do cô làm !

Cô sợ sệt mà giơ tay lên giữa không trung, lập tức gây sự chú ý, mọi người đồng loạt quay sang nhìn, đại boss cũng vô cảm mà nhìn, trung thành không rời mắt.Khí thế rất bức người a !

Khả Mi toát hết mồ hôi, bị không khí ngột ngạt làm cho thở không thông.Cô chết chắc rồi sao ? Hôm nay cũng thấy tâm trạng boss đại nhân không tốt, chắc chắn anh ta có vấn đề gì !

- Là cô sao? - Giọng nói lạnh tựa Bắc cực vang lên, hàn khí vây quanh, mọi người không rét mà run, thậm chí nghiệp cho Khả Mi.

- Cô Châu hôm qua hình như xin nghỉ phép thì phải, bị sốt 40 độ sao? - Không hiểu sao giọng lão đại có vẻ khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chương 22

Lão đại ánh mắt khinh bỉ mà nhìn, Khả Mi cũng không hiểu vì sao a!

- Cô Châu bị sốt đến nỗi phải nghỉ làm? Nhưng tại sao hôm qua lại có người thấy cô rảnh rỗi xem mặt kiếm chồng vậy? Cô đối với việc tìm đức lang quân tương lai gấp đến như vậy sao? - Câu nói của lão đại vừa buông, mọi người lập tức không nhanh không chậm mà đồng loạt quay sang nhìn cô. Khả Mi giây phút hiện tại há hốc, không biết nói gì.

Lão đại anh ta sao có thể biết?

- Cô thử trả lời xem tập đoàn này có hay không cần một nhân viên như vậy? - Boss hỏi, cô chỉ cúi đầu, mọi người liền khinh bỉ nhìn.

Không thể trách cô được a! Bây giờ nếu nói có thì cô thật là không muốn đi làm nữa rồi, mà nếu trả lời không thì mọi người sẽ nghĩ sao, cô cũng rất khó sống về sau! Ông trời ơi, sao lại đẩy con vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế này cơ chứ?!

- Sao? Không trả lời được? - Đại boss dồn cô vào thế bí, Khả Mi cô khinh.

Sao chứ? Dù gì cô cũng làm bao lâu rồi, hôm qua căn bản mới nghỉ lần đầu tiên. Tại sao lại phải bắt bẻ đến kinh khủng như vậy chứ? Còn không phải là anh ta ghét cô, nếu không thì lão đại đơn giản mắc bệnh lâu năm mà giấu rồi!

- Về vấn đề này, tôi nghĩ ... - Lão đại ngân dài, Khả Mi cũng như mọi người nín thở chờ đợi câu nói tiếp theo.

Đừng có nói là cô bị đuổi nha! Cầu Chúa, anh ta thương người một tí!

- Tháng sau trực tiếp cắt ¼ tiền lương của cô coi như cảnh cáo! - Lời vừa buông chủ tịch đại nhân đã trực tiếp hiên ngang mà rời khỏi, để lại sau lưng không khí ồn ào, náo nhiệt.

- Khả Mi, công nhận cô cũng hay thật, nghỉ làm để đi xem mặt! Đã thế còn nói dối, sao phải làm thế? Cô có biết hôm qua chúng tôi vất vả như thế nào không hả? - Khánh Xuyên đương nhiên không dễ dàng gì mà bỏ qua vụ này rồi. Chồng nạnh, mạnh mẽ mà hết.

- Hôm qua tôi thật sự là có bệnh, còn việc đi xem mặt thì chỉ đơn giản là cùng bạn ...

- Thôi thôi, làm việc! Chúng tôi chẳng rảnh mà nghe cô giải thích này nọ! - Tú Tú đưa tay lên ý bảo Khả Mi ngừng, sau đó trực tiếp trở về bàn làm việc, mọi người cũng nhanh chóng mà giải tán, Kì Tâm cũng chỉ nhìn cô rồi lắc đầu.

Khả Mi cảm thấy rất ức chế, cô rõ ràng làm tội tày đình đến như vậy sao? Còn không kể trước kia không ít nhân viên trong tập đoàn nói dối để được nghỉ, cũng bị bắt, thử nhìn lại xem họ có sao không? Lão đại anh ta rõ ràng là công tư không phân minh mà! Lại còn cắt tiền lương của cô, tháng này đã làm không công rồi! Đúng là tức chết cô mà! Nghỉ việc! Nhất định cô phải nghỉ việc! Oái, nếu như có thể...

Khả Mi cứ mãi chìm đắm trong tâm trạng thất vọng vì sự thật phũ phàng cho đến lúc tan tầm. Cô thất thểu xách túi ra về.

Không khí trước cửa công ty ồn ào hơn mọi ngày, đám nhân viên nữ không hiểu sao cứ hét lên từng đợt, Khả Mi cũng như mọi người tò mò mà bước ra xem cơ sự.

- Trời ơi, sao lại có người đẹp trai như thế này cơ chứ? Chiếc xe kia cũng sành điệu quá a!

- Đúng là soái ca mà, anh ấy chỉ đứng tựa lưng vào xe thôi mà ...

- Á~!

Sau một hồi chật vật, cuối cùng Khả Mi cũng chen chân vào được đám đông, đem mắt đảo một vòng xem rốt cuộc là thứ gì mà lại khiến mọi người phấn

khích như thế. Cuối cùng cô cũng thấy, đó là một người đàn ông cao ráo, body cũng rất chuẩn a, mắt đeo kính râm, nhàn nhả mà dựa vào cửa xe, cả người toát ra một tư vị lãng tử.

Chà, thảo nào mấy chị em phụ nữ lại phấn khích đến như vậy! Người này cũng phong cách quá đi! Nhưng mà cô không hiểu tại sao người đàn ông đó lại đứng trước cửa công ty, đợi ai sao?

Không đợi Khả Mi tò mò lâu, bởi vì nhanh chóng sao đó đã có câu trả lời.

Anh chàng đó mắt thấy cô gái mình cần tìm thì liền giơ tay lên vẫy, gọi lớn:

-Châu Khả Mi, em ra đây!

Xẹt, dừng!!!

Sét đánh giữa trời quang, không chỉ mọi người mà Khả Mi cũng kinh hãi vì cái tên mà anh ta vừa mới gọi. Đám phụ nữ giấy trước còn kích động như thế mà giây sau đã im bật, hàng ngàn ánh mắt không hẹn mà hướng Khả Mi phóng tới, còn Khả Mi căn bản là chết đứng. Sao số cô khổ thế này?

-Nhanh lên!- Có vẻ như người đàn ông đó chẳng thèm để thái độ của mọi người vào trong mắt, vội vã nhưng cũng vui vẻ mà giục Khả Mi đang như muốn trốn. Bạn Khả Mi vạch đen đầy mặt. Nhưng anh ta dường như không bận tâm mà trực tiếp bước đến, khoảng cách của hai người rút ngắn. Mọi thứ xung quanh như yên tĩnh một màn, ai cũng mắt to mắt bé mà nhìn sự việc trước mặt, Khả Mi mặc dù rất rất muốn bỏ trốn nhưng không hiểu sao lại không thể nhấc chân được.

-Á~!- Không biết từ lúc nào, người đàn ông đó đã nhanh chóng đứng trước mặt Khả Mi, miệng cười nhẹ khiến bao cô xung quanh một phen nội thương. Anh ta trực tiếp vác Khả Mi lên vai như vác một bao tải. -|||

Cửa xe nhẹ nhàng đóng lại, bạn Khả Mi kinh hãi mà bị đưa đi, hơn nửa ngày sau mọi người mới hoàn hồn.

-Kinh thật! Tháng trước thì quyền rũ tổng tài, tháng này đã nhanh chóng quyền rũ một gã khác cũng không kém rồi! Đúng là loại đàn bà rẻ mạt!- Một cô nhân viên dè dặt, ném ánh mắt khinh bỉ về hướng chiếc xe rời đi, mọi người cũng nháo nhào mà bàn tán theo.

-Sao con ả đó lại được bọn đàn ông vây vào cơ chứ, sắc đẹp sao? Trời ạ, tôi phát điên lên quá!- Người khác như muốn vò đầu bứt tóc.

-Tôi biết anh ta, một trong những kiến trúc sư có tiếng trong ngành, tiền của anh ta kiếm về cũng không phải là ít nha! Tướng mạo, địa vị, mọi thứ đều có, sao lại quen một đứa như thế cơ chứ?!

Trước cửa công ty một màn chửi bới, tranh luận hiếm có xảy ra. Ai cũng lời ra tiếng vào, khí thế tức giận cứ phải nói là chỉ có tăng chứ không giảm. Phía trên cao, tại tầng 22, Lâm Dĩ lạnh lùng mà nhìn xuống, qua lớp kính sát đất có thể nhìn rõ mọi thứ bên dưới. Không biết trên khuôn mặt lãnh khốc đó là đang có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt thâm trầm vẫn trung thành mà nhìn xuống.

-Chủ tịch, đã 8h tối rồi!- Quản lý Trương bước vào, giọng nói cung kính vô hình phá tan bầu không khí yên tĩnh đang bao trùm căn phòng. Lão đại lạnh lùng quay lại nhìn.

-Điều tra cho tôi người đàn ông cùng Khả Mi rời công ty chiều này!- Ngửi khí nặc mùi tử khí, lạnh tận xương tủy, quản lý Trương thoáng rung mình nhưng cũng vâng dạ rồi ra ngoài.

....

Cùng thời điểm đó, tại quán ăn ven đường, Khả Mi và anh chàng đó lại đang rất vui vẻ.

-Anh đúng là có khiếu hài hước mà! Ha ha ha ha...-Sau một hồi ngồi nghe người đàn ông trước mặt kể chuyện tiếu thì Khả Mi không kìm được mà phì cười, bụng cũng rất đau a.

-Trước giờ quên chưa hỏi, quý danh anh là?

-Cứ gọi anh là Trần Khiêm- Anh ta vui vẻ chống cằm mà nhìn Khả Mi không hiểu sao lại thích nhìn cô cười. Phát hiện ánh mắt bất thường của Trần Khiêm, Khả Mi ngại ngùng mà cúi gầm mặt xuống.

-Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi... còn phải ăn mà...

Trần Khiêm chỉ lắc đầu cười khờ trước thái độ của cô, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ mà nhìn. Không biết bao lâu sau, anh khẽ lên tiếng:

-Em... đồng ý làm bạn gái anh nhé!

-Khụ, khụ, khụ!- Khả Mi tai nghe thấy câu nói này mà không tự chủ ho sặc sụa, mắt phẫn uất mà nhìn người đàn ông trước mặt.

-Anh có biết nói đùa trong lúc người khác ăn uống là tội nặng lắm không?

-Anh không đùa! Nếu em đồng ý thì cho anh biết, nếu không có câu trả lời, anh có thể cho em thời gian!

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, Khả Mi cũng tự hiểu là Trần Khiêm nói thật, nhưng cô không hiểu rốt là vì cái gì mà anh ta thích cô. Bộ dạng cũng không phải người đàn ông khó kiếm người yêu, mà ngược lại. Trần Khiêm mất thấy thái độ của cô cũng chỉ thốt ra một câu:

-Đơn giản chỉ là yêu! Đó là lời giải thích anh có thể cho em!

-Tôi... tôi ăn no rồi! Chúng ta về thôi!-Khả Mi không hiểu vì sao cô lại muốn chạy trốn, cô bây giờ thật sự chỉ muốn về, muốn tránh ánh mắt thâm tình của Trần Khiêm. Đây ghế ra đứng dậy, không đợi Khiêm mà cô đã trực tiếp chạy. Trần Khiêm thanh toán rồi vội vã đuổi theo cô.

-Lên xe đi, anh trở về!

-Tôi có thể tự về!-Thấy anh ta cứ lái xe mà đuổi theo Khả Mi thật sự không biết nên là thế nào.

-Anh chỉ nói chứ có bắt ép em đâu, lên xe đi! Việc này em suy nghĩ cũng được mà!-Trần Khiêm khổ sở mà giải thích với cô, không hiểu sao cô gái này lại sợ như vậy!

Khả Mi thấy cứ kẻ ngồi trên xe rượt kẻ chạy bộ cũng kì, mà mọi người bên đường thật sự muốn không để ý cũng rất là khó a! Thế là cô đành bước lên xe, anh cũng nhanh chóng mà lái về nhà cô.

...

-Cảm ơn! -Vừa mới bước xuống xe mà Khả Mi như đã muốn chạy bán mạng, Trần Khiêm nói với theo:

-Châu Khả Mi, tôi cho em thời gian, đừng bắt tôi đợi quá lâu đấy!-Sau đó cười lớn mà lái xe đi.

Rầm!

Khả Mi đóng sầm cửa lại, Song Linh đang xem phim cũng giật mình mà quay ra nhìn:

-Này, sao vậy? Cậu đang hẹn hò với anh chàng kiến trúc sư đó đấy hả?

-Không...không có...-Khả Mi nhanh chân toan bước vào phòng, Song Linh cũng không có ý định buông tha a.

-Người ta là kiến trúc sư có tiếng, tiền thu vào cứ nói là nuôi được mười con heo như cậu, bộ dạng cũng là thuộc hàng ngũ soái cả, điều quan trọng là anh ta với cậu là thật tâm, cậu chê cái gì hả?!-Song Linh cũng không hiểu vì sao mình lại nổi quạu a.

Tại sao cục phẩm như thế không rớt xuống chỗ cô cơ chứ! Bà nó, đúng là cầu huyệt mà, con bé này có cần đâu!

-Nhưng quan trọng hơn cả là mình không có cảm giác với anh ta, và lại cũng không có ý định lấy chồng!

-Cô nương ơi cậu không thấy lão gia nhà cậu đang mòn mỏi mong bé cháu sao?-Song Linh cũng gân cổ ra mà thuyết phục. Khả Mi cũng không có ý định tranh cãi tiếp, trực tiếp đi vào nhà tắm.

-Lão đại của cậu lúc này có gọi đến đây!-Một câu nói đã thành công mà khiến Khả Mi dừng chân lại, sững sờ quay lại nhìn bạn.

-Sao?

-Anh ta nói, nếu lần sau còn gây mất trật tự như hôm nay thì không cần đến công ty nữa!

-Cái gì cơ?!-Khả Mi tức muốn sùi bọt mép, Song Linh thì chỉ nhún vai tỏ ý không biết.

Lão đại chết tiệt, anh làm tôi điên máu rồi đấy! Nhưng tại sao cứ nhắc đến anh ta là cô lại tức giận thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chương 23

Sáng hôm sau, như mọi ngày, Khả Mi lại đến công ty, nhưng mọi người hình như càng ngày càng khó chịu với cô thì phải, đã thế tháng này cô còn làm

không công nữa chứ, trong khi mọi người vui vẻ, sáng khoái mà cầm tiền thì cô lại ở đây mà thống khổ nhập dữ liệu a.

Khả Mi vô cùng uất ức, lòng thầm rủa lão đại chết tiệt đó, bỗng lúc đó trưởng phòng lại đến trước mặt cô.

-Khả Mi, chủ tịch là thấy cô hôm qua làm mất trật tự an ninh của công ty... nên đã trực tiếp cắt tiền lương của cô rồi.-Câu thông báo của trưởng phòng đáng kính như giọt nước tràn ly.Khả Mi thật sự tức giận.

Khốn kiếp thật! Tháng này cô đã không có tiền lương rồi, thấy cô ngồi không trong khi mọi người vui vẻ đi lĩnh lương mà anh ta còn chưa thấy thỏa lòng sao?! Bà nó chứ, rõ ràng anh ta cố tình muốn đim chết cô mà! Còn cắt tiền lương tháng sau của cô? Lố bịch! Lố bịch!!!

Châu Khả Mi lông tóc lửa hận, tay nắm chặt như muốn cố kìm chế nó xuống.Bỗng dưng cô lại nghĩ đến những câu nói của Song Linh-không phải anh ta thù hận dai dẳng mà cô quá ngây thơ đi, làm gì có ai thừa nhận hậu đến nỗi tha cho một kẻ đã từng sỉ nhục mình cơ chứ! Cô tại sao lại từng xảy ra tình cảm với một con người như thế cơ chứ! Thù hận không thôi, công tư không phân minh!

Quá tức giận mà lần đầu tiên Khả Mi bỏ về giữa chừng trong khi chưa tan ca, mặc kệ mọi người, mặc kệ ánh mắt của họ, cũng không phải quan tâm đến thái độ của anh ta, trực tiếp đi.

...

Khả Mi đi lang thang cuối cùng không hiểu vì sao lại quyết định đến vũ trường-nơi cấm kị nhất của cô.

Tiếng nhạc xập xình trong quán cũng như những con người đang ra sức uốn éo trên sân khấu làm cho Khả Mi thoáng chốc nhớ đến cái lần đến quán bar tìm lão đại, thời gian đúng là khắc tinh của nhân loại quả không sai!

Nhìn những cô gái ăn mặc thiếu vải đang trước mặt khiến Khả Mi khinh bỉ, nhưng rồi cô lại thấy mình cũng chẳng khác gì khi bước chân vào chốn ăn chơi như thế này.Hai lão gia dưới què mà biết đảm bảo không đập nát cằm đưa con hư đốn này mới lạ đây! Nhưng bây giờ cô thật sự rất chán đời a!

Châu Khả Mi bắt đầu gọi rượu, uống hết ly này đến ly khác.Tiếng nhạc ồn ào, ánh đèn mờ ảo khác biệt với thế giới đang lao vào công việc bán sống bán chết bên ngoài, ở đây cô không biết là ngày hay đêm.Khả Mi bắt đầu chìm vào cơn say, cô thật sự muốn một lần thoải mái mà không phải lo nghĩ đến ngày mai a!

Bên này Khả Mi đang say mà nằm vật ra bàn, bên kia đã nhanh chóng có một đám đàn ông bước vào quán, không khí giữa họ ồn ào không kém quán là bao.

-Này Trần Khiêm, dự án thành công lớn như vậy cậu có nên đãi bọn này một bữa không?-Sau khi chọn được một chỗ ngồi thích hợp, một người đàn ông rướn người nói với anh chàng ngồi bên cạnh.Người đàn ông tên Trần Khiêm chỉ cười nhẹ, không nói gì.Ánh mắt anh lơ đãng mà đảo nhìn xung quanh.Đám phụ nữ nhìn anh chăm chú khiến anh thoáng chốc thấy kinh tởm.

-Này em gái, sao đi có một mình thế này? Có cần bọn anh phục vụ không?-Cách đó không xa, Khả Mi bị hai gã đàn ông bủa vây.Ánh mắt càn rỡ mà nhìn lên người cô, bộ dạng như muốn nhanh chóng dụ cô gái này vào tròng.

Khả Mi đang ngủ bị quấy rầy thì khó chịu, bực bội hất tay hai tên đó ra.

-Không cần, không cần...đi...-Nhưng hai gã đấy căn bản như hai con thú háu đói nhìn thấy thức ăn, quyết không buông.

-Đi với bọn này!-Không đợi cô kịp phản ứng đã nhanh tay mà kéo cô đứng lên.Khả Mi mắt thấy nguy hiểm nhưng tay chân cô hiện tại lại mềm nhũn hết ra, không thể cử động chứ nói gì đến việc đẩy họ ra.

Bố, mẹ, Chúa ơi, ai đó cứu tôi với!

-Đã nói là bỏ ra cơ mà! Buông...buông ra coi!-Khả Mi tuy không còn sức lực nhưng vẫn mạnh miệng :-Ông chú này bị điên à !

Chát !

Cô tức giận mà vùng tay tát cho hắn ta một cái như trời giáng gây chú ý trong bán kính 50m.Đương nhiên Trần Khiêm bên này cũng đã nhanh chóng bị thu hút.Nhìn kĩ là Khả Mi, Trần Khiêm vội vã nói khao đồng nghiệp rồi chạy lại.

-Mẹ kiếp, mày dám đánh tao ? Hôm nay bố mày phải dạy cho mày một bài học !-Hai tên đó nghiêng răng toan đập cho Khả Mi một trận, rồi sau đó tính tiếp.Ai dè, tay còn chưa kịp đụng đến tóc của cô đã nhanh chóng bị một bàn tay khác chặn lại, tên đó thoáng giật mình mà trợn trừng mắt lên nhìn đứa nào to gan phá đám.

-Mày ...

-Đây là bạn gái của tôi ! Hai anh biết điều thì mau biến đi !-Trần Khiêm ánh mắt vô cảm mà nhìn.Điều đó khiến hai tên kia thoáng giật mình nhưng cũng nhanh chóng mà định thần lại.Lòng tự tôn bị phi nhổ nên hai gã đó không ngần ngại mà xông vào đánh nhau, một lúc sau lại nhanh chóng xuất hiện thêm nhiều đồng bọn khác.Vốn dĩ là có thể đánh được nhưng bất ngờ hiệp giữa lại từ đâu bay ra mấy cái gã không biết tên tuổi mà Trần Khiêm trở tay không kịp.May mà lúc sau có ai đó đã nhanh trí gọi bảo vệ nếu không ...

Đồng nghiệp cách đó không xa cũng giật mình khi nhìn thấy cảnh này. Trần Khiêm thẳng đó thường ngày điềm tĩnh, thư sinh như thế nào cả bọn ai mà chả không biết, hôm nay cư nhiên lại vì một cô gái mà đánh đến nông nổi này. Cô gái đó thật là không tầm thường mà !

Cả bọn vô hình chung mà đồng nhất quan điểm, mắt trung thành nhìn cho đến khi Trần Khiêm công Khả Mi ra khỏi quán.

...

Đường phố tập nập, hối hả như chính cuộc sống ở đây, mọi người hồn ai người đấy giữ mà vội vã chạy đua với nhịp sống. Một ngày mới bắt đầu như thế nhưng ở một góc nào đó của con phố, tại một nhà trọ, một cô gái đang vui vẻ mà chìm đắm trong giấc ngủ và những giấc mơ.

-Châu Khả Mi, dậy đi !-Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên ngoài của Song Linh đã thành công mà kéo Khả Mi tỉnh dậy, cô lồm cồm ngồi dậy, đầu bỗng dưng cảm thấy đau kinh khủng.

-Ai da, rốt cuộc là có chuyện gì a ? Đầu mình sao lại đau thế này ?-Khả Mi nhăn nhó đập đập đầu, ánh mắt lơ đãng mà liếc qua đồng hồ trên đầu giường, lúc này như bị một huyết chết đứng.

-Á~ ! Mấy giờ đây ? Mấy giờ đây ?-Cùng cái đầu như tổ quạ và bộ dạng kinh hãi hết sức, Khả Mi thất sắc mà lao ra ngoài, hướng nhà vệ sinh lao vào. Song Linh đứng ngoài hết hồn một phen, cũng chẳng hiểu rốt cuộc có chuyện gì nữa.

2 phút sau, Khả Mi quần áo chỉnh tề toan bước ra ngoài, cũng không quên ném cho con bạn ánh nhìn thù hận, Song Linh lại thoáng giật mình.

Cô thật sự cũng không muốn mọi người trong tập đoàn ghét nữa a ! Hôm qua tự ý bỏ về, hôm nay lại đi trễ không biết đến công ty sẽ có chuyện gì xảy ra đây ?

Khả Mi cứ vội vội vàng vàng mà đi liền đâm vào người đứng trước cửa nhà cô từ lúc nào.

-Ui da, rốt cuộc là ai ...-Khả Mi nhăn nhó tính hơn thua với kẻ nào đó thì giật mình khi nhìn thấy người trước mặt :-Trần Khiêm, anh ở đây giờ này làm gì ?

-Đến đón em

-Đón tôi ?-Khả Mi mắt tròn mắt dẹt mà nhìn người trước mặt. Anh ta rốt cuộc là có bình thường không ?

-Đón tôi làm gì ?

-Đương nhiên là đi làm !-Anh ta trả lời vô tư lự khiến Khả Mi thoáng chốc thấy nghi ngờ. Nhìn thấy thái độ của cô, Trần Khiêm cũng như đoán được điều gì liền nhanh chóng mà rút một tờ giấy trong túi áo vest của mình ra.

-Tôi biết em sẽ như thế này.-Trần Khiêm cười một hồi rồi đem chuyện tối hôm qua tường thuật lại.

Chuyện là như vậy, hôm qua Khả Mi vốn dĩ say ngất cả câu mà được Trần Khiêm công về, trên đường đi cô cứ liên tục lái nhai cái gì mà tiền lương rồi áp bức khiến anh tò mò. Thế là nhân lúc cô say mà Trần Khiêm mới tra hỏi, thế là vô tình mới biết được chuyện cô phải làm không công, bị cái người là lão đại gì đó chèn ép. Anh thương hại nên đã thỏa thuận với cô cùng làm việc với anh, trả tiền lương đáng hoàng, thế nên mới có viễn cảnh như hiện tại.

-Ý anh là tôi đã đồng ý ?-Khả Mi dường như không tin vào tai mình, cô lại trực tiếp kí vào cái tờ hợp đồng làm ăn với anh ta ! Đùa à !

-Em làm cho anh vốn cũng chẳng có gì nặng nhọc, chỉ là sáng sớm theo anh đến công ty quét dọn bàn ghế một chút, mua đồ ăn cho mọi người, làm mấy công việc linh tinh. Một tháng như trong hợp đồng anh sẽ trả cho em 8 triệu !

8 triệu ! Đùa sao ? Làm mấy thứ việc nhàn rồi đó mà một tháng được 8 triệu ?

Thấy bộ dạng Khả Mi ý tứ nghi ngờ rõ ràng trên mặt, Trần Khiêm lại tiếp tục thuyết phục :

-Dù sao chỗ bọn anh cũng là làm tư nên tiền lương của em sẽ do anh trả, em đừng thấy công việc như thế là nhẹ nhàng, thực chất thì nó không đơn giản như thế đâu ! Anh là thấy em khổ sở nên mới ra tay giúp, cũng chẳng có mưu đồ gì, nếu em đồng ý ngày mai trực tiếp đến công ty, còn không thì ...-Trần Khiêm nói đến đây bộ dạng giống như chuẩn bị bỏ đi, Khả Mi vội vã giữ lấy tay anh ta.

-Tôi đồng ý !

-...-Trần Khiêm chỉ cười nhẹ, ánh mắt nhìn xuống cánh tay đang bị cô giữ.

-Nhưng sao anh lại trả cho tôi nhiều tiền như vậy ? Thực ra thì một tháng làm những việc đó chỉ cần trả 6-7 triệu là nhiều rồi !

-Sớm muộn gì tiền nhiều cũng là của em mà, lấy trước cũng không sao !-Trần Khiêm ném một câu nói đầy ý tứ rồi quay người tiến về phía xe, bỏ lại đằng sau Khả Mi đần mặt ra.

Sớm muộn cũng là của cô là sao ? Mà tiền của ai mới được ?

-Khả Mi, em không tính đến công ty xin nghỉ việc sao ?-Trần Khiêm đã sớm ngồi trong xe từ khi nào, giọng vui vẻ giục Khả Mi đang mất thần hồn một đồng ở đây.Cô nghe thấy gọi liền nhanh chóng vút nghỉ ngơi sang một bên mà chạy đến.Nghĩ nhiều cũng rất nhức óc a !

Chiếc xe Ferrari hướng tập đoàn Lâm thị mà đến, Khả Mi ngồi trong xe hồi hộp, không biết lát nữa đối diện với lão đại phải như thế nào.

3 phút sau, chiếc xe đã dừng lại, hít một hơi thật sâu, khí thế như dũng sĩ chuẩn bị ra trận Khả Mi tiến vào công ty.

Cố lên, Châu Khả Mi ! Vì tương lai của mày, vì sự nghiệp làm ít hưởng tiền nhiều mà phải cố lên ! Dù sao thì nơi đây đã sớm không thuộc về mày rồi, vì vậy lần này phải dứt khoát !

Khả Mi cứ hùng hực khí thế mà đi thẳng lên lầu 22.

-LiLa thư kí, tôi muốn gặp chủ tịch !-Hai cô thư kí thấy sự xuất hiện đột ngột của bạn Khả Mi thì thoáng giật mình, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.Bỗng lúc đó điện thoại nội bộ vang lên.

-Alô ?

-Gọi cô Châu bộ phận tài vụ lên đây !-Là giọng chủ tịch !

Li La thư kí ngẩng đầu lên nhìn Khả Mi.Hai người này cũng thật là thần giao cách cảm a.

-Cô Châu, chủ tịch đang đợi !-Lời của cô thư kí còn chưa dứt Khả Mi đã vội vã mà tiến vào, bước nhanh đến bàn làm việc của lão đại.

Cô tính rồi, phải đánh nhanh thắng nhanh, tránh trường hợp bị khuất phục trước khí thế của lão đại mà cô bỏ trốn, lúc đó sôi hống phóng không thì khôn !

Thầm nhủ như thế, Khả Mi liền nhanh chóng mà đặt đơn xin thôi việc xuống trước bàn làm việc của lão đại.

-...-Lão đại chau mày.

-Tôi muốn thôi việc !

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chương 24

Lão đại hướng Khả Mi chau mày, điệu bộ tuy bình thản nhưng mắt, tâm đã sớm bị chọc tức, lãnh đạm buông lời:

-Cô nói sao?

-Tôi muốn thôi việc!-Khả Mi cố gắng kìm nén ý nghĩ muốn bỏ của chạy lấy người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão đại.

Bà nó chứ, anh ta mà cứ nhìn cô như vậy thì sớm muộn gì cô cũng sợ quá mà đột quy ra đi thôi! Lão đại anh mau duyệt đi chứ!

Khả Mi mặt ngoài tuy cố tỏ ra bình tĩnh như thế nhưng thật ra trong tâm đã sớm bị hàn khí của chủ tịch đại nhân hù cho chết rồi.Cố gắng điều chỉnh lại ý nghĩ, lấy lý do làm ít hưởng nhiều trong tương lai gần mà Khả Mi can đảm nói:

-Chủ tịch, anh mau phê duyệt đi, hiện tại tôi không có thời gian!

-Cô vội như thế làm gì? Chẳng lẽ trước khi đưa tờ đơn này cô đã sớm tìm được chỗ tốt rồi sao?-Lão đại khinh khinh mà nhìn, môi khẽ nhếch lên.

-Đúng vậy, bây giờ chỉ cần anh đuổi tôi trực tiếp sẽ đi luôn!-Khả Mi thấy thái độ của lão đại thì bị chọc tức mà xù lông nhím lên, nhưng lão đại vì câu nói của cô mà nụ cười trên môi càng lạnh thêm.

-Cô Châu, nếu bây giờ cô tự ý nghỉ việc thì đồng nghĩa với việc cô đơn phương hủy hợp đồng, và đương nhiên theo lý thường cô Châu phải bồi thường tiền hợp đồng cho đối phương, tức là tôi...

Đến rồi, cô biết ngay là đại ma vương không dễ buông tha mà, anh ta sao có thể để con mồi anh ta đang ép gần chết bỏ chạy chứ! Bà nó chứ, cô khinh!

-Nếu bây giờ cô đi thì mau giao hai tỷ cho tôi...

Anh ta đúng là bức người quá đáng mà!

-Nếu bây giờ...-Khả Mi mắt đã sớm tóe lửa khi nhìn thấy lão đại nhàn hạ gác chân, anh ta còn tỏ rõ thái độ không nhượng bộ. Khả Mi cô thật sự bị chọc điên rồi a!

-Anh đừng có mà quá đáng! Tôi rõ ràng trước giờ đều không đụng chạm gì đến anh, đừng có nói vì cái thứ tình cảm rác rưởi 7 năm trước mà anh không tha cho tôi, cũng quá vô lý rồi đây! Anh...anh làm...gì vậy?

Khả Mi điên máu mà chửi, hiện tại cũng không nghĩ nhiều đến cái gì gọi là tương lai a. Chủ tịch đại nhân một cước nhanh chóng bước đến chỗ cô, hàn khí vây quanh khiến người khác không rét mà run. Khả Mi giây phút hiện tại mới bình tâm a.

-Thứ tình cảm rác rưởi? Hừ, cô đây là đang tự si nhục mình sao?-Lão đại ánh mắt khinh bỉ mà nhìn, Khả Mi vốn dĩ giây trước tim gan như đảo lộn vì sợ thì giây sau đã sớm bị câu nói của lão đại chọc tức.

-Không là khinh bỉ thì chính bản thân tôi cũng cảm thấy thảm hại vì cái thứ tình cảm đó!

Cái gì mà tự khinh bỉ bản thân chứ? Đừng nghĩ mình là chủ tịch thì muốn nói gì thì nói chứ! Cô mới là khinh thường kiểu người như thế! Cứ đợi đến lúc bốn cô nương ta đẩy đường hoàng mà bước ra khỏi đây đi, lúc đó cho lão đại khốn kiếp nhà anh biết thế nào lễ độ (ước mơ không thu phí a.-.-)

Trái ngược với thái độ hăng như gà chọi của bạn Khả Mi thì lão đại căn bản mặt ngoài vẫn im lặng, im lặng đến đáng sợ. Ánh mắt thâm trầm mà nhìn cô, không biết là hiện đang nghĩ gì.

Đang khi bầu không khí lên đến giai đoạn sờ vào là bỏng thì Nghi Phuong thư kí không biết có phải là bỏ tất không bước vào. Khả Mi hăm hở nhìn thư kí.

Lão đại anh ta có việc bận, tức là cô sắp được cho thôi việc rồi đúng không?--

-Thưa chủ tịch, bên ngoài có người của đối tác muốn gặp!

-Cô mau đưa cô Châu về bộ phận đi, tôi sớm ra!-Khả Mi vì câu lệnh của đại boss mà nụ cười trên môi trong một khắc liền đông cứng.

Anh ta vừa nói cái gì...

-Cô Châu mời cô...-Không đợi cô thư kí đó nói hết câu, Khả Mi đã nhanh chóng nóng máu mà bước đến trước mặt lão đại.

-Anh đừng quá đáng như thế! Tôi là muốn xin thôi việc!-Khả Mi một bụng tức chống tay lên bàn nhìn lão đại, anh ta chỉ hờ hững ngược lên, buông một câu:

-Hoàn hai tỷ, nếu không mau trở về!

Phùng!

Cô hiện tại là cháy hết tốc rồi đây! Đầu của Khả Mi như cỗ máy thời gian mà điem lại từng khoảnh khắc...

Đầu tiên là làm cô mất tiền, tiếp theo lại cố ý tỏ ra thân thiết để mọi người hướng cô tránh xa không khác tà, cô lại những nửa tháng kiểm tra sổ sách không công, làm không công, ngay cả cái việc vô si bản thân cô cũng từng trải qua. Bà nó chứ, Khả Mi cô cũng không phải Thúy Kiều thứ hai, số lại đen như vậy, máu chó, quá máu chó mà! Không thể chịu nổi!!!

Choang!

Khả Mi trong một khắc tức giận mà trực tiếp hướng li cà phê của đại boss mà đập xuống nền. Li vỡ nhiều mảnh, nước bắn lên càng làm Khả Mi thêm giận sôi. Nghi Phuong thư kí mắt thấy hành động của Khả Mi mà cả kinh, hồn vía bị dọa sạch.

-Tôi đây là trực tiếp xin nghỉ! Chủ tịch cái con khỉ gì chứ, phì, tôi khinh!-Sau đó dùng dùng mà bỏ đi. Sau khi Khả Mi khuất bóng, tầng 22 náo loạn, hai phút sau, tầng 20 ồn ào, rộn rịp một nốt nhạc, mấy thím lao công trong nhà vệ sinh tranh luận, trình thượng mà họp hội nghị bàn tròn.-.-

Danh tiếng Khả Mi ngàn năm lưu truyền a!

...

Lại nói đến Khả Mi cô sau khi bước ra khỏi tòa nhà đó thì bị chính cái hành động của cô hù cho kinh hồn hải vía.

Ôi Chúa ơi, hai mươi sáu năm Khả Mi bé nhỏ sống trên đời mới có một lần như thế! Không biết lúc đó cô căn bản có uống máu hổ không ta, hay đơn giản là máu chó quá mà phần uất biến tức giận thành hành động?! Chà, nói chung cũng thật là sượng tê người a.

-Thôi việc có thể khiến em vui đến như vậy sao?-Câu nói của Trần Khiêm thành công mà lời tâm hồn đang phiêu du của Khả Mi về, cô thoán giật mình.

Cô bây giờ là phải cùng anh ta đến công ty đó a!

-Hôm nay, không cần đi làm, tôi đưa em đi ăn mừng!-Như biết được ý nghĩ của Khả Mi mà Trần Khiêm dịu dàng nói, Khả Mi sững người rồi nhoen miệng cười.

Cô cũng thực rất muốn đi ăn mừng a! Hôm nay bỗng cô nương được tự do, giải phóng giành độc lập hoàn toàn!

Khả Mi vui vẻ mà đi cùng Khiêm mãi đến tận trời tối mới lết thân về nhà.

-Cảm ơn anh vì mọi chuyện!-Sau khi đến nhà bạn Khả Mi căn bản là đối với Trần Khiêm ấn tượng cực cực mạnh, vui vẻ mà nói chuyện thoải mái.Đây là dấu hiệu tốt của anh a.

-Em vào đi! Sáng mai anh đến đón!-Trần Khiêm cười nhẹ, tay hướng đầu Khả Mi mà xoa, cô thoán giật mình vì hành động này, chỉ tiếc đến lúc định thần thì chiếc xe đã khuất bóng rồi.

Cô đúng là không nên thoải mái quá mà khiến Trần Khiêm hiểu lầm, anh ta chắc cũng rất khó xử!

-Mi quá giỏi đi! Đạo này tâm trạng hào vui vẻ mà bắt cô nương ta đây đợi cửa đến tận khuya!-Đang khi thất thểu định bụng bước vào nhà thì cô bị Song Linh chặn cửa, thái độ so với bà la sát không lệch một li.

-Áy da, ta đây là có việc! Xùy, tránh ra nào !

-Cậu là cùng anh chàng cực phẩm đó yêu đương thật sao ?-Quyết phải giải mã nỗi lòng vì tích tụ nhiều ngày mà chướng bụng, Song Linh lẻo đẻo theo sau Khả Mi.Khả Mi căn bản chỉ bừa môi rồi lại lắc đầu.

-Bạn, không yêu.

-Rốt cuộc nhà người là có vấn đề về giới tính hay là do gương mặt mà nói dối vậy hả ?!-Song Linh không hiểu vì sao lại xù lông nhím lên, vì cô chưa có người yêu sao ? Là vấn đề tinh thần cả.

-Có chuyện này hay ho hơn !-Khả Mi không giấu giếm, một bụng thẳng đuột mà kể tất tần tật chuyện tại Lâm thị cho con bạn nghe.

2 phút sau...

-Á~ ! Khả Mi. Chúc mừng cậu ! Bìa nào !-Song Linh còn hồ hởi hơn cô, nhảy cẫng cẫng đi đến bên tủ lạnh.

Khả khả, không gần cái tên khủng bố Lâm Dĩ đó thì Khả Mi sắp lấy chồng rồi!Thật ra Khả Mi, xin lỗi nha ! Cô lỡ bán bạn cho Trần Khiêm rồi ! Coi bộ sắp có hồng thư dày rồi !!!

Song Linh cười nham hiểm, còn bạn Khả Mi căn bản là không biết chỉ nghĩ đơn thuần bạn vì mình mà vui vẻ.Thật là đáng lòng a !

Cùng thời điểm đó, tại biệt thự Lâm Kỳ.

Bóng tối như bao trùm cả căn phòng rộng lớn, không gian yên tĩnh đến đáng sợ, một góc nào đó Lâm Dĩ ngồi lặng im trên ghế, tay khẽ nghiêng li rượu vang, ánh mắt nhìn ra ngoài khoảng không bên ngoài mà cũng như không nhìn.

Vốn dĩ cất tiền lương là để Khả Mi thấy sợ mà không lui đến với cái tên đó nữa, không ngờ lại ngược lại.Chết tiệt, anh vậy mà phải để thua thằng khác sao ?

Lâm Dĩ càng nghĩ càng căm, ánh mắt càng rét lạnh hơn.Bỗng một lúc sau, đôi mắt ấy như lóe lên một tia sáng, môi cũng thuận thế mà nhếch lên.

Bản hợp đồng, vợ chưa cưới, sao anh lại đăng trí đến như thế chứ ! Châu Khả Mi, em nghĩ là thoát khỏi tôi được sao ? Thật là ấu trĩ ! Anh có cách đối phó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

-Khả Mi, em mang tài liệu này đi photo giùm tôi!-Sáng hôm sau, Khả Mi phấn chấn mà đến công ty của Trần Khiêm làm việc.Mắt thấy Trần Khiêm-tặng băng ngàn năm, với phụ nữ luôn trung thành mà giữ bộ mặt nghiêm túc nay lại hướng cô gái này mà nói cười tựa xuân đến, muốn những X- men có mặt trong phòng không để ý cũng thật là khó a.

Bạn Khả Mi của chúng ta dường như cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng nên cũng nhanh chóng mà chạy mất sau máy in.Bên ngoài không khí ồn ào.

Trần Khiêm đã giúp đỡ đến như vậy thì phải cố gắng thôi! Châu Khả Mi, cố lên!

Khả Mi đứng trước máy in mà xốc lại tinh thần nào có biết bên ngoài đã sớm đem cô thành chủ đề bàn luận.

-Khai mau, cô gái đó rốt cuộc là sao?-Đồng nghiệp A không e dè mà chồm lên người Trần Khiêm, mọi người xung quanh cũng giành nhau chất vấn.

-Đừng tưởng bọn này không biết cậu là ước muốn của cánh phụ nữ, trước giờ dù cô nào tán tỉnh như thế nào cũng không thèm đếm xỉa đến người ta, còn cái câu tuyên ngôn cả đời độc thân! Sao? Rốt cuộc người này có gì đặc biệt?-Đồng nghiệp B tiếp.

-Tẩu tẩu tương lai của chúng ta!-Anh chàng nhỏ tuổi nhất phòng lười biếng mà phán, nhất thời khiến mọi người cả kinh, rồi sau đó như vỡ lẽ.

-Cậu ta nói là thật sao?

-Trời ơi, rốt cuộc cái người phụ nữ đó sao có thể ...-Không đẹp, không quyến rũ, không tiền xem ra mấy người trong phòng này dù có nghĩ thì cũng chỉ dám giữ trong đầu.Đùa chắc, khiến Trần Khiêm được thành đàn ông đứng nghĩa thì chắc hẳn không phải người trần rồi ! Và lại, bọn anh cũng không muốn gặp Diêm Vương mà điểm danh đâu !

Vô hình chung mà thống nhất ý nghĩ nên cánh mày râu trong phòng chỉ có thể gói lời bình phẩm đó vào túi mà đem về nhà.

Mắt thấy bọn đàn ông trong phòng sớm bị con quỷ tò mò trong lòng ghim đến chết nên Trần Khiêm cũng lười nhác mà buông lời :

-Đúng vậy, là tẩu tẩu.Ừm, vấn đề sớm muộn !-Lời vừa rơi, không khí trong phòng như ngưng đọng, một nốt nhạc sau liền vỡ òa.Cánh mày râu bắt đầu nhao nhao.

-Biết ngay mà, tôi nói cấm có sai !

-Hai người quen biết từ khi nào ?

Trần Khiêm cười nhẹ, định bụng trả lời thì Khả Mi đã từ bên trong mà bước ra.Mắt thấy ánh mắt của mọi người có vẻ mờ ám, Khả Mi khẽ rung mình.

-Mọi người, hôm nay chúng ta phải mở tiệc chào đón người mới chứ nhỉ ?-Ý kiến vừa được đề xuất nhanh chóng đã lấy được sự đồng tình của đông đảo quần chúng trong công ty.Cũng phải tranh thủ lấy lòng của Trần phu nhân tương lai a.

-Em đi chứ ?-Trần Khiêm dịu dàng hướng Khả Mi ân cần hỏi, mọi người trong phòng một phen hú hồn.Khả Mi cũng một khắc sững người.

-À...-Đang khi chuẩn bị trả lời sau đó vui vẻ cùng mọi người hòa nhập thì điện thoại bỗng rung reo lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh khó xử.Khả Mi cười ngượng ngùng rồi cáo mọi người mà ra ngoài nghe, và đương nhiên vội vã lên khôn nhìn tên.

-Alô ?

-Nhanh chóng đến tập đoàn gặp tôi !-Giọng nói này ?!

Khả Mi giật mình mà nhìn màn hình.

Là đại ma vương a ! Cô sao có thể bất cẩn như thế cơ chứ ?!

Trong một khắc Khả Mi thật sự hận một nỗi không thể đập đầu vào tường.Nhưng sau đó không hiểu sao vẫn miễn cưỡng mà nghe điện thoại.

-Có chuyện gì sao ?-Châu Khả Mi, ngàn vạn lần không được run !

-Cô Châu, chúng ta gặp mặt bàn luận một chút đi ! Vấn đề 2 tỷ tôi cảm thấy rất bất mãn !

Cái gì cơ? Bất mãn? Anh thì phải bất mãn cái gì cơ chứ ?! Nhưng mà hình như có điều gì đó lạ lạ ?

Khả Mi trần trở hơn nửa ngày cũng không tài nào nói nổi điều bất thường, mãi đến khi giọng nói đầy uy lực bên kia vang lên mới khiến cô hoàn hồn :

-Sao? Hay là chúng ta gặp nhau tại tòa ?-Khả Mi vì câu nói của đại ma vương mà cuống cuồng, nhanh như điện giật mà đồng ý, sau đó từ chối khéo mà lao như bay đến Lâm thị.

...

Lâm Dĩ chết tiệt, anh ta nghĩ mình là ai cơ chứ ? Mình đã thôi việc, cũng không còn là nhân viên của anh ta nữa, mắc chứng gì phải khúm núm cơ chứ ?!

Khả Mi sau một hồi giọng lại tỉnh thần, đem khí thế chiến đấu hừng hực mà bước vào công ty. Nhưng chẳng phải có câu nói : « Hãy tỉnh dậy sau những giấc mơ » sao ? Coi như vào giây phút hiện tại này Khả Mi cô căn bản là tỉnh hội được rồi đi !

-Này, đó có phải là Châu Khả Mi của bộ phận tài vụ không ?

-Cô ta chứ còn ai nữa !

-Nghe nói là lão đại không để ý nên ngày đó mới náo loạn một phen, sau đó trực tiếp xin nghỉ việc ?

-Tôi cũng nghe nói như thế !

-Bây giờ cô ta lại tính bày trò gì nữa đây ?

Khả Mi bị những câu nói không kiêng dè của mọi người trong công ty làm cho sốc tâm một khắc, cố sống chết kìm nén ước muốn lao vào cắn mấy cái người miệng quạ đó.

Đúng cầu huyết mà ! Quá máu chó rồi đi ! Ai vì không được lão đại để ý mà náo loạn chứ ? Cô mới không rảnh như vậy ! Thực con mẹ nó, quá sức chịu đựng mà !

Khả Mi vừa đi vừa niệm thần chú tôi là không khí, mắt không thấy, tai không nghe mà bước lên tầng 22. Lúc đi qua bộ phận tài vụ có phần ngậm ngùi.

Nói đến chuyện lên tầng 22, thư kí LiLa đang làm việc vì sự xuất hiện của Khả Mi mà cả kinh, trong đầu nhanh chóng không tự chủ mà nghĩ đến muôn vàn trường hợp xấu có thể xảy ra.

Là báo thù ? Có cần gọi tình yêu cũ của lão đại lên đây không ? Cái cô Minh Kiều đó chắc ngăn được !

Thấy cô thư kí cao quý mọi ngày hôm nay có phần hoảng hốt thì Khả Mi như hiểu điều gì, chỉ có thể cười trừ. Cô cũng thực không bỏ quá đi !

Đang khi Li La thư kí không biết nên làm gì thì điện thoại nội bộ bỗng nhiên reo lên, một giây sau liền ngắt ngai mà bảo Khả Mi bước vào.

Trong cái khắc đó, Khả Mi mạo muội nghĩ nếu như bây giờ cô bỗng nhiên lôi một con dao ra thì cô thư kí này có sợ quá mà đá ra quần không nhỉ ? Ừm, vấn đề này phải suy nghĩ nghiêm túc.

-----0o0-----

Cộc, cộc, cộc !

Khả Mi hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh bản thân không được sợ quá mà bỏ chạy, sau đó nghe tiếng nói vọng ra từ trong phòng của lão đại thì anh dừng mà bước vào.

Châu Khả Mi, vì giải phóng độc lập, sự nghiệp của Đảng, toàn dân và cụ Hồ, phải cố lên !

-Cô Châu, mời ngồi !-Lão đại quả vẫn lão đại a. Khí thế chèn ép người cứ phải nói là theo thời gian chỉ có tăng mà không giảm.

-...-

-Hôm nay chúng ta sẽ giải quyết dứt điểm vụ 2 tỷ luôn.-Khả Mi ngơ ngác mà nhìn lão đại.

-Cô Châu, về việc cô tự ý nghỉ việc, ngang nhiên phá hủy hợp đồng đã kí với công ty thì quản lí của tôi sẽ làm việc sau... .

-Này, anh quá đáng vừa phải thôi chứ !-Khả Mi tai vừa nghe đến vấn đề bồi thường thì nhanh chóng mà nổi giận, nhưng cô thật sự cũng không biết phản bác như thế nào a.

-...Bây giờ sẽ nói về một bản hợp đồng khác !-Cái gì ? Còn bản khác nữa ? Từ lúc nào mà cô lại đại dốt mà cùng đại ma vương kí đủ loại giấy tờ vậy ? Cô cũng đâu có hứng thú mà nghịch đại !

Thấy Lâm Dĩ đẩy một tờ giấy ra đầu bàn thì Khả Mi cũng thấp thòm mà bước lại nhìn. Đáp vào mắt Khả Mi là tiêu đề ba chữ quá đơn giản, nhưng cũng cầu huyết hết sức.

Giấy-bán-thân !!!

-Cái này...-Khả Mi như bị một huyết chết đứng, ánh mắt như muốn lão đại trước mặt nói mọi chuyện là đùa.

Sao anh ta lại lấy cái này ra cơ chứ ?

-Cô Châu chắc hẳn là chưa quên loại kí kết này ?-Đại ma vương thoải mái mà cười nhẹ, nhưng trong giây phút này Khả Mi thấy không khác gì nụ cười

của ác quỷ. Thập phần đáng sợ !(o~~o#)

-Chuyện này ....anh không thể ...tôi sẽ trả 2 tỷ !

-Được thôi ! Mau đưa đây !-Dứt lời liền hướng cô mà đưa tay ra nhưng mà...

-Tôi ...tôi sẽ trả từ từ không được sao ?-Anh ta chắc cũng không biến thái đến độ bảo cô đưa tiền luôn chứ ! Nếu làm như vậy thì đúng là vô tâm mà !

Khả Mi tự an ủi mình nhưng lại quên mất một điều Lâm Dĩ là ai cơ chứ !

-Tôi cần luôn.

-Anh...

-Cô Châu, về việc cô tự ý hủy hợp đồng với công ty tôi còn chưa truy cứu, nhưng cái này lại liên quan đến vấn đề lợi ích của tôi nên ...tôi không thể bỏ qua được !

Anh là động vật máu lạnh ! Người của bộ tộc da đỏ ! Khả Mi uất hận mà lôi đầu các thân sinh của nhà họ Lâm dậy điểm danh.

-Hôm qua, tôi chợt nghĩ hình như là mình chưa sử dụng đến bản hợp đồng này, mà tính đi tính lại nếu không dùng đến không phải là chính mình sẽ bị thiệt sao ?-Lão đại chau mày nhìn Khả Mi, mặt có vẻ dăm chiêu lăm lăm. Khả Mi thấy chướng mắt kinh khủng.

Thiệt thời cái con khi ! Là tôi bán thân cũng không phải anh !

-Anh rốt cuộc là muốn sao ?

-Thật ra cô bây giờ thanh toán bằng tiền thay thân cũng được, tôi cũng không phải là dạng bụng dạ hẹp hòi...

Anh là đồ ngụy quân tử, bụng dạ hẹp hòi ! Cả nhà anh đều bụng dạ hẹp hòi !

-Bây giờ tôi sẽ cho cô ba cách giải quyết.-Ba cách lận ! Chẳng lẽ lương tâm của anh ta lại bắt đầu rục rịch mặc dù tưởng như không có sao ?

Khả Mi háo hức nghe.

-Một, cô sẽ trực tiếp thanh toán bằng tiền cho tôi-Cách này bất khả thi ! Bây giờ đến cơm ngày ba bữa mà cô còn khôn lo nổi đây này ! Loại !

-Hai, bán thân, thực hiện bản hợp đồng này với tôi !-Cái này thì dù có chết cũng không muốn ! Loại ! Còn cách ba.

Thấy bản mặt háo hức của Khả Mi, Lâm Dĩ chỉ cười thầm.

-Ba, cùng gặp nhau ở tòa !

-Hả ~ !-Khả Mi thiếu điều muốn rút cả mắt ra ngoài.

Biến thái ! Không thực tế ! Lạm dụng !

-Cô Châu, ý kiến của cô ?-Lâm Dĩ thích thú mà nhìn sắc mặt xanh đỏ như giấy thử độ pH của Khả Mi. Cũng không tồi a !

-Anh rõ ràng là bức người quá đáng ! Anh có biết cái gì gọi là lương tâm không hả ?!-Khả Mi mất hết lí trí mà gào lên. Đùa chắc, rõ ràng mọi phương án đều bất lợi !

-Tôi không cần biết đến cái thứ gọi là lương tâm, chỉ cần tiền ! Sao ? Nếu cô Châu cảm thấy bất mãn thì bây giờ tôi sẽ trực tiếp liên hệ với cảnh sát !

-Anh...-Mất thấy Lâm Dĩ chuẩn bị nhấn nút gọi, Khả Mi không kịp suy nghĩ mà trực tiếp giành lại điện thoại. Mất cảm phần mà nhìn.

-Nếu tôi chọn phương án hai thì sao ?- Khốn nạn thật, rõ ràng là cô gây trước còn chủ động !

-Làm đám cưới với tôi !

-Hả ~ !-Lời vừa buông Khả Mi như muốn rút cả miệng xuống. Đúng là trên đời này chuyện gì cũng có thể đùa được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Chương 26

-Anh...anh nói cái gì cơ? -Khả Mi giây phút hiện tại dường như không tin vào tai mình. Ai có thể nói cho cô biết đây là thể loại đùa gì không?

-Như những gì cô đã nghe. -Trái với Khả Mi sốc muốn rớt hàm thì Lâm Dĩ căn bản một khắc cũng không thẹn, nửa điểm đùa cợt đều không có, bộ dạng từ đầu đến cuối chỉ là nghiêm túc, điều này khiến bạn Khả Mi bất giác thấy lo lắng.

-Cái này...

-Cô đừng đặt nặng vấn đề, dù sao cũng chỉ là kết hôn để che mắt hai lão gia nhà tôi-Lâm Dĩ dù miệng nói thế nhưng trong lòng đã sớm tính toán mọi chuyện. Châu Khả Mi có khả năng thoát sao?

Ý anh ta là sao?

Khả Mi bộ mặt hoàn toàn mù mịt, bản thân không tài nào hiểu nổi. Cô cùng anh ta nghĩa là chỉ kết hôn bên ngoài hình thức? Mặc dù bây giờ cảm giác như thế là không đúng nhưng cô thật sự không kim được mà hỏi, ách, còn có chút mong chờ. Rõ ràng là mắc bệnh. -.-|||

-Nhà tôi nóng lòng muốn tôi yên bề gia thế, ngày ngày mẹ tôi đều cường ép tôi đi xem mặt. Thế nên...

Lâm Dĩ dừng lại một hồi, Khả Mi trong lòng cũng sớm đoán được câu tiếp theo. Bất giác trong lòng cũng cảm thấy hụt hẫng.

Anh ta mà có cảm tình, à không, chỉ cần nổi cảm giác với mày thì mặt trời đã sớm chuyển sang hướng tây mà mọc mỗi ngày rồi. Đúng là huyền hoặc mà!

-Ý anh là muốn tôi giải thoát anh khỏi những cuộc xem mặt đó?

-Tùy cô hiểu. -Mắt thấy thái độ hờ hững, bất cần đời của đại ma vương Khả Mi cảm thấy bản thân thật nực cười.

Anh ta sớm không để ý thì tại sao cô lại phải có thái độ như thế cơ chứ? Chết tiệt, đúng là máu chó mà, lại đem tình tiết hôn nhân không tình yêu trong phim Hàn áp dụng lên người cô! Và lại, cô cũng chẳng phải trẻ thơ ngây ngô mặt búng sữa, sợ gì chứ! Cô mới thực muốn liêu một phen, dù sao hai lão gia ở nhà cũng rất mong ngóng đám cưới a! Cô là can đảm!

Khả Mi giây trước còn hoảng hốt, sống chết phản đối thì giây sau đã nhanh chóng ý chí hùng hực, không do dự mà đồng ý. Bởi vậy mới thấy sức ảnh hưởng của lão đại đó đúng là không tầm thường a.

Lâm Dĩ dường như đã đoán trước được thái độ của Khả Mi, nên cái khách bạn trẻ Khả Mi đồng ý đã nhanh chóng đem bản hợp đồng hôn nhân ra, hai người lại một lần nữa mà kí kết với nhau.

Có lẽ về sau bạn Khả Mi mới muốn tự vẫn vì cái phút nhất thời nông nổi của mình chẳng?

-Được rồi, chiều nay cô có rảnh không? -Lâm Dĩ đóng nắp bút lại, ánh mắt đầy ý cười mà nhìn Khả Mi.

-A, có việc gì sao?

-Chiều nay cùng tôi gặp mặt gia đình, cũng phải diễn cho thật để mọi người tin! -Khả Mi cười khẩy trong lòng. Cô lại cùng anh ta diễn trò tình ái.

-Bây giờ cô có thể về! -Thấy đại ma vương đuổi khéo, Khả Mi cũng không mặt dày mà ở lại. Miệng cười lòng chửi mà đi ra.

-Chết tiệt, cái đầu nhà anh ta, đàn áp người khác đến thế! Cũng không nghĩ mình là cái gì, đáng hận là tại sao trước kia mình lại ngu ngốc mà kí giấy bán thân? 2 tỷ ghê gớm thật! Cái thân này cũng có lúc phải đấu tranh kinh khủng như vậy, tổn hại nơ ron của bà! -Khả Mi không mất mũi mà chửi, hai thư kí ngồi bên ngoài đã sớm bị hình ảnh Khả Mi lưu manh hù cho sợ.

Tình yêu thù hận đúng là siêu mù quáng mà! Khả Mi bị tha hóa rồi! 1 phút mặc niệm được hai cô thư kí hướng đến Khả Mi. Đúng 3 phút sau, toàn bộ tập đoàn đều vì chuyện viếng thăm chủ tịch đại nhân của Khả Mi mà xôn xao một phen. Danh tiếng của bạn Khả Mi cứ gọi là điều gặp gió mà đi lên. Ước mơ về cuộc sống an phận thủ thường dường như đã bỏ rơi bạn trẻ Khả Mi rồi thì phải!

---0o0---

Chiều hôm đấy, Khả Mi đành nói dối là nhà có việc bận mà từ chối đi ăn cơm cùng mọi người trong công ty, cô lại tắt bật mà về nhà chuẩn bị. Nói chuẩn bị thì hơi không đúng sự thật, chẳng qua là bỏ một chút thời gian chải đầu, một thân quần jeans, áo sơ mi ca rô mà ra cửa đợi đại ma vương.

Cả buổi cô đã suy nghĩ kĩ rồi! Chính là vì hai lão gia dưới quê, vì bạn bè, vì chính bản thân cô nên cô sẽ tích cực mà phá hỏng ấn tượng trong mắt bố mẹ chồng, ai da, nhầm, là thân sinh của đại ma vương mới đúng. Không phải có câu: "Phòng thủ tốt nhất là tấn công" hay sao? Cô đây sẽ không phụ lòng tin tưởng của Lâm ma vương mà tích cực tấn công. He he he.

Dù sao thì không hiểu lúc đó là ăn phải thứ gì mà cô lại đồng ý kí vào cái bản hợp đồng vớ vẩn đấy chứ! Mà hình như lần nào đứng trước mặt anh ta cô đều mất kiểm soát mà nghe lời thì phải? Nguy hiểm thật!

Khả Mi mãi rong đuối với những suy nghĩ cho đến khi tiếng còi inh tai nhức óc vang lên, tàn nhẫn lời xềnh xệch tâm hồn lơ lửng đó xuống.Đảo mắt nhìn, hóa ra là Lâm ma vương, hiệu suất làm việc cũng ghê thật, đứng giờ luôn!

Khả Mi cười đầy gian tà rồi lên xe, Lâm Dĩ sớm đã thu tất cả vào trong mắt.

Xem ra con thỏ nhỏ sắp giờ trò rồi đây!

....

Chiếc xe Lamborghini dừng lại trước một cánh cổng hết sức vĩ đại, bạn Khả Mi choáng ngợp, đầu óc quay cuồng.

Ồi mẹ ơi, nhà cho một làng ở sao? Khùng bỏ!

Khả Mi lảo đảo mà theo Lâm ma vương vào hang động, tưởng tượng những khuôn mặt khủng bố của dòng họ Lâm mà thở không thông.

Hít một hơi thật sâu, toan một bước nhanh chóng vào trong thì một bàn tay đập nhẹ lên vai cô, Khả Mi quay sang nhìn Lâm Dĩ.

-Cứ bình tĩnh, đã có tôi ở đây rồi!-Sau đó còn hướng cô mà cười nhẹ trấn tĩnh, trong đáy mắt ẩn tia sùng hiểm hoi.Khả Mi thụ sùng nhược kinh.

Anh ta đang toan tính cái gì a? Về mặt đây tà khí!

Có lẽ nếu Lâm Dĩ mà biết trong đầu cô nàng này nghĩ gì thì chắc đã sớm cho cô một đao mất!-.-

Nhưng dù vậy, Khả Mi cũng vì cái đập vai của Lâm ma vương mà trấn tĩnh hẳn, cô rõ ràng là muốn đến đây phá hoại mà! Hai người bước vào nhà, bao nhiêu ánh mắt đều không hẹn mà đổ dồn lên người Khả Mi.

Ách, cái bầu không khí này...

Người nhà họ Lâm vì cái thông báo động trời tối qua của Lâm Dĩ là sẽ dẫn vợ tương lai về mà đứng ngồi không yên.Cuối cùng cũng có thể ngẩng mày ngẩng mặt lên với thiên hạ, bởi lẽ Lâm Dĩ cũng không còn nhỏ tuổi a, cũng 28 mà lại một mực không chịu lấy vợ.Mọi người cứ lo lắng thằng bé này có vấn đề về giới tính.Nhưng hôm nay nó quyết định như vậy khiến nhà họ Lâm cũng vì bất ngờ quá mà không biết chuẩn bị như thế nào, nhưng điều bất ngờ hơn là ...

Cô gái trong truyền thuyết đó lại không sắc, không tài, không tiền a, nói cách khác là một gương mặt đại diện tiêu biểu cho giai cấp nông nô! Có chút thất vọng nho nhỏ trong đáy mắt của người nhà họ Lâm.

Khả Mi mất thấy thái độ thất vọng tuy đã cố giấu nhưng vẫn lộ ra ngoài cửa họ thì lấy làm mừng thầm trong bụng.Vì sao a? Đơn giản là cô muốn hủy cái bản hợp đồng này, nếu như họ có vẻ không ưa mà cô lại cố gây ấn tượng xấu thì há chẳng phải hai bên xung đột sao? Đến lúc đó sẽ giả tạo một chút thành khẩn mà xin lỗi Lâm ma vương rồi đường đường chính chính mà đi ra.Khà khà khà, quá hoàn hảo đi!

Khả Mi gian tà mà tính kế nửa ngày trời.

-Cháu là...-Câu ướm hỏi của Lâm phu nhân đã thành công phá tan bầu không khí yên tĩnh, Khả Mi miệng cười tươi rói.

-Chào hai bác, chào ông bà, cháu là Châu Khả Mi!-Người nhà họ Lâm thấy cô gái cười mở thì cũng mừng lắm, có vài phản ứng.Thật ra, việc bạn gái của Lâm Dĩ không phải con nhà danh gia vọng tộc cũng không có gì quan trọng cả, nó không xinh đẹp thì lại càng tốt, chắc hẳn thằng bé là bị tâm hồn thuần khiết của con bé thuần phục rồi.Nhà họ Lâm ai cũng không hẹn mà hướng Khả Mi cười đầy triu mến, thái độ cũng giãn theo.

-Vậy cháu cùng Lâm Dĩ là...

-Dạ, thật ra là bản hợp đồng...-Khả Mi định giả vờ ngây thơ mà nôn hết mọi chuyện ra nhưng ai dè đến đoạn quyết định thì bị Lâm ma vương bịt miệng lại, kéo cô vào lòng.

-Hôm qua con đã nói rõ với mọi người rồi.Con sẽ cưới cô ấy!

Lão đại này, anh có cần phải đánh nhanh thắng nhanh như thế không cơ chứ?

Khả Mi vốn tưởng mọi người sẽ phản đối kịch liệt, rồi một màn Romeo và Juliet diễn ra oanh oanh liệt liệt, bởi các cụ thường nói công vào nhà giàu rất cao mà, mà cô lại đối với gia thế của họ không tương xứng, tóm lại sẽ không thuận lợi, nhưng ai ngờ đầu người nhà họ Lâm lại vui vẻ đến độ thiếu điều muốn nhảy múa ăn mừng, nhanh chóng kéo cô hỏi hỏi han han.Đầu óc bạn trẻ Khả Mi nhất thời không kịp thích ứng.

Tại sao chứ? Không phải thường người nhà giàu sẽ phản đối kịch liệt sao? Hay căn bản họ không phải là người thường? Cũng phải, Lâm ma vương cũng không phải người thường! Cái nhà chết tiệt, biến thái này!!!

Châu Khả Mi khác này thật sự là khóc không nổi, còn Lâm Dĩ chỉ nhàn nhả đứng một bên mà xem kịch vui. Mọi người cứ tranh nhau mà chất vấn Khả Mi, bây giờ đem cô không khác gì tình tình xồng chuồng trong sở thú mà nhìn ngắm. Khả Mi cười cười, chân lùi lùi bỗng...

Choang!

Tiếng vỡ kêu lanh lảnh, xé ta không khí nhộn nhịp trong nhà, chiếc bình bông sau lưng Khả Mi đã sớm bị vỡ thành nhiều mảnh, mọi người biến sắc.

Lúc này hình như có nghe họ nói đây là... bình cổ thời Nguyễn thì phải?

Khả Mi mất thấy thái độ của người nhà họ Lâm thì không biết làm sao, cảm giác tội lỗi đầy mình. Nhưng khác sau cô lại biến đau thương thành niềm vui.

Họ ghét cô, họ ghét cô rồi đúng không?! Yahoo, chuẩn lẹ thôi!

Ý nghĩ vừa dứt Khả Mi liền biến thành hành động. Hướng người nhà họ Lâm mà thành khăn, xin lỗi rồi rít, cô còn cố véo vào đùi mình để nước mắt chảy ra. Thực đau đến nội thương!

-Xin lỗi mọi người... hic hic... xin lỗi ông bà... xin lỗi hai bác... Lâm Dĩ, xin lỗi anh... hu hu hu hu! Cháu đã làm vỡ phẩm vật của gia đình... nhưng cháu sẽ không đền đâu! Mọi người muốn ghét cháu như thế nào cũng được... hic hic... cháu không đền đây! Coi như là có lỗi với nhà họ Lâm... hôn nhân này cháu cũng không vô si mà giữ lấy nữa! Hu hu hu hu... Lâm Dĩ, thứ lỗi cho em... em không thể cưới anh... coi như kiếp này không thể cùng anh nên duyên vợ chồng, cháu hủy hôn!

Người nhà họ Lâm so với việc bình cổ bị vỡ cũng không sốc bằng thái độ của cô gái trước mặt, đơ mặt hơn nửa ngày, mẹ Lâm cũng bước ra mà níu tay Khả Mi giờ đang nước mắt giàn giụa mặt.

-Cháu không cần phải như vậy...-Mặc dù bà có hơi tiếc cái bình đó! Cũng không rẻ a!

-Không~! Hu hu hu hu... cháu không đền tiền thì cũng không kết hôn với Lâm Dĩ, ọi người đừng giả bộ như vậy... cháu... cháu là biết rõ tâm trạng... Lâm Dĩ, anh... bảo trọng-Đùa chắc, mãi mới có cơ hội thoát khỏi cái nhà này, chưa làm lễ cảm tạ Chúa thì thôi! Bác gái à, thông cảm cho cháu! Tiếp tục sự nghiệp chuyện bé xé ra thôi!

Khả Mi giọng một hồi cổ vũ tinh thần, rồi lại khóc vật vã một màn. Người ngoài nhìn vào lại tưởng nhà họ đang bán dâm, cô gái này lại khóc còn kinh hơn cha mẹ chết nữa!

-Mọi người... coi như cháu không có phúc...-Lời vừa dứt liền dứt khoát một thân áo quay người định rời đi, khí thế cứ coi như là người sắp lao vào trận mạc vậy. Bạn trẻ Khả Mi hơi phờ phạc thì phải.

Nói đến cảm giác khi quay người rời đi thật là khoái cảm tê người a! Nước mắt chưa kịp khô thì Khả Mi đã nhan chóng mà cười toét miệng rồi, lòng thầm nhủ mình thật thông minh. Nhưng không phải có một bài hát mang tên “biết đâu chữ ngờ” sao? Ông nhạc sĩ này cũng thông thái quá đi.

Thực tế là cái khác bạn nữ chính Khả Mi chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa thì một giọng nói liền vang lên:

-Khoan đã!

Khả Mi chết đứng.

Đừng đùa ác như thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Chương 27

-Khoan đã!-Giọng nói của Lâm phu nhân như xé tan bầu không khí, khiến mọi người có mặt trong phòng một phen kinh hãi, còn bạn Khả Mi thì căn bản chết đứng tại chỗ.

-Cháu không thể bỏ đi như thế được!

Thôi toi rồi! Chẳng lẽ bắt cô đền cái bình cổ đó sao? Đừng đùa ác như thế chứ! Không thích, không thích! Cái đó là bình cổ đó, có bán mười cái mạng này không chắc đã đền nổi chưa?

Khả Mi vì hành động bất ngờ của Lâm phu nhân mà một phen thất sắc, mặt cắt không còn giọt máu, miệng khô không khóc mà chờ đợi hành động tiếp theo là túm cổ cô giao cho cảnh sát của nhà họ Lâm. Nhưng đợi hơn nửa ngày mà căn bản một chút động tĩnh cũng không có.

-Lâm phu nhân ...ha ha ha ha...thật ra mọi chuyện...-Bạn Khả Mi thôi thì lấy tinh thần quay đầu là bờ, thấy chết sòng lòng mà mặt dày túm lấy tay Lâm phu nhân mà cười tươi đến quỷ dị.

-Khả Mi...

...-Tai nghe mẫu thân của đại ma vương gọi tên mình đầy xúc cảm như vậy mà Khả Mi cả kinh. Mắt tròn ngơ ngác mà hướng Lâm phu nhân.

-Cháu có thật lòng yêu Dĩ Dĩ không? - Vì quá bất ngờ mà đầu óc rối như tơ vò của Khả Mi hơn nửa ngày sau mới hoạt động, chậm chạp, lắp bắp mà nhả ra từng chữ.

-Cháu ...c ...có.

-Cô không thể! Cô thật sự không đủ nhân tâm mà chia cắt hai đứa! - Nửa câu còn đầy biểu cảm mà túm lấy tay cô.

Rốt cuộc thì sao đây?

-Khả Mi, qua việc cái bình cổ này mà cô mới nhận ra cháu thực là một cô gái tốt, biết nhận lỗi và chịu trách nhiệm, dù điều đó khiến cháu thiệt thòi. Ta một lòng rất xúc động! - Nghe phu nhân đó lời nhai một hồi Khả Mi mới như vỡ lẽ. Nhưng chính điều đó cũng khiến cô kinh hãi.

Cái gì chứ? Cô thật ra rất rất lưu manh, rất rất xấu xa đó! Lâm phu nhân, cô không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài được!

Vâng, đó chính là tiếng lòng của bạn Khả Mi đáng thương, nhưng chỉ tiếc là dù cho mười cái lá gan cô cũng không có can đảm mà nói ra, vì căn bản Lâm ma vương ở góc kia đang phóng ánh mắt sắc như dao găm về phía cô. Thôi thì cứ xem cô là thế hệ trẻ ham sống sợ chết đi! Dù sao hai tỷ đó dù có chạy thoát cũng không thể trả hết được. Haiz, coi như kiếp này đen thì Chúa sẽ bù kiếp sau vậy!

Khả Mi thăm than thân trách phận một hồi, tính toán hơn một ngày thì quyết định im luôn, cứ để cho đại ma vương tự xoay đi!

-Điều quan trọng là hai đứa lại đối với nhau thật lòng! Lâm Dĩ cũng không còn là trẻ con nữa, khó khăn như vậy mới tìm được người vừa ý nó, cô ... cô làm sao có thể chỉ vì một chiếc bình cổ không đáng giá đó mà đối xử với hai đứa như thế được cơ chứ!

Ôi Chúa ơi, rốt cuộc mọi chuyện sao lại thành ra thế này?

Bạn Khả Mi mất hết trí nhớ mà nhìn Lâm phu nhân, thiếu điều muốn túm lấy gấu quần xin phu nhân đó đừng đánh giá người qua vẻ bề ngoài. À, hình như nói về ngoài cũng khiến quần chúng phần nộ thì phải!

Như trăm lòng một ý với Lâm phu nhân mà toàn bộ người nhà Lâm gia có mặt trong phòng đều thống nhất mà đem Khả Mi đánh giá từ tốn từ đầu đến chân. Bạn Khả Mi cả kinh. - . ||||

-Không để mọi việc trễ nải nữa. - Vừa dứt câu mẹ của đại ma vương liền không nhanh không chậm mà hướng điện thoại mà đưa cho cô, Khả Mi ngơ ngác một trận.

-Con còn không mau báo với gia đình! Ôi, hay đứa trẻ này đều bị cha mẹ rời xa từ nhỏ, con nỏ côi sao? - Mất thấy thái độ biểu cảm của phu nhân đó sắp trào dâng như thủy triều mà Khả Mi cuống cuống mà đón đi động từ tay phu nhân.

Ách, sao cô lại cuống cuống như thế cơ chứ? Mà Lâm phu nhân đó nghĩ thành dạng gì mà nghĩ cô mồ côi cơ chứ?

Chỉ vì một phút nông nổi nhất thời mà bạn trẻ Khả Mi hận một nỗi không thể trực tiếp đập đầu mình vào gối, nhưng dưới ánh mắt long lanh ngàn vì sao của nhà họ Lâm mà cô cũng chỉ biết rủa một câu cầu huyệt rồi chần chừ nhấn nút gọi về nhà, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần không ai nghe máy, siêu thị có thể giảm giá chẳng, cũng có thể hôm nay có trận bóng đá nào đó?

Nhưng sự đời đâu như mơ, đến cả Chúa nhân từ cũng bỏ đi chơi mà vô tình quên lơ lửng cầu của bạn Khả Mi đáng thương, sau ba phút đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen đến mức không thể quen hơn của mama tổng quản:

-Alô? - Nghe kia, người lạ gọi mới có cái giọng hiền hòa, ôn nhu như thế! Mẹ à, cũng thật biết giữ hình tượng a!

-Mẹ.

-A, á, Khả Mi ngốc, sao gọi về làm gì vậy, mà mới mua điện thoại mới sao? Ái chà, con bé này, giờ lẩm rồi đấy, điện thoại cũ mầy làm mất rồi có đúng không? Hay là lại đùa đòi đấy? - Không đợi Khả Mi kịp lên tiếng mà mama đã nổ nguyên một tràng sủng liên thanh rồi. Giọng của mẫu thân cũng không phải bé a, cũng được vinh dự mà xếp trong hàng ngũ các cô, các dì buồn bán thịt cá. Và thế là nghiêm nhiên mà cả Lâm gia đều nghe thấy, tình thế của bạn Khả Mi chỉ có thể hình dung bằng một từ thâm!

-Ây da, mẹ!

-Sao?!

-Mẹ buồn cười thật đấy! Con gái mẹ đoan trang nhu mì từ nhỏ đến lớn mà mẹ nữ nghi ngờ như thế sao? Đây là điện thoại của một vị phu nhân là mẹ của tổng giám đốc trong tập đoàn con!

Tai nghe thấy cách giới thiệu thiếu đường thiếu mắm của bạn trẻ Khả Mi về gia đình chồng tương lai mà ai trong Lâm gia cũng mặt đen như đất nòi, còn cả hàn khí tựa băng của Lâm ma vương nữa.

Dường như cảm nhận được bầu không khí có phần hơi khác mà Khả Mi thức thời áp ứng mà thừa chuyện:

-Mẹ...

-Còn gì nữa cô?

-Con ...sắp ...kết hôn...

-Cái gì mà kết với chả hôn! Khoan đã, mày vừa nói gì? Kết hôn?!-Mama hét đến độ người nhà Lâm gia đều nhanh tay mà bịt tai lại.

-Dạ!-Cả Lâm gia đều nín thở mà quan sát phản ứng của người nhà bên đó, không khí tưởng chừng như đông lại.

-Với ai? Khi nào? Lúc nào? Sao bây giờ mới thông báo? Ai chà, con gái lớn đúng là khó giữ mà!-Ai dà, bà nhà lại giờ tính dỗi ngàn năm rồi đây!

-Là với sếp của con!

Sau câu thông báo có độ sát thương cực kì lớn của Khả Mi mà hai lão gia bên đó tí thì sặc nước mà chết, riêng phụ vương cao quý đã nghiêm nhiên giặt mình mà hộc một cái xương cá to đùng.-.-

Tai nghe đủ loại âm thanh nôi niêu xoong chảo ở đầu bên kia mà Khả Mi ớn lạnh.Rốt cuộc là hai người đang bày trò gì đây chứ.

-Sao ? Cha mẹ con nói gì ?-Lâm phu nhân dường như rất nóng ruột, vội vã mà khẩn trương hỏi cô.Khả Mi chỉ biết cười trừ mà chỉ chỉ vào điện thoại.

Ai da, cô chỉ mong mẹ cô biết cô khó khăn, bị ép uống mà nổi máu anh hùng, lấy khí thế của dân tộc ta ngàn năm « giặc đến nhà đàn bà cũng đánh » mà đòi lại công lí cho đứa con tội nghiệp này. Hic, mọi chuyện cầu trời là như thế !

-Bé con à, ở nhà đợi ba mẹ ngày mai lên nha !-Sau đó trực tiếp tắt máy, Khả Mi ở đầu dây bên này hoàn toàn đông cứng.

-Sao, sao ? Cha mẹ con nói gì ?

-À, mẹ cháu nói để suy nghĩ !-Khả Mi tạm thời chỉ có thể nói dối, nhờ đâu hai lão gia dưới nhà chỉ là nhất thời xúc động mà hành động mất lí trí thì sao ? Cô vẫn là lo lắng cho hai người, nếu như có hối hận thì còn kịp, nếu không cô mà vội phun ra sự thật thì chẳng phải đến lúc họ hối hận cũng vô ích, rồi lại dẫn vạ bản thân mình sao ? Cô đúng là hiểu thảo mà !

Nhưng mà Lâm phu nhân này có thể dùng thân thiết như vậy được không ? Lại còn không ngần ngại mà gọi cô bằng con nữa chứ ? Ôi mẹ ơi, đến chính cô còn đang nổi da trâu đây này !

-Còn suy nghĩ cái gì cơ chứ ? Con nghĩ cái nhà đấy cũng đề cao quá đấy !-Một cô tiểu thư nhỏ trong nhà bỗng dè bịu, Khả Mi sôi máu.

-Này, chắc chị đây cần lấy anh của cô lắm đấy !

-Chị...-Mắt thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Lâm phu nhân liền nhanh chóng ngăn lại, sau đó thân thiện mà hướng Khả Mi cười.

-Thế giờ con tính sao ?

Tính kế, nhất định phải tính kế !

-Ngày mai con sẽ cùng cô ấy về gia đình bên đấy để thuyết phục ba mẹ chồng tương lai !-Không đợi Khả Mi có thời gian lập mưu tính kế, Lâm Dĩ từ đầu đến cuối bày ra cái bộ dạng không phải việc của mình bỗng lên tiếng.

Mấy tuần trước có một vài chuyện ngoài ý muốn nên không thể post truyện dc!>.<, mỗi ngày sẽ ra 1 chg vào tuần này, xin chân thành cảm ơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

-Anh ...anh đang nói ...cái gì cơ?-Châu Khả Mi như không tài nào tin nổi vào chính những gì tai cô vừa dung nạp, cứng đờ hướng ánh mắt kính hãi tột độ về phía nơi Lâm Dĩ đang đứng, miệng lắp bắp mà thốt.

-Như những gì em vừa mới nghe thấy!-Kèm theo một nụ cười ngây thơ vô sở tội, trong đó mang bao nhiêu tia sùng mà với cô chẳng khác nào nụ cười chế nhạo.

Được, coi như anh cao tay đi! Lão nương đây cũng không phải dễ chịu trận như thế đâu a! Đòi còn dài, ta không tin chính bản thân lại không thể làm gì tên ma vương này! Và lại cô không thể để cho hắn ta nắm mũi mình mà dắt đi dễ dàng như thế được! Hừ!!!

Trong khi bạn trẻ Khả Mi đang hùng hực khí thế chiến đấu thì Lâm gia đã vì câu thông báo của Lâm ma vương mà náo loạn một phen ra trò, ai cũng tranh nhau nắm lấy tay Khả Mi đòi thực hiện ý tưởng “tuyệt zờ” đó.Bạn nữ chính Khả Mi đen mặt.

-Cái đó ...mọi người, thật ra thì...-Khả Mi đang khó xử, não bộ tích cực huy động mọi nơ ron về bộ phận trung tâm hồng kiểm soát chạy trốn thì đã nhanh chóng bị Lâm phu nhân chém ngang.

-Cháu không yêu Lâm Dĩ đúng không? Cô cảm thấy thực nghi ngờ thái độ trốn né hết lần này đến lần khác của cháu!-Kèm theo đó là khuôn mặt nghiêm nghị kinh khủng, không khí ngột ngạt nhanh chóng bao trùm cả gian phòng.

-Ý ...ý cháu là ...ha ha ha ha cháu thật lòng cảm thấy xúc động vì tấm lòng bỏ tất của mọi người.Ngày mai, ngày ngày mai cháu sẽ cùng anh ấy về quê-Khả Mi cười mà như mếu, giây phút này nói thật là cô khóc không nổi luôn! Thôi được rồi, cứ coi như Khả Mi cô không có tiền đồ đi, nhưng ...cô thật sự rất khiếp đảm khí thế của mẫu thân Lâm ma vương.Sao cô lại có thể quên bà ấy căn bản cũng là người sinh ra anh ta cơ chứ!!!

Và thế là buổi ra mắt nhà chồng tương lai của bạn trẻ Khả Mi cực kì thuận lợi dưới con của Lâm ma vương, nhưng cũng thật thảm hại dưới cái nhìn của Khả Mi...

-----0o0-----

Tình sương ban mai của ngày mới là lướt miên theo viền lá mà chạm xuống đất, và tại một góc trong thành phố Khả Mi vẫn trung thành như mọi ngày mà sửa soạn chuẩn bị đi làm.Cô định bụng hôm nay phải thật chăm chỉ vì dù sao hôm qua đã thất lễ với đồng nghiệp tại chỗ làm mới, họ đã mất công tổ chức chào đón mà cô lại không có mặt.Nghĩ xuôi dọc một hồi, Khả Mi cũng quyết định phải đi thật sớm.

-Sao đi sớm vậy? Cậu không định ăn sáng à?-Song Linh từ trong nhà bếp mắt thấy Khả Mi chuẩn bị đi thì gặng hỏi, cô cũng cười cười rồi đi ra cửa.

-Surprise!-Cửa vừa mở, một khuôn mặt bỗng dí sát về phía cô, la to.

-Trần Khiêm, anh đang làm cái gì ở đây vậy?! Làm tôi giật cả mình!-Khả Mi vuốt ngực, ánh mắt bức bối mà nhìn người đàn ông trước mặt.

Tìm cô cũng không phải vất vả! Hừ như thế không sợ teo tim lại là may lắm rồi đấy!

Nghĩ đoạn lại không kìm được mà hướng Trần Khiêm ném ánh mắt đầy uất hận.Mắt thấy thái độ có phần gay gắt đến không ngờ của Khả Mi, anh cũng cuống cuống mà hỏi han, xin lỗi.Thật ra cũng không thể trách Khiêm được, bởi lẽ căn bản trong lòng cô đang vô cùng vô cùng cảm thấy tức tối chuyện ra mắt tối hôm qua, hận một nỗi là nguyên cả đêm tính tới tính lui mà cuối cùng cũng không thể tìm ra cách nào thỏa đáng cả, thế là nghiễm nhiên vì cái hù của Trần Khiêm mà nổi cáu, nói thật cô cũng cảm thấy có lỗi.

-Không sao đâu! Tôi hôm nay là trong người cảm thấy không khỏe ấy mà! Anh cũng không cần phải để ý đâu!

-Không khỏe sao? Chỗ nào? Hôm nay hay là em cứ xin nghỉ ở nhà, tôi sẽ xin phép!-Tai nghe Khả Mi nói không khỏe, Trần Khiêm không kìm được mà cuống cả lên, giữ lấy người cô mà sẫm soi từ đầu đến chân.Mắt thấy thái độ có vẻ thái quá hơn mức bình thường của Trần Khiêm thì Khả Mi thoáng giật mình.Có lẽ cô nên từ tế dành một chút thời gian để giải thích rõ ràng mọi chuyện với anh, tình cảm đấy cô thật sự không thể nhận được vì ...căn bản trong lòng cô không thể quên được người đó, mà dù có quên rồi thì cũng không tài nào thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó được.

Nghĩ hơn nửa ngày, Khả Mi hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định mà hướng Trần Khiêm nhìn.

-Sao vậy? Nhìn mặt em lại khủng bố như vậy?

-Trần Khiêm, thật xin lỗi!

-Sao?

-...Về ...về tình cảm của anh ...tôi ...tôi...

-...

Đang lúc bạn nhỏ Khả Mi không biết nên nói như thế nào cho phải thì một bàn tay từ đâu bỗng nhiên vòng qua eo cô.Sự việc này không chỉ Khả Mi mà cả Trần Khiêm cũng sửng sốt.

-Em yêu, không tính về quê cùng anh sao?-Lâm Dĩ vô cùng thận mật mà kéo eo Khả Mi lại gần mình, bây giờ căn bản khoảng cách giữa hai người chỉ là 2cm.Còn bạn trẻ Khả Mi thì chỉ biết trợn mắt mà nhìn khuôn mặt phóng to của người đàn ông đó, hơn nửa ngày sau mới hoàn hồn mà giãy giụa nhưng căn bản một li cũng không thể dịch ra.Trần Khiêm phẫn nộ.

-Anh là ai? Mau buông cô ấy ra mau!-Nói rồi hướng tay của Lâm Dĩ mà túm chặt, định bụng kéo phắt ra nhưng bất ngờ bị anh ném cho ánh mắt đầy lãnh khốc.

-Tôi rất ghét những hành động khiếm nhã ! Cũng không cần biết anh là ai nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó cả !-Chỉ một câu nói nhưng lại độc đoán vô cùng, không khí xung quanh cũng đầy hàn khí.Mắt thấy tình thế có phần gay go thì Khả Mi hanh chóng lên tiếng :

-Anh rốt cuộc đến đây là có chuyện gì ?

-Sao ? Không định giới thiệu cho người này biết anh là ai sao ?-Giọng nói của Lâm ma vương nặc mùi thuốc súng, ánh mắt vô cảm mà lạnh lẽo nhìn Khả Mi, cô khẽ rung mình.

-Giới ...giới thiệu cái gì cơ chứ ? À, thật ra đây chính là ông chủ cũ mà tôi đã từng kể với anh đấy !-Khả Mi quay sang nhìn Trần Khiêm, còn Lâm Dĩ căn bản là đã bị chọc tức.

Khốn kiếp thật, anh thế mà để thằng này khinh bỉ sao ?

-Nếu như em quyết định không nói thì đừng mong yên ổn với tôi ! 2tỷ !-Lâm Dĩ như nghiêng rằng khi nói từ em, tay mạnh mà kéo Khả Mi đã đứng gần lại còn sát hơn, phả giọng nói vào tai cô.Bạn trẻ Khả Mi đánh hơi được mùi nguy hiểm nồng nặc, thấy chết sờn lòng mà hướng Trần Khiêm mà giới thiệu, dù sao cô cũng đang muốn nói rõ tình cảm của mình với anh ta.

-Đây ...đây là...

-Chồng sắp cưới-Lúc đó, Lâm Dĩ bỗng thủ thi vào tai cô, Khả Mi giật mình, lưỡng lự hơn nửa ngày không biết có nên nói như thế hay không, chốc chốc Lâm ma vương lại nhắc khéo 2 tỷ vào tai cô.

-Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy !-Không đợi Khả Mi lên tiếng, Lâm Dĩ đã trực tiếp lên tiếng, Trần Khiêm dù sững sờ trong một khắc nhưng vẫn giữ bình tĩnh mà hướng Khả Mi hỏi, bản thân lại cứ cố chấp như thế :

-Anh ta nói ...thực hay hư ?

-...là thật !

-...-Trần Khiêm bàng hoàng mà nhìn cô gái trước mặt, phải chăng chính bản thân anh trước giờ luôn có mọi thứ quá dễ dàng nên bây giờ chính bản thân mới không chịu được cú sốc này ? Trước giờ rốt cuộc anh lại đang cố gắng vì cái gì cơ chứ ?

-Em ...rốt cuộc là bắt đầu từ bao giờ ?

-Là anh ấy theo đuổi em trước !-Lâm Dĩ nhưn mày mà nhìn, có trời mới biết trong đáy mắt anh có biết bao nhiêu là tia cảm xúc hỗn tạp, Khả Mi thì ném ánh mắt khiêu khích về phía Lâm ma vương.Lòng thầm nhủ anh ta mà nổi điên là cô mặc kệ cái hợp đồng kia luôn, nhưng hình như hôm nay bệnh gan to của cô có tác dụng thì phải, Lâm ma vương quả thật không hề phản bác chỉ đơn thuần cười tịt tịt không.

-Vậy ...chúc hai người hạnh phúc !-Sau đó lẳng lặng mà bỏ đi, Khả Mi nhìn theo bóng lưng buồn bã đó mà lòng không hiểu sao nặng muôn phần.

-Đi thôi !

-A, anh làm cái gì vậy ?-Không đợi Khả Mi có thời gian tiếc nuối Lâm Dĩ không nói không rằng liền kéo cô đẩy vào trong xe, còn bản thân thì thân nhiên khởi động xe.

-Tôi còn phải đi làm ! Mau thả xuống !

-Cùng nhau về nhà diện kiến nhạc phụ, nhạc mẫu !

-Anh ...-Khả Mi một bụng uất hận mà nhìn tên độc tài trước mặt, nhưng trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ.

-Anh cứ việc đi, tôi cứ việc không dẫn đường đấy !-Sau đó đắc ý mà khoanh tay an nhàn tựa lưng ra sau.Nhưng cô sao lại có thể quên Lâm Dĩ là ai cơ chứ ? Và cứ như thế Lâm ma vương hộ tống bạn trẻ Khả Mi về nhà hai lão gia dưới ánh mắt thẳng thốt của cô.

-Sao ...sao có thể ...

-Ây da, bản thân tôi cũng thật khâm phục khả năng nhìn mặt đoán đường của mình quá đi !-Khả Mi cũng không biết thời khắc này nên hành xử như thế nào, nhưng đầu tiên cũng vì ánh mắt dòm ngó của bà con hàng xóm mà nên vào nhà trước đi đã.Chiếc xe này cũng thực là quá sức tưởng tượng của các bà con hàng xóm a !

Rầm !

Nghĩ đoạn, Khả Mi không nhanh không chậm hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đóng cửa xe lại, giống một hồi cổ vũ tinh thần rồi khí thế hùng hục mà tiến vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Chương 29

Trái với suy nghĩ của Khả Mi, sự việc trước mắt khiến cô không tài nào tin nổi. Cha mẹ cô như thế lại hài hòa hướng tên ma vương đó nở nụ cười đầy thân thiện. Mọi chuyện là sao cơ chứ? Thái độ này giống như ... bị mua chuộc ... Mẹ nó, cha mẹ già bị mua chuộc rồi!

- Khả Mi, còn không mau vào pha trà cho Dì! - Mắt thấy bạn Khả Mi trợn mắt mũi hơn ngày trời thì mẹ già liền giục, hất cằm ra hiệu.

- Pha trà? - Cái quý gì vậy?

- Còn không mau! - Dưới khí thế sẵn sàng vùng kiểm sát sinh của mẫu hậu, bạn trẻ Khả Mi ầm ục đi vào.

....

Cạch!

Cô giáng mạnh ly trà xuống, muốn bao nhiêu bát bình là có bấy nhiêu, thái độ không hợp tác. Hai lão gia vì sợ con rùa vàng trước mặt phật ý mà nóng mặt nhìn cô. Phụ thân hòa nhã:

- Con bé này, giận dỗi gì?

Ồ ô ô, câu này rõ ràng là đang nói với cô phải không, nhưng sao nụ cười của gia gia cứ bắn tã tã vào tên ma vương kia vậy?!

Thần sắc của bạn trẻ Khả Mi từ đầu đến cuối đều được lão đại “ưu ái” mà thu vào mắt, miệng thoáng qua một nụ cười thâm hiểm.

- Em yêu à, không thể vì anh không cho em gặp người đàn ông đó mà giận anh chứ? Âu cũng là quá yêu thôi!

Phụt!

Cô tức, cô tức đến độ hộc máu rồi à. Mẹ nó chứ, anh ta ở đây là diễn tuồng cho ai đây?

Thế nhưng câu nói của con rùa vàng đó chẳng khác nào một tia sét đối với hai lão gia nhà này. Con bé này dám cả gan một chân hai thuyền sao? Trảm!

Thế là hai gia gia liền ra hiệu mắt, cha già thì trọng trách thuyết phục con rể không đối ý, mẹ già đương nhiên là phải khai đao với bạn trẻ Khả Mi rồi. Mọi động tĩnh đều rất tự nhiên mà đi vào tầm nhìn của đại boss, anh khẽ nhếch mép còn nữ chính vừa đáng thương vừa đáng buồn của chúng ta bị mẹ già “dắt” đi khai sáng -.-|||.

---0o0---

- Mẹ làm sao vậy?

- Câu này phải để mẹ hỏi mày mới đúng! Mày bày bộ mặt thối đấy ra làm gì vậy hả?! Con nhãi này!

- Làm sao chứ? Chẳng phải là bố mẹ? Lần trước con gọi điện thông báo sẽ kết hôn, chẳng phải mẹ hùng hục muốn bẻ cổ con sao? Còn nói cái gì mà phải giữ mình! Bố mẹ bị anh ta mua chuộc rồi phải không?! - Tai nghe âm lượng của con bé chỉ có chiều tăng chứ không giảm, thiếu điều muốn bắc loa thông báo cho cả làng thì mẹ già một phen tái mặt, tay không thương tiếc mà chất chất vào cánh tay cô.

- Mua chuộc? Con bé này, ăn nói linh tinh cái gì thế hả? Người ta sớm muộn gì cũng là chồng của mình, mua chuộc ai!

- Mẹ, thực ra mọi chuyện ... - Đang lúc bạn trẻ Khả Mi không màng báo tổ mà khai báo tin mật cho mẹ già, mong bà vì thương con gái mà đứng ra đấu tranh thì đại ma vương cùng phụ thân ung dung ra ngoài, vẻ mặt như trúng giải đặc biệt của cha già khiến Khả Mi tan nát cõi lòng.

Thôi rồi, thôi rồi Lượm ơi! Cô rõ ràng có dự cảm chẳng lành!

-Tuần sau hai đứa sẽ kết hôn!

Câu thông báo của cha già như sét từ trên cao đánh thẳng xuống người bạn trẻ Khả Mi, nội thương nghiêm trọng. Còn về việc làm thế nào lão đại đó về, cách nào mà cô vào nhà thì cô căn bản không biết.

Thời gian đúng là tên yêu quái đáng hận a. Một tuần kinh hồn đó thế lại vụt qua như lật một trang giấy, khi bạn trẻ Khả Mi kịp nhận thức mọi chuyện thì đã trong tư thế mặc váy trắng toát mà e thẹn rồi. E hèm, phải là phần uất mà chờ đợi mới đúng.

-Con bé này, mặt cá chết trời như này là sao chứ? -Không để ý đến bức dọc của mẹ già, nữ chính của chúng ta vẫn còn đang mãi miết rong đuổi kẻ hoạch bỏ trốn.

-Chào cha mẹ! -Giọng nói trầm thấp quen đến nỗi không thể quen hơn vang lên, cha mẹ cô mỉm cười hài lòng. Ách, hai người là hài lòng là sao chứ? Tại sao có thể nhẫn tâm bán con gái đi như vậy được cơ chứ? Không được, cô phải bỏ trốn a!

Khí thế hùng hục là thế nhưng giây phút Khả Mi ngẩng đầu lên mọi thứ liền xoay chuyển.

Mẹ ...mẹ ơi, có cần phải đẹp trai như thế này không cơ chứ? Bộ đồ trắng đó khoác lên người lão đại đó thật là quá sát thương đi! Bạch mã vương tử, bạch mã vương tử a! Cô không bỏ trốn, không bỏ trốn nữa! Thôi thì để ngày đẹp trời khác vậy.

Khả Mi cứ thế mà vô tư chìm đắm trong nhan sắc sát hại chúng sinh của lão đại cho đến khi tuyên thệ.

-Con có đồng ý nhận người này làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy không?

-Con không đồng ý! -Câu trả lời ngoài dự đoán của bạn trẻ Khả Mi nhất thời khiến không khí trong lễ đường đông cứng, ai cũng trở mắt thu một màn này vào mắt.

Mama bên dưới hướng Khả Mi mà phóng ánh mắt sắc như dao cạo, mọi người xầm xì to nhỏ. Trái lại, Lâm Dĩ chỉ nhếch mép, không nao núng điều này khiến Khả Mi một hồi bần rùn.

-Muốn tôi siết nợ em không? 2 tỷ! Mà hình như cha mẹ em vừa mới mượn một khoản tiền không nhỏ trong ngân hàng thì phải? Tôi nên làm gì nhỉ! Và lại khiến tôi xấu mặt ...em đừng mong sống yên ổn ...-Câu cuối cùng còn hướng Khả Mi nở nụ cười giấu dao, ánh mắt nguy hiểm.

-Thưa cha, con nói lại, con đồng ý! -Bạn trẻ Khả Mi nói nhanh còn hơn điện giật, cha xừ cổ găng vì Chúa mà cười, mọi người đen mặt vì cô dâu, và thế hôn lễ kết thúc chẳng tốt đẹp gì nếu như không miễn cưỡng mà nói tạm ổn.

Sau hơn nửa ngày trời kéo mồm cười, đi hết bàn này đến bàn khác, Khả Mi tàn tạ mà lết tám thân tàn về chuồng. Tắm rửa xong xuôi thì lão đại từ ngoài đi vào.

-Này, nếu say thì anh đừng có mà ới đấy! -Cô bất giác nghĩ lúc đi hát karaoke mà rùng mình, cái áo đó đến giờ cũng hết mặc rồi!

-Khả Mi ...-Giọng đại boss khàn khàn, trầm thấp mà gọi cô. Khả Mi một phen dựng lông tơ, nhưng nhìn khuôn mặt vì men rượu mà lãng tử, phong tình của đại boss, bạn trẻ Khả Mi miệng một giây liền khô khốc.

Không được, nhìn tiếp là cô sẽ cưỡng gian mất! Mẹ nó chứ, máu dê bao đời tổ tiên chôn kín lại bùng phát rồi!

-Anh ...anh đừng có mà bày về mặt đó, có chuyện tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!

-Khả Mi, tôi ...- Lão đại cười ngơ nghếch, ánh mắt thoảng mơ màng mà bước lại gần Khả Mi. Không được rồi! Anh ta sao lại cười cơ chứ? Mẹ nó chứ, cô sắp chảy máu mũi! Dê ơi dê, mi đừng có mà thấy trai đẹp không cần phân biệt đối tượng mà bùng phát chứ, anh ta không phải dạng vừa đâu!

Bạn trẻ Khả Mi định bụng nhanh chóng chuồn, nhưng đằng sau bỗng bị kéo lại, đập vào lồng ngực ấm áp, rộng lớn. Tiếp theo đó, lão đại cúi xuống khẽ nỉ vào tai Khả Mi, tư thế đầy ám muội.

-Anh sẽ chịu trách nhiệm! -Cô sững người. Trời ơi, rốt cuộc là cô lỗ hay lời?

Bạn đang đọc truyện *Đại Boss, Tôi Thích Anh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.